

graffiti

Володимир
ЄШКІЛЄВ

графіті

ПОБАЧИТИ
АЛЬКОР

р о м а н

Харків «Фоліо» 2011

Серія «Графіті»
заснована у 2004 році
Художник-оформлювач
О. Г. Жуков

Єшкілев В. Л.

Є93 Побачити Алькор / В. Л. Єшкілев; худож.-оформлювач
О. Г. Жуков. — Харків: Фоліо, 2011. — 315 с. — (Графіті).
ISBN 978-966-03-5101-1 (Графіті).
ISBN 978-966-03-5603-0.

Володимир Єшкілев — письменник, метафізик, мисливець, мандрівник, знавець магічних ритуалів і місць Сили. У 2005 році досліджував піраміду фараона Теті у Саккарі (Єгипет), у 2007 вивчав містичні практики у монастирі Ламаюра (Західний Тибет). Першим означив політичний феномен української відьмократії.

У новому романі Володимира Єшкілева детективний сюжет поєднано з широкою панорамою життя таємних орденів сучасної України. Ложі «вільних мулярів» і наймані олігархами чаклуни, «машини проклять» і ритуали найвищих масонських градусів — усе це захоплюючі реалії того закритого для непосвячених світу, у якому визрівають невидимі зерна майбутніх глобальних зрушень. Історія про тих, кому випало побачити Алькор, починається з того, що на розташований у лісовому масиві під Києвом масонський Храм нападають невідомі зловмисники...

ББК 84.4 УКР 6

© В. Л. Єшкілев, 2011
© О. Г. Жуков, художнє оформлення,
2011
© Видавництво «Фоліо», марка серії,
2004

ISBN 978-966-03-5101-1 (Графіті)
ISBN 978-966-03-5603-0

Двоє усамітнилися на темній терасі. Там, де музика не заважала розмові. Він і вона. Холодне повітря, принесене східним вітром, підносилось над ними кришталевою призмою. Збільшені нею зірки стали яскравішими, блискучішими. Невідома оптична ілюзія вдовжила їхні промінчики. Тепер сузір'я перетворилися на розсипи діамантових хрестиків. Небесна заволока стала від того контрастно-чорною, наче оксамит ювелірної вітрини. Молодий місяць не заважав цьому крижаному тріумфу чорноти, навіть підкреслював його своїм вузьким, графічно окресленим серпиком.

— Це Велика Ведмедиця? — вона закинула голову, її вушка зі срібними сережками вистрибнули з-під глянцевого крила зачіски.

— Так, — погодився він, з нехиттю відриваючи погляд від цих вушок. — *Ursa Major*.

— Послухай, Головастику, не треба кожної миті грузити мене своєю ерудицією. Я й так почуваю себе тупою біксою з рекламного кліпу...

— Тобі не холодно? — він поклав руку на її голе плече. Шкіра здалась йому ледь теплою.

— Ні. А назви цих зірок ти теж знаєш?

— Деяких.

— Ота, на хвості Ведмедиці...

— ...Аль-Каєда.

— Я правильно зрозуміла?

— Так. Однофамільниця відомої організації. В перекладі з арабської «основа».

— А та, що поряд?

— Це подвійна зірка. Яскравіша — Міцар, а маленька біля неї — Алькор.

— Я бачу лиш одну.

— Є легенда, що вавилонські володарі цією зіркою тестували кандидатів у царські лучники: тільки лише тих, хто був здатний побачити Алькор.

— Мене б не взяли, — хрипло розсміялася вона. — Давай далі.

— Наступна на «хвості» — Аліот, потім — Мегрець, а напро-ти неї — Мірак.

— Смішні назви, — вона відвела погляд від небесного склепіння. — А оця Аль-Каєда... Вона, напевно, зірка-покровителька терористів?

— Не чув про таке.

— А я б хотіла мати зірку-покровительку.

— Ти ж не терористка.

— Ні?

Він стиснув її руку і спробував подивитись їй в очі. Вона ж при-мружилась у напрямі Оріона.

— Не кажи зайвого, — він спробував додати до свого голосу трошки металу. — Ти перебрала віскі.

— Перебрала. І я зовсім не терористка. Я просто кончена п'яна тупа спортсменка.

— Ти не кончена і не тупа.

— Тільки п'яна, чи не так?

Він знову не зміг подивитись їй в обличчя. Йому здалося, що на ньому з'явилась її особлива посмішка. Напівпосмішка-напіввищир.

— Коли ми все зробимо, мене не стане, — сказала вона без запитальної інтонації. — Тебе, Головастику, також не стане. Ми зникнемо. Ага.

— Про що ти?

— А ти тіпа не знаєш? — тепер вона дивилась йому в очі. — Не знаєш, ні?

— Припини. Я ж казав тобі, що ми не повернемось до них. Нам вистачить авансу. І тобі теж не треба повертатись до Вчителя. Вже не треба, розумієш?..

— Ти прибацаний?

— Ні. Просто не треба бути зажерливою.

— Я не про бабло. Я про інше, Головастику. Бабло у цій справі ніколи не було головним.

— А про що ж тоді?

— Їм не потрібні свідки. Вони знайдуть нас усюди.

— Не знайдуть.

— Прибацаний, прибацаний Головастик.

— Перестань повторювати. Це слово якесь стрьомне: «бац-бац-бац»... — Він скривився. — Я вмію робити свою справу. І ти, до речі, теж. — Тепер у його голосі з'явився метал, але не сталь, а щось дзвінкіше. Можливо, сплав міді та срібла. Він нахилився над її вушком (тепер схованим під крилом) і прошепотів:

— Не бреши, Космічна Мавпо, що не бачиш Алькора.

— Бачу, бачу... — вона не опиралась його обіймам, її міцне тіло стало м'яким і дозволяючим. — Бачу я всі ті твої довбані Алькори...

Він обійняв її, потім притягнув її обличчя до своїх губ. Спочатку вона не відповідала на його поцілунки. Він зігрів своїм диханням її носик, злизав солону вологу під її очима; і тільки тоді губи Космічної Мавпи відкрились йому назустріч.

Розділ 1

— Грінч, тебе шеф викликає!

— Для вас, шановний, я не Грінч, а Лавр Станіславович Грінченко. — Він знав, що ображений вигляд йому не вдається, але ставити на місце шісток — святе.

— Та ну тебе... — шістка по-свійськи відмахнувся від нього. — Не гальмуй, бо він злий як сто китайців.

«І з якого боку тут китайці?» — запитав сам себе Лавр, мовчки знизав плечима і вийшов з оперативної кімнати з підкресленою неквапністю. Вони не дочекаються, аби він став на цирли Ніколи.

Жалюзі на вікнах кабінету директора агентства завжди тримали закритими. Колись Лавр думав, що так зроблено спеціально для захисту від прослуховування, але потім йому пояснили, що шефа ще з часів Афгану ковбасить від сонячного світла. Величезне крісло ледве вмещало його титанічну фігуру. Кремезний від природи, шеф в останні роки додав півцентнера і тепер міг би грати в детективному телесеріалі Ніро Вульфа¹. Було помітно, що піджак його робочого костюма вже давно не виконував функції застібання, а фронтальна частина неосяжного черева пнулася лягти на стіл поряд з ноутбуком. Цей новенький наворочений ноутбук нахабно контрастував з вигорілими горіховими панелями стін і меблями брежнєвської доби, котрі перекочували сюди з горища якогось аграрного інституту. Колись Лавр подумки визначив, що ноутбук контрастує з горіховим інтер'єром не просто «нахабно», а «темпорально». Але схаменувся і назавжди відреда-

---

¹ Ніро Вульф — приватний детектив, головний персонаж пригодницьких романів американського письменника Рекса Стаута. Описаний як надзвичайно товста людина.

гував оціночне судження. У директорському кабінеті словесам на штиб «темпорального» було заборонено з'являтися навіть у задніх думках працівників. А якби щось подібне працівник наважився висловити уголос, то до кінця перебування в агентстві його записали би до галімого розряду «ботаників», а саме перебування було б недовгим. Людина старої школи, директор вимагав від підлеглих суворого мислення і лаконічного стилю.

— Викликали, Іване Ваграновичу? — Лавр зупинився за три кроки від директорського столу.

— Так, викликав. — Директор кивнув на стілець, припасований до низької тумби, захищеної стосами паперів.

Коли ранком Лавр заходив до шефа, на цьому стільці також лежала гірка, складена з товстих блокнотів і різнокольорових тек з паперами. Вони лежали там завжди, відколи Лавр почав працювати в агентстві, але тепер кудись щезли. У кабінеті стояли ще крісла і стільці, але директор указав викликаному співробітнику саме на цей, несподівано звільнений від паперового іґа. Лавр завжди був чутливим до таких дрібниць. За такими нібито дрібницями він завжди відчував присутність кармічних знаків. Чогось такого, що віщувало зміни. Невідомо, на краще чи на гірше, але зміни.

Зайнявши стілець, Лавр ще зо дві хвилини чекав, поки шеф щось обдумував. При цьому товстун робив вигляд, що знайшов щось цікаве на дисплеї ноутбука. Нарешті директорські очі відірвалися від кольорової гри рідких кристалів і переконливо зупинилися на Лаврі. Той відразу згадав, що в нього на краватці є плямка. Не дуже помітна, довгаста така плямка жиру. Але, за наявності бажання, шеф міг би її зауважити.

— Є для тебе завдання, — трубні реєстри шефового баса повністю відповідали його габаритам. — До нас звернулась одна організація, — шеф кашлянув, — треба їм організувати охорону їхнього храму...

— Церкви?

— Ти дослухай, не перебивай! — Очі шефа невдоволено примружилися. — Ні, це не церква. Це масонська організація. Масони. Ось так. Є в нас і такі джентльмени, як виявилось. Вони мають державну реєстрацію, ми перевірили. Все законно. Джентльмени солідні. Тепер вони наші клієнти. Там у них, як я зрозумів, окремо розташована будівля, треба подивитись, яке там спостереження, які підходи до будівлі, стики зон, вікна і все таке. Ну і «Периметр» їм установити, якщо буде можливість. Це вже сам подивишся, на об'єкті.

Шеф замовк і знову втупився у дисплей. Лавр відрахував до десяти і промовив з винятково делікатною інтонацією:

— Дозвольте запитати?

— Що?

— Чому раптом я, Іване Ваграновичу? У нас по таких об'єктах є спеціаліст — Дашковський.

— Він відмовився. Категорично. Каже, що сильно віруючий і до тих бузуврів не поїде ні за які гроші. — Шеф випнув нижню губу, ніби хотів дотягнутися нею до кінчика носа. Було помітно, що релігійна відмазка Дашковського йому не сподобалась. — Ти ж у нас несильно віруючий, чи як?

— Я, Іване Ваграновичу, до всіх без винятку релігійних об'єднань ставлюся з повагою.

— От і добре, що з повагою, — погодився шеф. — Там іще одне. Хтось на той їхній храм уночі напав, треба буде із цим теж розібратись.

— Розберемось, Іване Ваграновичу. А напад був збройний?

— Так. Зараз я тебе познайомлю з представником клієнта, — директор десь під столом натиснув невидиму кнопку виклику. — Він тобі про все детально розповість і відвезе тебе на об'єкт.

— Я би на своєму...

— Сьогодні вони тебе відвезуть... Запрошуй! — це вже адресувалося секретарці.

Двері відчинились і пропустили до кабінету людину, зовнішність якої була майже повною протилежністю шефовій. На вигляд сорокарічний, невисокого зросту, худий, верткий, з гачкуватим носом і блискучими очима, представник клієнта справляв враження бадьорого півника, якому до голови припасували великі вуха. На ньому був світлий плащ, що підкреслював траурну чорноту костюма і краватки. Сорочка «півника» сяла сніжною білизною і мала на комірці два темні гудзики. Загальну картину доповнювали тупоносі черевики на товстій підшві і блискуча лисина, оточена залишками світлого м'якого волосся.

Дивлячись на представника клієнта, Лавр відчув легке розчарування. До образу адепта таємного ордену, за спиною якого стояли закулісні володарі світу, «півник» не дотягував за багатьма параметрами. Але найбільше розчарування викликали оті його черевики. Навіть у кращі свої часи вони не могли коштувати більше двохсот гривень. Окрім того, треноване око Лавра помітило вузлики на шнурівці лівого і латку на правому. Як і більшість у касті елітних охоронців, Лавр Грінченко вважав черевики принциповою позицією в переліку чоловічих аксесуарів. Сам він носив Stephane Kelian і збирав у шухляді робочого столу колекцію щіточок, полірувальних вельветок та дзеркальних кремів.

— Ось даю вам нашого працівника Лавра Станіславовича, — сказав шеф, звертаючись до «півника». — Він у нас досвідчений спеціаліст, грамотний, перевірений. Він поїде з вами на об'єкт, все там подивиться і складе звіт. А там уже разом сядемо і подумаємо, як нам далі вести співпрацю.

«Півник» розвернувся в бік Лавра і блискавичним рухом витягнув візитку.

— Дуже приємно, — сказав він. — Мене називають Романом. Голос у нього був хрипливатий, але не бридкий. Лавра дещо насторожило оте «мене називають». Він згадав, що в такій манері любить рекомендувати себе глядачам один з популярних телеведучих. А їх Лавр вважав підозрілими фраерами. Він скопив оком на візитку. Там було намальовано чорнильницю з гусячим пером і написано **КОРЕЦЬКИЙ РОМАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ**.

«Якщо на візитці чорнильниця, то він або журналіст, або ж письменник», — вирішив Лавр. Тепер не порядок із взуттям знайшов певне виправдання. За уявленнями Лавра, творчі люди не належали до чоловіків із чітко окресленим статевим статусом. Отже, перше враження про Романа Корецького як про «півника у гавнодавах» поки що підтверджувалось. «Ось тобі і масони!» — подумки посміхнувся Лавр.

Він потиснув Корецькому руку, назвав своє прізвище і скромно додав: «Консультант з питань безпеки». Потім вони зійшли на перший поверх, де у чергового Лавр зафіксував відрядження. Представник клієнта тим часом роздивлявся навколо і навіть спробував вивчити стенд, на якому висіли ксерокопії ліцензії і дозволів.

— У нас усе в законі, — зауважив Лавр, розписуючись у реєстраційній книзі.

— Я бачу, я бачу, — Корецький відповів швидкою і нещирою посмішкою. Тобто відповів посмішкою, яка чомусь здалася Лавру нещирою.

Коли вони сіли в Peugeot, запарковане перед будівлею агентства, представник клієнта запитав:

— А Іван Вагранович казав вам, Лавре Станіславовичу, хто саме вас наймає?

— Так, я в курсі, — відповів Лавр, а сам подумав, що авто «півника» повністю гармонує з його черевиками. Прикріплений

до вентиляційної решітки ароматизатор не міг перебити бридкого запаху риби. Лавр уявив, що сидить на висохлій плямі, залишеній яким-небудь пакетом з копченими сомиками, і його пересмикнуло.

— Ваш директор справляє фундаментальне враження, — визначив представник клієнта.

«Ще б пак!» — подумки погодився Лавр, але промовчав. Обговорювати шефа зі сторонніми він вважав моветоном. Peugeot тим часом зрушив з місця.

— Поки ми доїдемо, Лавре Станіславовичу, вже буде вечір. Напевне, вам буде краще в нас заночувати.

— Заночувати? — перепитав Лавр. На такий розвиток подій він не розраховував. — Іван Вагранович казав, що ви мене завезете додому.

— Авжеж. Завтра.

— Тоді я краще візьму свою «прімерку»¹ і поїду за вами.

— Нащо?

— Повернуся вночі на своїй, не буду вас напружати.

— Лавре Станіславовичу, якщо вам треба щось лишити або узяти вдома, ми можемо тепер до вас заїхати. Так само, якщо вам треба побачити когось із рідних, сказати їм, що не будете ночувати...

— Чому ви не хочете, щоб я взяв свою машину?

— Ми поки що воліємо зберегти розташування Храму в таємниці. За кілометрів двадцять-тридцять від нього я попрошу вас зав'язати очі і витягнути батарейку із сотового.

— Що?

— Не ображайтесь, Лавре Станіславовичу, — на обличчі Ко-рецького знову з'явилася та посмішка, яку Лавр класифікував як

¹ Nissan Primera.

нещирю. — Ми ж іще не почали тісно співпрацювати з вашим агентством. А якщо все буде добре, ці перестороги вже завтра стануть зайвими.

«Ну й пасажир! — всередині у Лавра все кипіло і булькало. — Хоче мені очі в'язати, як шмарі на ментовському суботнику».

Уголос він спитав:

— Ви жартуєте?

— Ні, не жартую. Ми так домовилися з Іваном Ваграновичем. Я сподіваюсь, при вас немає ніяких «жучків»?

— Ви думаєте, що ми не зможемо в разі потреби знайти отой ваш Храм? Серйозно так думаєте?

— У мене є інструкція мого керівництва, Лавре Станіславовичу. Ще раз вибачте.

— Зав'язувати очі... — Лавр помотав головою. — Дев'ятнадцяте століття!

— На жаль, у деяких аспектах ситуація за останні двісті років мало змінилася.

— А в деяких інших аспектах, — Лавр зробив наголос на слові «інших», — ситуація дуже помінялась. Кардинально.

— Можливо. Якщо хочете знати, особисто я був проти таких пересторог. Я інформований щодо можливостей сучасної техніки. Але, повірте мені, Лавре Станіславовичу, в деяких старомодних підходах є певна рація. Ми називаємо це «покрити Храм ззовні». Така у нас традиція безпеки. Традиція дуже давня і шанована.

— Гарзд, — махнув рукою Лавр. — Покривайте собі, якщо ви вже все узгодили з шефом. Мені, я вам скажу, до клієнтських приколів не звикати. Ваші гроші — ваші правила.

— От і добре, — підвів ризику Корецький, повертаючи кермо. Peugeot виїхало на трасу і рушило, набираючи швидкість, на захід.

Мармура ще вчилась у школі, коли татова помилка загасила сонце на чиновницькому небосхилі їхньої родини. Тоді тато мав казати доповідь на високій нараді, у присутності Президента і міністрів. У тій доповіді був один підступний абзац. Себто не просто абзац, а повний абзац. Ось такий:

«Ресурсною специфікою ґрунтового покриву району є те, що тут зустрічаються три типи ґрунтів: опідзолені чорноземи, сірі опідзолені ґрунти та глибокі малогумусні чорноземи».

Словесну «міну» із двома «опідзоленими» тато зауважив і тренувався вимовляти ту «міну» правильно. Він спочатку облизував зуби, ніби задаючи язика гімнастичну вправу, випинав ретельно поголене підборіддя, а потім впевнено і дзвінко промовляв: «Недоопідзолені, опідзолені і переопідзолені ґрунти!» Це виглядало переконливо, тому і Мармура і мама нічого поганого не передчували. Але все вийшло на гірше і на тій високій нараді замість літнього бджолиного «дз» тато вимовив природніші звуки. Президент насупився і похитав вухами-варениками, а міністр щось записав до блокнота із золотим відрізом. Напевне, щось несхвальне, тому що за кілька днів тата зняли з посади. Зазнавши кар'єрного краху, він уперше прийшов з роботи без краватки. Не виймаючи руки з кишень, тато плечем штовхнув двері, зайшов до туалету і довго звідти не виходив. А коли вийшов до вітальні, то побачив, що перелякана Мармура сидить на дивані, підібравши під себе довгі загорілі ноги.

Він майже хвилину мутно дивився на доньку, а потім сказав:

— Ти теж станеш курвою, як і твоя мама. У вас у всіх між ногами фізика, а не релігієзнавство.

З того часу в родині Мармури почали економити і боротись з мурахами, які у дощові дні атакували кухню і ванну кімнату. Крилаті мурахи літали кухнею, а мама ганяла за ними, пшикала на комах «рейдом» і наспівувала з «Фабрики»: «Исполняет все желанья, вот такая золотая». Іноді і Мармура долучалась до полювання. Вона чавила мурах миючою губкою. Їй здавалося, що коли мурагу чавити м'якою зволоженою губкою, то мураці не так боляче. Боротьба з мурахами під «Фабрику» тривала три літа, а на четверте у Мармури з'явилася подруга, яка називала себе Беконті, хоча насправді її звали Інною. Беконті охоче піддавалась черговій молодіжній моді, тому ходила в чорному і вважала себе неформалкою. Вони з Мармурою могли годинами з'ясовувати, хто саме з їхніх знайомих і напівзнайомих нефорів «тру», а хто «не тру». У Мармуриній бібліотеці з'явилися томики Блаватської і «Некрономікон». Як і Мармура, Беконті жила в нетрях промислового району, але якось так склалося, що вона тусувала у старшій компанії, де дівчата не повинні були відмовляти хлопцям. Мармура не поспішала переходити до старших; жодний із тамтешніх хлопців їй не подобався. А ставати технічно дорослою просто так вона вважала нижче своєї тру-гідності.

У Мармуриній тусівці пиво теж споживали, але не захоплювалися. Зате там цінували кольорові солодкуваті напої з хімічним присмаком. Нащадок буржуйського роду Едік приносив їх у спеціальній жовтій торбинці, поділеній на чотири відсіки. В кожний входила одна пляшечка. Компанія збиралася в цегляному лабіринті заводського довгобуду. За традицією, кожний приносив щось їстівне, вкрадене з домашнього холодильника. Віка завжди приносила шматки сирної запіканки, акуратно загорнені в червоні столові серветки, Памперс — майонезні салати у півлітрових слоїках, Марта — що трапиться, а Мармура постачала до тусні

переважно м'ясні вироби, коронним із яких уся компанія вважала домашню шинку. Все це апетитно споживалося на свіжому повітрі, під заспокійливе тріскотіння вогнища, на якому можна було б насмажити шашликів і шпікачок, але всім було впадлу займатись такою фігнею.

Того липневого вечора жовта торба спорожніла якось занадто швидко. Едік з Вікою скинулися і послали Памперса ще за двома пляшками. Проводжаючи його поглядом, Марта раптом спитала в Мармури:

— Ти все ще трешся із тою Беконті?

— Ну? — здивувалась Мармура.

«Яке твоє псяче діло, цикотухо дурна, з ким там я труся?» — подумала вона і ніби вперше помітила, що в Марти дуже виразні, та ще й підкреслені яскравою помадою губи. Ця виразність чомусь напругла Мармуру.

— А то правду кажуть, що вона сатаністка? — Марта кинула до вогнища одну із червоних Вікиних серветок. Жирна пляма від сирної запіканки спалахнула швидше за папір.

— Ти припухла? Яка вона тобі сатаністка?

— Та кажуть.

— Хто каже?

— Пацани.

— Які ще пацани?

— Мальовані, — м'язи на голих руках Марти напружились. Вона знала, що від Мармури недовго й по морді дістати і, про всяк випадок, мобілізувалась.

— Ні, дівушка, ти кажи, бо щас будеш сама за базар атвечать.

— Шо ти до неї догреблася? — Едік спробував вписатися за Марту на приколі. Дівчина йому подобалась. Він уже двічі пропонував Марти пекнутися не за так, але та поки що мкнулась.

— Едя, не втикайся, — відрізала його Мармура. — Ця вафльорка токо шо мою кращу подругу сатаністкою обізвала. Я таке не попускаю.

— Вона не вафльорка, — спохмурнів Едік.

— Во-во, базар за базар! — перейшла у контрнаступ Марта і негайно дістала по носі. За півгодини, коли Памперс притарабанив додаткову заправку, старе добре туснюче місце нагадувало той погромлений вагончик з фільму «Вбити Білла», у якому Чорна Мамба мочила іншу зміюку. Добре ім'я неформалки Інни-Беконті було захищене найрадикальнішим способом: Марта попередньо прикладала вологу серветку до розбитого носа й до фінгала під лівим оком.

Мармурі теж дісталось від Едіка з Вікою. Обізвавши всіх останніми словами, вона з непримиренним понтом залишила цегляний лабіринт. Мармура вирішила, що тепер вже стопудово кине цих дурних малюток і пристане до тусні Беконті. Якщо там обов'язково треба з кимось трахатись, то й фіг з ним, вирішила вона. Краще вже косити під бригадну шмару, аніж терпіти безпредел від бакланів.

Вона прямувала в бік старого цвинтаря, де знаючі люди колись показали їй могилу вампіра. Там опівночі можна було загадати бажання, котре мало точно здійснитися. Одного разу Мармура вже зверталася до вампіра по допомогу. Вона просила покарати ушльопану сусідку, яка назвала її тупою збоченкою. Вовкулак не підвів, і сусідка зламала ногу, послизнувшись на смішній березневій кризі.

«І вам таке буде!» — примовляла Мармура, чухаючи синець під футболкою. Вампірську допомогу вона вважала безвідмовною шнягою, тому прямувала до цвинтаря широкими і рішучими кроками. Наближався вечір, і на небі визоріло. То було небо помсти,

і зірки на ньому були зірками помсти. І так вона мала стати-ся — страшна помста Мармури, кращої подруги неформалки Беконті.

Навіть у сутінках старий цвинтар не виглядав зловісним. Зда-леку його можна було сплутати із занедбаним і засміченим парком. Між зовнішніми секторами кладовища і двором буді-вельного коледжу не було навіть огорожі. Від неї залишились обкладені цеглою стовпи і половина трубчатої брами, з ребер якої звисали залишки металевої сітки. Відразу за стовпами почина-лися шеренги надгробків.

Мармура не стала обходити щільно заставлений пам'ятни-ками перший сектор. Вона знала таємну стежку, яка починалась від помпезної гробниці якогось довоєнного архітектора. Стежка проходила крізь високий живопліт, зміїлась по ділянці з фаміль-ними склепами професорів медичинської академії і впиралась у найдавніші захоронення четвертого сектора. Там, під старою ли-пою, причаїлась могила вовкулака.

Дівчину відділяло від проклятої могили якихось п'ятнадцять кроків, коли вона насторожено притишила ходу. Під старою ли-пою відбувалось щось незвичайне. Мармура сховалася за вели-кою гранітною стелою, на якій було написано:

Самуил Абрамович Кац
доктор медицинских наук
1909—1991

Надійно захищена стелою від ворожих очей, дівчина вико-ристала для спостереження зроблений у ній отвір. Він виглядав як прорізна наскрізь у гранітній плиті шестикутна зірка, і, якби хтось посвячений зауважив у ньому сіро-блакитне око Мармури,

він міг би згадати про стародавній гностичний символізм. Але такого посвяченого у той вечір на старому цвинтарі не трапилось.

Крізь зірку Давида дівчина побачила, що надмогильна плита вампірського захоронення відсунута, а над самою могилою нахилилася чиясь темна постать. Поряд з нею стояла висока брюнетка у плямистому комбінезоні «мілітарі» і шнурованих чоботах. Брюнетка тримала ліхтар і підсвічувала ним могильну яму.

«Що за день такий кончений? — подумала Мармура. — Спочатку дістала по морді, а тепер і до вампіра не можна підступитись... І що вони там шукають, ті уроди? Могильні рейдери, мля...»

Тим часом невідомі вийняли з могили якийсь предмет розміром як балончик з лаком для волосся. Брюнетка поставила предмет на сусідній надгробок за кілька метрів від Мармуриної схованки.

Темний «рейдер» щось сказав брюнетці. Та загасила ліхтар і взялася за край надмогильної плити. Темний підважив її протилежний край. У цей момент щось ніби штовхнуло Мармуру: «Тепер або ніколи!»

Вона вислизнула з-за стели, схопила предмет і побігла таємною стежкою. Вже добігаючи до живоплоту, вона почула: «Туди! Хапай!» і нирнула у зарості. Кілька стрибків — і Мармура вибігла у двір будівельного коледжу. Їй здалося, що вона радикально відірвалася від переслідувачів, але, глянувши через плече, побачила, що мілітаризована дівка біжить за нею.

Мармура вважала себе непоганою бігункою. У спортивних змаганнях вона завжди була в першій трійці і дещо розумілася на перегонах. Тому Мармурі не треба було довго розмірковувати, аби второпати: перемогти за швидкістю їй не вдасться. Вона лише мить бачила переслідувачку, але цього вистачило, щоби оцінити

її можливості. Брюнетка скорочувала відстань, упевнено перестрибуючи через парканчики і рівчаки, які Мармура мусила оминути.

Тоді дівчина вирішила сховатися. Вона забігла до вузького проходу між заводськими парканами, завернула за ріг, відсунула парканну дошку і скористалась одним із таємних лазів, відомих лише тим, хто провів дитинство в бетонних лабіринтах цієї промзони. Лаз був вузьким. Мармура ледве протиснулась, обдираючи лікті й коліна, під іржавим черевом величезної цистерни. Тепер вона опинилась у темному закутку, де малолетки накрили шифером «бункер» з двома поламаними розкладачками і колодами карт у ничці. Заводський паркан правив за стіну тайника. В паркані була просвердлена дірочка для спостереження, але Мармура не ризикнула нею скористатись.

Серце вистрибувало з грудей Мармури, синці на тілі і подряпини на ліктях наливались пекучим болем. Дівчина закусила губу, щоби не застогнати. Раптом з-за паркану почулись голоси. Вони спочатку наблизились, а потім почали віддалятися від «бункера».

Чоловічий голос: ...було стріляти.

Жіночий голос: Там могли бути менти.

Чоловічий голос: Не бачив я там ментів.

Жіночий голос: У дворах були люди... Але вона не могла втекти далеко.

Чоловічий голос: Та втекла вона. Вона ліва. Якась місцева сучка. І добре тут орієнтується.

Жіночий голос (здалеку, *стишено*): Обшукаємо... завтра... і що потім...

За мить голоси стали зовсім нерозбірливими. Переслідувачі, зрозуміла Мармура, рушили шукати її до заводського майданчика цементного заводу.

«А дулі ви мене знайдете, деградосі!» — вона полегшено видихнула з легень повітря і перестала стримувати хрипке дихання. Тепер можна було роздивитися здобич. У щілину між листами шиферу пробивалося світло заводського прожектора. Мармура підставила таємничий предмет під синюваті промінчики. Здобич виявилася брудним металевим циліндром. Досить важким. Його вкривав шар густого мастила, змішаного з грязюкою. Цим мастилом під час втечі дівчина вимазала собі руки і одяг. Вона спробувала зішкребти мастило з циліндра і знайти на ньому отвір або кришку, але той виглядав суцільною болванкою. Від цікавості і безсилля їй на очі навернулися сльози. Але довго нервуватися від таких дрібниць донька відставного чиновника не звикла. Поміркувавши, Мармура вирішила відкласти дослідження циліндра на потім. Тепер вона сконцентрувалася на головному завданні — залишити промзону непоміченою.

Від цистерни до пустиря, за яким починалися спальні райони, вів ще один секретний лаз. Ще за радянських часів його спорудили робітники двох суміжних заводів для того, щоби в робочий час ходити до найближчого горілчаного магазину. В ті далекі часи йшла війна у В'єтнамі, тому лаз дістав назву «тропи Хо Ші Міна». Нові покоління мешканців спальних районів давно забули про ту війну. Й мало хто з них щось знав про лідера індокитайської революції і таємні стежки жовтошкірих повстанців. Але вперта назва не зникла. Пролетарі олігархічної епохи, так само як і їхні батьки за доби зрілого соціалізму, використовували «тропу Хо Ші Міна» для алкогольної партизанщини. Саме цією стежкою, невідомою не лише ворожим зайдом, але й рідним ментам, дівчина й добралася до багатоповерхівки, де мешкала Беконті.

Якби Мармуру хтось запитав тоді, чому вона понесла свою здобич до подруги, вона б, скоріш за все, відповіла: «А фіг його зна».

— Якщо у вас уже виникли якісь запитання, Лавре Станіславовичу, я спробую на них відповісти, — люб'язно запропонував Корецький наприкінці першої години їхньої подорожі і додав: — Звісно, в межах моєї компетенції.

«Так тобі, радной, ще й компетенції бракує, — подумки пхикнув Лавр. — Але, о'кей, спробуємо тебе дещо запитати. Не побридимось. Навіть якщо ти в масонів за дрібного шниря».

— Іван Вагранович сказав мені, що на ваш Храм було здійснено збройний напад, — Лавр витягнув сотовий і ввімкнув у нього диктофон. — Розкажіть мені про той напад детальніше.

— Це обов'язково треба записувати?

— Ви ж чули, мій шеф вимагатиме від мене звіт. Я на пам'ять не скаржусь, але звик усе фіксувати. Робота така, Романе Олександровичу.

— Ясно, — кивнув Корецький і замовк.

«Упс. Інтерв'ю закінчено», — вирішив Лавр. Але він помилився. Корецький лише взяв паузу для обдумування.

— Напад був, так, — почав він. — Учора, близько третьої ночі. Хтось намагався увійти до Храму через технічний вхід. Ви побачите, там стоять металеві двері, але замок слабенький, циліндровий. Перед тим вони отруїли собаку. Але це їм не допомогло. Коли вони відчиняли двері, спрацювала сигналізація.

— Якого типу у вас сигналізація?

— Здається, «Дунай» називається. На рух, на розбивання скла реагує. На вхідних дверях встановлені датчики...

— Зрозуміло.

— У Храмі були люди. Там у будівлі постійно живе доглядач Храму, і ще там тої ночі було два гостя. У нас, знаєте, є при

Храмі щось на штиб готельчика. Кілька кімнат. Якраз позавчора брати приїхали пополювати. Там, навколо Храму, хороший ліс, сухий.

— Пополювати? Але мисливський сезон ще не почався.

— Я не мисливець, не розуміюсь на тому.

— Сезон починається у серпні—вересні. Ще мінімум півтора місяця.

— Ну, не знаю... — Корецький похитав головою. — Може, вони приїхали по мішенях постріляти, по воронах. Самі їх спитає. Факт той, що коли спрацювала сигналізація, вони взяли рушниці і...

— Рушниці були з ними?

— Там, на другому поверсі, є сейф для зброї.

— І вони там постійно тримають свої рушниці?

— Точно не можу сказати. Здається, так.

— А як ці ваші мисливці перебували у Храмі, якщо там була увімкнена сигналізація?

— У гостьових приміщеннях датчиків руху немає. Лише на першому поверсі і в храмах.

— Їх що, кілька?

— Sorry, — представник клієнта вибачально похитав головою. — Ми зазвичай називаємо Храмом усю будівлю, але це не зовсім правильно. У ній є різні приміщення, обладнані для вільномулярських робіт у різних градусах. Їх теж називають храмами. Для храмів різних градусів є ще спеціальні назви.

— «Вільні муляри» — це теж масони?

— Переклад з французької. Франкмасони.

— Є різниця?

— Яка? — не зрозумів Корецький.

— Між просто масонами і франкмасонами.

— Жодної. Це синоніми.

— Ясно. Так ці ваші мисливці відкрили стрілянину всередині будівлі?

— Так. Нападники теж стріляли.

— З чого?

— Це вже буде до вас питання. Там у стінах кулі позастрягали.

— Як я розумію, до правоохоронних органів ви не зверталися?

— Ні.

— І не збираєтеся?

— Ми найняли вас. У вас репутація фірми, яка здатна без розголосу вирішувати широкий спектр проблем.

— Це приємно чути... До речі, когось під час нападу було поранено?

— Одного з братів. Невелика подряпина.

— А от як ви особисто вважаєте, якою була мета нападників? — Лавр краєм ока глянув на масона.

— Невідомо, — той дивився на дорогу, втома наклала на його пташиний профіль тонку і невпевнену аристократичну тінь.

— Скільки їх було?

— Брати бачили двох.

— Відеокамери їх зафіксували?

— Ми ще не встигли налагодити систему відеоспостереження.

Працює лише камера над центральним входом.

— Вони відступили до лісу?

— Так, втекли до лісу. Наші їх не переслідували.

— Зрозуміло. А у вас є здогадки, хто б це міг бути?

— Ні.

— Але в такої специфічної організації, як ваша, напевне, є вороги.

— Що ви маєте на увазі під словом «специфічна»?

— Ну, ви розумієте, я не хочу сказати про ваших нічого поганого, але існують різні думки.

— Багато публікацій про нас базуються на спекуляціях наших недругів.

— От бачите, ви самі визнаєте, що у вас є недружно налаштовані опоненти. Тобто вороги.

— Вороги є у всіх.

— І хто ж вони, оті ваші вороги?

— Є різні радикальні угруповання, які вважають нас відповідальними за негаразди в суспільстві. Різні маргінали, політики-популісти...

— ...християни.

— Ви помиляєтесь, Лавре Станіславовичу. Я сам віруючий християнин. Щотижня ходжу до церкви. І всі брати вірять у Бога. Якщо людина не вірить у Бога, вона взагалі не може стати вільним муляром. Це записано у нашій Конституції. Ми не воюємо з Церквою, а вона не воює з нами. Є, звичайно, окремі екстремістські групи в церковному середовищі, але вони є всюди. У будь-якій релігійній течії, як ви розумієте, рано чи пізно виникає радикальне крило, яке пропагує непримиренність до всіх, хто інакше мислить, інакше трактує зв'язок із Богом.

— Якщо ви такі білі і пухнасті, то чому тримаєте свою діяльність у таємниці?

— А хіба ваше агентство не тримає свою діяльність у таємниці? Ви ж не вивішуєте отримані оперативні дані на Інтернет-таблоїдах.

— Ми, Романе Олександровичу, займаємося питаннями безпеки. Ці питання за самою своєю природою вимагають конфіденційності.

— А ми будуємо символічний вселюдський храм духу і захищаємо порядок від хаосу. І ці питання *також за своєю природою*

вимагають, щоби їх тримали подалі від майданчиків людської цікавості.

— Невже? — Лавр вимкнув диктофон.

— Ви ж самі, Лавре Станіславовичу, щойно підтвердили існування різних рівнів відкритості інформації. Є знання публічні, є фахово конфіденційні, а ще є такі знання, які здобуваються виключно через посвяту. Священні знання. Для таких особливих знань публічність є смертельною отрутою. Публічність руйнує священне, ритуальне. Тому частина наших знань є закритою для профанічного обговорення, для іронії і осміювання. Але лише частина. Зрештою, повні описи ритуалів нижчих градусів можна знайти у книжках. Ці книжки вільно продаються. Вони є у нашій храмовій книгозбірні, могу дати вам почитати.

— Добре, Романе Олександровичу, припинимо цю дискусію. До моїх функцій не входить щось вам доводити, я повинен лише забезпечити безпеку вашої... вашого Храму. Тому мені необхідна вичерпна інформація про тих, хто потенційно міг би організувати вчорашній напад. Вона потрібна мені для роботи, а не задля цікавості чи там загального розвитку. Просте питання: ви можете надати мені таку інформацію?

— Я попрошу братів, щоби для вас підготували аналітичну записку з цього питання.

— О'кей. І чим швидше її підготують, тим краще.

Решту часу вони їхали не перемовляючись. Перед черговим перехрестям Корецький дав консультанту з проблем безпеки кашне зі щільної вовни. Лавр зав'язав очі і ретельно розправив кашне, не залишаючи жодної щілини: «Чужі таємниці нам не потрібні». За його підрахунком, він провів у темряві близько сорока хвилин. Коли Корецький дозволив йому зняти кашне, Лавр побачив, що Peugeot стоїть на асфальтованому майданчику поряд

із двоповерховою будівлею, розмірів та планування якої він спочатку не зміг визначити.

Лише вийшовши з автівки, Лавр побачив Храм у всій його красі. Це була свіжа споруда, збудована із сучасних матеріалів. Вона нагадувала гібрид лікарняного корпусу і фортеці. Її побудували літерою «т», прикрасивши всі три її закінчення декоративними еркерами і вежами. Масивна цегляна коробка будівлі спиралася на високий рустований цоколь. Ковані ґрати захищали вузькі, немов бійниці, вікна. Там, де неф Храму перетинався з його трансептом, над металокерамічним дахом підносилася прозора шестикутна піраміда.

— Храмова обсерваторія, — пояснив Корецький, простеживши за напрямом Лаврового погляду.

— Займається астрономією?

— Спостерігати за небом — давня і дуже шанована масонська традиція. Більшість видатних астрономів Європи були вільними мулярами. Ньютон, де Аламбер, Норвуд, Вольф, Лаплас і багато інших. Колись існувало правило, що офіцерські посади Молодших Доглядачів масонських лож доручалися виключно професійним астрономам¹.

— Я щось не бачу там телескопа.

— Його ще не встановили. Храм побудовано лише три роки тому. Ми ще не встигли обладнати всі його служби і майстерні.

— Великий у вас Храм.

---

¹ У ритуалі відкриття робіт у Ложі Першого градуса Давнього Прийнятого Шотландського статуту на питання Майстра Трону: «Чому Другий (Молодший) Доглядач займає місце на південній колоні Ложі?» Другий Доглядач відповідає: «Щоби пильно вдивлятися у небо і слідкувати за перебігом Сонця», що свідчить про астрономічні корені цієї древньої ритуальної посади.

— Ну, це з чим порівнювати. Якщо, скажімо, з Масонік-Холом або Палаццо Джустініані¹, то, повірте, наш Храм дуже й дуже скромний.

— Вірю. Але все одно, погодьтеся, така споруда тягне на кілька мільйонів.

— Збудовано на пожертви, — інформував Корецький і запросив Лавра: — Йдемо до Храму, прошу.

Біля входу до будівлі їх чекав сивий добродій поважного віку. Худий, високий, він не без грації спирався на лаковану тростину і пильно придивлявся до Лавра. Довгий чорний піджак добродія нагадував старосвітський сюртук. Цю подібність підсилювали металеві гудзики і закрій, що мав би підкреслити талію, якби така була у плаского, як таранька, добродія.

— Знайомтесь, це доглядач Храму, брат Олександр, — представив сивого Корецький. — Він допоможе вам тут зорієнтуватись.

— Дуже приємно, Грінченко Лавр Станіславович. — Лавр простягнув старому руку, але той не поворухнувся, продовжуючи уважно вивчати обличчя прибульця.

— Дорогий брате, наш гість може неправильно зрозуміти... — почав Корецький.

— Начхати мені, що він там зрозуміє, — старий відчинив стулку високих дубових дверей. — Досить того, що ви запросили сюди профана...

— Ви ж знаєте, брате, це рішення Верховного Конвенту.

— Ви скоро екскурсії сюди водитимете... Заходьте вже, чого там стоїте. — Брат Олександр рішуче покрокував вузьким коридором.

¹ *Масонік-Хол* — головна масонська будівля в Лондоні. *Палаццо Джустініані* — офіційна римська резиденція масонів Великого Сходу Італії.

Лавр і Корецький рушили за доглядачем. Той відчинив двері в кінці коридору, і вони увійшли до великої, пишно оздобленої зали. Її стелю підтримували обличковані під чорний мармур колони з позолоченими капітелями й основами. На кожній колоні було закріплено символ. Між колонами зі стелі звисали кольорові хоругви, рясно прикрашені циркулями, трикутниками, гілками акації та символічними зображеннями молотків та інших мулярських інструментів. Підлогу вкривали масивні плити з полірованого білого каменю. На них лежав чорний килим з вишитою у центрі величезною срібною літерою «G».

Найдовшу стіну зали прикрашало велике, писане олією полотно у барочній рамі. На картині було зображено два десятки чоловіків у чорних костюмах і червоно-білих фартуках. Вони стояли двома колонами на чорно-білій підлозі перед спорудою, що нагадувала церковний вівтар. «Інсталяція Великої Ложі України. Париж, 6005 рік ІС», — прочитав Лавр підпис під картиною¹.

— Ви у Храмі, молодий чоловіче, — звернувся до нього брат Олександр. — У Храмі великої традиції, яка живе вже сьоме тисячоліття. Настійно прошу вас не забувати про це.

Розділ 4

— Ну і відос у тебе, Мармушко... — такими словами зустріла Беконті свою молодшу подругу. — Заходь, у ванній візьмеш жовтий рушник. І дивись, обережно, там кран гарячої води прокручується. Обшпаритися можна.

---

¹ Велика Ложа України була інстальована (заснована) 24 вересня 2005 року (6005 року за масонським літочисленням) у Парижі, в Залі Асамблей Великого Храму Великої Національної Ложі Франції (GLNF).

— Шо там твій кран, — Мармура поклала свою здобич на піддзеркальник і роздивилася себе у дзеркалі. — От я сьогодні реально прозрела. Мене тіко шо вбити хотіли.

— Хто?

— Якись відморозки. До речі, я сьогодні за тебе вписалась. Одній обізяні морду била. Вона сатаністкою тебе назвала. А я їй ніс роздובала. У неї вся мордяка була в крові, атвечаю! Ну і вони мене з Едіком трошки дістали... Я футболку і джинси тобі в машинку кину, можна?

— Кидай. — Беконті пройшла коридором, розглядаючи Мармуру. — Жоска ти деваха, як я бачу. Між іншим, можеш сьогодні в мене заночувати, папахен кудись на всю ніч поїхав. А це що таке? — побачила вона циліндр.

— Я тобі зараз все розповім, це убойна шняга. — Мармура скинула з себе брудний одяг. — Із-за цієї фігні мені ледве тапки не сплели. Я по тропі від них ушилась... У тебе крем для синців є?

— У верхній шухляді. — Беконті двома пальцями взяла циліндр і спробувала підняти. — Важка, зараза. Воно ж у якомусь гівні, тьху... Я уся вимастилась... Звідки це?

— З могили вампіра.

— Звідки?!

— Ті деградоси розрили могилу вампіра і витягли звідти цю банку. А коли вони почали назад плиту ставити, я її схопила і побігла. А їхня дівка — уявляєш? — почала мене доганяти. Майже догнала, сука, але я нирнула в «бункер»...

— Яка така дівка? Я її знаю?

— Ні, не знаєш, вона не з наших. Манькувата така ципа, років двадцяти шести, у комбіке. Бігає як пантера.

— А нащо оця грязна штука тобі здалася?

— У мене настрої такий був. Хотіла вампіру бажання загадати. А тут ці риють. Я думаю: ви, тварі, мені бажання зіпсували,

а я вам теж настрої зіпсую. Я ж не думала, що вони такі круті. Я чула, той чувак питав ципу: чого тіпа не стріляла. Прикидуєш? Вона волину мала.

— Вони не бачили, як ти сюди йшла?

— Страшно стало? — Мармура здоровим оком підморгнула Беконті. — Не сци, подруга, я шифрувалась, як Штірліц. Чекай, я зараз помиюсь, і ми відкриємо цю банку.

— А може, там усередині отрута якась або радіація? — Беконті з сумнівом і огидою подивилась на Мармуру здобич. — Ми тоді всю хату загадимо. А папахен мені завтра на правілку поставить.

— Усе буде добре, — впевнила її Мармура, закриваючись у ванній.

Поки вона змивала бойовий бруд, Беконті налила собі домашнього вина, зробила добрячий ковток і задумалася. Вона давно відчула, що Мармура дівчина стрьомна і вміє притягувати до себе пригоди. Та могильна штукovina, котра стояла на її піддзеркальнику, Беконті не подобалась. Шостим чуттям вона відчувала, що штукovina небезпечна. Що вона належить якомусь іншому світові. Такому, де ані ментовські закони, ані дворові правила не діють. Тому в Беконті виникло гаряче бажання, щоби цей брудний циліндр негайно й назавжди залишив її квартиру. І з кожним новим ковтком вина це бажання ставало все гарячішим.

З іншого боку, Беконті була донькою журналістів. Її мати загинула в автокатастрофі, й досі ніхто не міг точно сказати, чи це був нещасний випадок, чи комусь сильно не сподобалася зацікавленість Інни-старшої деякими тонкощами процесу приватизації нафтопереробного комбінату. Батькові теж час від часу погрожували по телефону, створювали проблеми в редакції. А одного разу спалили автівку. Беконті ставала дорослою серед розмов про деталі журналістських розслідувань, про редакційні завдання і сек-

ретні файли. Беконті не мала жодного сумніву, що рано чи пізно вона теж стане крутою журналісткою і буде ставити місто «на вуха», як її батьки. Вона раптом подумала, що вперше в житті доля подарувала їй реальну ТЕМУ. З таємничим предметом (нехай і бридким на вигляд), з могилою вампіра, з поганими хлопцями, з небезпеками і перспективою справжнього розслідування.

«У цьому щось є», — вирішила Беконті, коли її стакан спорожнів. У цю мить з ванної вистрибнула загорнута в рушник мокра Мармура.

— А в тебе є якась зброя? — спитала вона.

— У батька є пістолет Макарова, а в мене електрошокер.

— А «макаров» бойовий чи травматичний?

— Ясний пень, що бойовий.

— Це круто! — оцінила Мармура і знову застрибнула до ванної.

«От мавпа!» — посміхнулась Беконті. Їй одразу вирішила, що розповідь про все батькові. А також нарешті познайомить його з Мармурою. Раніше вона трошки соромилася цієї пацанкуватої дворняжки, але тепер з'ясувалося, що мала крутіша, аніж здавалось на перший погляд. А ще в неї гарні віддані очі.

Розділ 5

— А у вас тут, я бачу, серйозна розборка була, — оцінив Лавр, рахуючи кульові отвори в стінах. — Оця дірка від нарізної зброї, а ця від мисливської рушниць, певно дванадцятого калібру.

— Абсолютно точно, пане експерте, моя ІЖ-43, куля типу «дьябло», — почув він голос за спиною. — Можете, якщо є настрій, її звідти виколупати і переконатися. Три сантиметри правіше, і я б розніс вражу голову. Як ту гарбузяку! Але все одно мені за цей постріл не соромно!

Голос, як виявилось, належав огрядному добродієві в зеленому светрі. Його ретельно розчесане сивувате волосся було розкладено на плечах, як у тих акторів, що грають тамплієрів у костюмованих фільмах.

— Дозвольте відрекомендувати себе: граф Свіритень-Сопатенко з Дому Грабянок, охрещений був Михайлом. — Добродій, незважаючи на гучний титул, вельми демократично простягнув Лаврові руку.

Лавр потиснув його теплу шерехату долоню і назвав себе.

— Грінченко? — перепитав Свіритень. — У розрядних книгах харківського дворянства були якісь Грінченки, з козацьких старшин Гадяцького полку, якщо правильно пам'ятаю. Це, часом, не ваші предки? Я знав...

— Не відволікайте офіцера від роботи, — обірвав його брат Олександр. — А то з тими вашими родоводами ми до ранку не закінчимо.

— Любий брате, не сваріть мене. — Свіритень спробував обійняти старого, але той ухилився.

— Я буду вас сварити, брате, буду, — проскрипів доглядач. — Ви з'являєтесь тут без виклику, заважаєте експертизі... Зрештою, ви називаєте сторонній людині своє прізвище. Дощ іде!¹

— Іде дощ, іде! — безжурно розсміявся граф. — Я, брате, маю право публічно визнавати себе вільним муляром. Це вашого прізвища або його (він тицьнув в Корецького товстим пальцем) я не маю права називати за жодних обставин. А я ж, перепрошую, ваших прізвищ і не назвав, чого ж це ви на мене наїжджаєте, любий брате, як трактор на хом'ячка.

---

¹ *Дощ іде!* — давнє масонське «тривожне слово», яке означає, що поряд присутні сторонні (профани) і є небезпека розкриття масонської таємниці.

— Так ви один із тих мисливців, які відбили напад? — поцікавився Лавр.

— Так. Ми з братом Володимиром дали їм прочухана.

— З нарізної зброї стріляв Володимир?

— У нього «сайга», — підтвердив Свіритень. — Але він уже поїхав звідси. Лікуватись поїхав, — уточнив він. — Його таки зачепила та скажена стерва...

— Серед нападників була жінка?

— А вам про це ще не казали? — здивувався граф. — Стреляла дівчина. Вона була у масці, але, повірте старому мисливцеві, я дівчину від хлопця ще можу відрізнити. Спортивне тіло, розвинуте...

— Яка в неї була зброя?

— Пістолет. Здається, «глок». Поліцейського типу, тупорилий такий. Он там, — Свіритень показав на сходи, що вели на другий поверх Храму, — мають бути сліди від її куль. Ми стояли на сходах, а вона вибігла звідси, з коридорчика.

— А другий нападник?

— Так, був другий, — підтвердив мисливець. — Але він не стріляв. Він не виходив з коридору, а там було темно. Я його не зміг роздивитися.

Лавр кивнув і перейшов на сходи. Одна з куль нападників розщепила дубовий поручень, ще кілька застрягли високо в стіні. Доглядач приніс драбину, і після певних зусиль Лавр витягнув кулю. Він поклав її до пластикового пакета і перейшов до вхідних дверей.

Там знайшлися сліди банального злочину. Судячи з подряпин на столярці, двері віджали чимось на штиб «фомки».

— Отак вони й зекономили на металевих дверях! А я казав їм, казав... — собі під ніс прокоментував ці обставини буркотливий брат Олександр.

На ковроліні Лавр помітив брудний відбиток взуття, котрий сфотографував з кількох позицій і при різному освітленні. Потім його провели до приміщення, де в майбутньому мав сидіти охоронець. Там проектанти Храму розташували монітори системи відеоспостереження.

— Самі камери фірмові, — зауважив Лавр. — Pelco¹ фуфла не робить. Але телевізійна платформа і блоки резервованого живлення монтувались, судячи з усього, місцевими самоделкіними. Тому платформа конфліктує з іншими елементами системи. Фіксована камера на в'їзній брамі розташована неправильно. Вона «бачить» номери автовок під таким кутом, що їх важко прочитати. Камера на вході не реагує на команди. От подивіться, — пальці Лавра пробігли клавіатурою. — Я даю команду — і жодної реакції. Я пропоную все це повністю переробити. Якщо вам дозволяють кошти, ми можемо поставити вам систему «Периметр». Фірмову. Виробництва Southwest Microwave. Ця фірма встановлює охоронні периметри у всьому світі. І на військових базах, і на атомних станціях теж. У них є чутливі датчики вібрації, інфрачервоні сканери тощо. Це, звичайно, коштує великих грошей, але «Периметр» принаймні дає гарантію.

— Я передам ваші висновки і пропозиції керівництву, — пообіцяв Корецький.

— Я все зазначу у звіті, — мовив Лавр. — Його копія буде вам надана. А тепер я би хотів отримати поповерховий план будівлі й оглянути ліс.

— Там уже темно, — зауважив доглядач. — Краще оглянути його зранку.

— У вас немає ліхтаря?

---

¹ Pelco — всесвітньо відома фірма, що виготовляє охоронне обладнання.

— А якщо вони там сидять у засаді? — припустив Корецький.

— Тим гірше для них.

— План будівлі, здається, в кабінеті Великого Майстра, — проскрипів брат Олександр. — Ключі від нього має лише господар.

— А коли він тут буде?

— За два дні, не раніше, — замість доглядача відповів Корецький.

— А плану евакуації на випадок пожежі у вас немає?

— Ні.

— Добре, що сюди не заїздить пожежна інспекція.

— І не заїде, — запевнив доглядач.

— Ясно... Тоді йдемо до лісу, — запропонував Лавр.

Масони презирнулися. Виходити в темряву нікому з них не хотілось. Навіть на обличчі старого мисливця з Дому Грабнянок не з'явилося бажання підтримати консультанта з питань безпеки.

— Я можу й сам піти, — посміхнувся Лавр. — Ви мені тільки ліхтар дайте. Й бажано, щоби ліхтар був потужним і з зарядженим акумулятором.

— Самого ми вас туди не пустимо, — сказав граф. — Брат Олександр залишиться у Храмі, а ми з братом Романом підемо з вами. Ліхтар я бачив внизу, в каптьорці.

— Ви тут не командуєте, — заперечив йому доглядач. — Головне зараз — безпека Храму. Якщо усіх вас — не дай Боже! — в тому лісі перестріляють, я що, буду один оборону тримати? Відстрілюватися через вікна буду, так по-вашому? Я ж і стріляю, перепрошую, як сліпак... То ви що — хочете, щоби вони захопили Храм? Вони тільки й мріють, щоби вас усіх виманити до лісу.

— Тільки й мріють? — перепитав Лавр, розглядаючи повішену на стіні гравюру, що зображувала щось схоже на недобудова-

ну єгипетську піраміду. — Навіть так... До речі, тут зберігаються якісь особливі цінності, які могли б зацікавити потенційних нападників?

— Храм сам по собі є цінністю, — відповів брат Олександр. У цій фразі Лавру почулося щось недомовлене. Різкий голос доглядача ніби тріснув на слові «цінність», і всі звуки після «ц» провисли непевним шипінням.

— Я не вимагаю від вас вичерпної інформації, — заспокоїв масонів Лавр. — Мені лише треба знати таке: по-перше, все ж таки є тут цінності чи немає, а по-друге — де саме вони зберігаються і наскільки надійним є їхній захист.

— Тут немає нічого такого, що б зацікавило бандитів, — запевнив Корецький. — Ні грошей, ні дорогоцінностей. Є кілька комп'ютерів, побутова техніка...

— Я спитав про особливі цінності. Які б цікавили не бандитів, а, скажімо, ваших конкурентів.

— Конкурентів! — пхикнув доглядач. — Масонство — не бізнес. Немає в нас ніяких «конкурентів».

— Можливо, якісь секретні документи.

— Ми ж не ідіоти, щоби залишати архіви в будинку з недоброю системою безпеки, — відповів Корецький. — Але в кабінетах Великого Майстра і Верховного Командора зберігаються деякі ритуальні предмети.

— Вони стародавні? Вони можуть цікавити колекціонерів?

— Теоретично... — почав Корецький.

— Можуть, — підтвердив Свіритель, ігноруючи лютий погляд доглядача.

— Тоді, — підбив підсумок Лавр, — покажіть мені, будь ласка, де розташовані згадані вами кабінети.

— О Господи! — прошепотів брат Олександр. Йому, певне, вживався вже не дощ, а ціла злива.

Першим на другий поверх рушив старий мисливець. Лавр, Корецький і доглядач приєдналися до нього.

Кабінет Великого Майстра займав торцеве приміщення в одному з кінців храмового «трансеπτу». Компанія зупинилась у приймальні перед дверима з дубового масиву, що вели до кабінету. Підлога приймальні була покрита червоним килимом з високим ворсом. Над секретарським столом височіла срібляста макінтошівська панель. За склом книжкових шаф Лавр помітив не тільки фоліанти у шкіряних палітурах, але й керамічні вироби з помпезною символікою. На стінах висіли великі портрети в золотих рамах. Серед зображених Лавр упізнав Симона Петлюру. На шії у Головного отамана висіла блакитна стрічка з підвіскою у вигляді золотого циркуля.

Свіритень перехопив його погляд і пояснив:

— Це портрети колишніх Великих Майстрів. Ви напевно знаєте, що Петлюра був Провінційним Майстром України за часів Громадянської війни.

— Ні, у школі нам про таке не розповідали, — посміхнувся Лавр. — А сам я масонами якось не цікавився. Упс.

— Зараз не час для просвітницьких лекцій, — голос доглядача став ще скрипливішим. — І що ж ви хотіли, пане Грінченко, тут побачити? Зачинені двері?

— Те, що я хотів, я побачив. А зараз я хочу намалювати план будівлі. Мені треба для звіту. План із розташуванням основних приміщень, входів, сходових кліток. Ви мені допоможете?

— Спробуємо, — пообіцяв Корецький.

Вони розклали на секретарському столі лист паперу і накреслили грубу схему.

Лавр запитав:

— Значить, у Храмі є лише два приміщення з обмеженим доступом, які обладнані сейфами, — кабінети Великого Майстра і Командора. Я вірно зрозумів?

— Є ще сейф у підвалі, — повідомив брат Олександр. — Навіть не зовсім сейф, а така велика металева шафа. Ще є спеціальний сейф у готельному блоці, де мисливці зберігають зброю.

— Спеціальний сейф для зброї?

— Збройний сейф на чотири рушниці, — підтвердив Свіритель. — Зроблений на замовлення.

— Що там тепер знаходиться?

— Моя двостволька. Володимир «сайгу» забрав із собою.

— Більше нічого?

— Мисливський ніж, штук двадцять патронів, чехол, дві банки з пінкою, йоршики... А ще забув, там окремо лежить приціл. Цейсівський. І мій бінокль.

— А що зберігається в підвальному сейфі? — Це питання Лавр адресував доглядачеві.

— Не знаю.

— А хто знає?

— Офіційно там зберігаються ритуальні предмети для агап.

— Для чого?

— Для ритуальних братських вечер. Кожна регулярна вільнотулярська робота закінчується такою вечерею. Вона називається агапою. Ключі від підвального сейфу має лише Великий Агапмейстер. Тобто той, кому за посадою доручено організувати ці вечери.

— А чому ви сказали, що не знаєте вмісту цього сейфу?

— Тому що ніколи не бачив цього вмісту на власні очі. Якщо хтось декларує, що в сейфі лише столові прибори, скатертини і підсвічники, то не обов'язково, що воно справді так.

— Логічно, — погодився Лавр.

— Там хтось є, — повідомив Корецький, який дивився у вікно.

— Де? — в один голос запитали Свіритень і Лавр.

— Біля моєї машини. Там хтось стоїть.

Розділ 6

Мармурі тої ночі снилися страшні сни. Вона тікала від цілого загону переслідувачів темними тунелями, розмальованими, немов лабіринти у комп'ютерних «стрілялках», совалася темними закутками і навіть відстрілювалась. Коли вона просиналася, то зустрічала злий погляд Беконті, якій заважала спати. Одного разу вона прокинулася зовсім поряд із подругою і відчула, що на тій немає жодного одягу. Мармура злякано відсунулась на протилежний край ліжка. Беконті їй подобалась, але ж не настільки.

Уже під ранок вона прокинулась остаточно і почалапала до кухні, де, як знала Мармура, зберігалися запаси смачнущої меленої кави. Коли запах завареної «арабіки» розповзся квартирою, на кухні з'явилася Беконті. Вона накинула на себе халат з жовтими драконами, від чого Мармура, одягнена у стару чоловічу піжаму, відчула себе галімою задріпанкою.

— З тобою, мала, як із бомбою спати, — повідомила Беконті і поставила на стіл порожню чашку. — Налий і мені трішки.

— А ти тепер голою спиш?

— Не будь такою закомплексованою.

— Я не лесбіянка.

— Нікому не шкодило, — махнула рукою Беконті. — Але це все пусте, подруго. Я от думаю, що треба показати цю твою банку моему папахену.

— Нащо? Може, там щось цінне.

— Може, й цінне. Але я би не стала відкривати цю штуку без людини, яка розуміється на таких речах. Може, там вибухівка? Хочеш, щоби тобі руки повідривало? Будеш ходити по району з пластмасовими «граблями»?

— А твій тато врубався у такі теми?

— Він в армії у розвідці служив. Якби він не врубався у такі теми, нас уже давно підірвали б і постріляли б. Я ж тобі розповідала про його розслідування.

— Значить, — Мармура досьорбала свою каву, — твій папахен — крутий чувак?

— Уяви собі.

Мармура задумалася. З одного боку, їй дуже не хотілось, аби хтось зі старших втикався в її справи, але з другого — вона відчувала, що пригода за своїми масштабами перевищує її можливості. Від власної родини Мармура ані поради, ані ефективного захисту не сподівалася. Крутих надійних друзів чоловічої статі вона ще не встигла собі завести (про що тепер сильно шкодувала). Беконті була єдиною її авторитетною подругою, яку вона поважала. Та обставина, що подруга претендувала на щось більше, аніж просто дружні стосунки, теж додавало Мармурі певних позицій. Одна справа поділитись таємницею з татусем подруги, інша — з татусем любки. «А ще, — вирішила вона, — якщо я буду з Бекі, то вже не треба буде давати кожному, хто захоче. Бекі в авторитеті, в обіді не дасть».

Мармура тяжко зітхнула.

— Але я хочу бачити, як твій папахен відкриє цю штуку. А якщо там буде щось цінне, я матиму з того половину, — виставила вона свої умови.

— Само собою, — Беконті здвигнула плечима. — Навіть більше від половини. Інакше і бути не може.

— Точно?

— Слухай, девушка, ти ж не до своєї хати, а сюди принесла цю грязну банку. Правда ж? А якби ті чорти тебе зацинкували? Якби сюди прийшли? Якби вони почали тут двері ламати? Тут не бункер, мала.

— Вони не зацинкували. Вони навіть мого обличчя не бачили.

— А якби побачили?

— Я ж не дура.

— Ти не дура, але і в них теж методи можуть бути.

— Які методи?

— А може, вони з контори або з крутої банди? Ти ж сама кажеш, що та девка добре тренована, ти ледве зробила ноги. А ти ж добре бігаєш, я, наприклад, тебе наздогнати не зможу.

— Багато хто швидко бігає.

— Ти тупою не прикидайся, — Беконті відчула, що опановує ситуацію, і підвищила голос: — Ти ж не тупа, ти все розумієш. І знаєш, що я права.

— Але ж, Бекі, банку я стирала. Це моя банка. За неї мене ледве не прикандичили. Я ж ризикувала. І хочу бути в темі.

— Будеш.

— Поклянися.

— Чим?

— На Біблії.

— У нас немає Біблії, — похитала головою Беконті. «На Біблії! От тобі і неформалка!» — подумки вона показала Мармурі язика.

— Брешеш.

— Не брешу. В нас була, та тітка позичила і не віддала.

— Тоді поклянися своїм життям.

— Клянуся.

Мармура мовчки кивнула, ніби затверджуючи клятву. Не те щоб її зовсім попустило, але світ навколо став приємнішим. За-

хотілося їсти. Мармура відкинулася на бильце кухонного диванчика і підкотила рукави старої піжами. Беконті уважно подивилася на неї. Розпатлана і бліда, Мармура виглядала беззахисним звірятком. Жовте світло нічника м'яко впало на вперту лінію її підборіддя, від чого обличчя дівчини означилось тихою жертвеною красою. Якась тепла приємна хвиля піднялась від живота Беконті до самих вух. Крильця її носика ледь ворухнулись.

— Ната-а-ашка, — промуркотіла вона, вперше за багато часу називаючи подругу «цивільним» іменем.

— Що, Бекі?

— Ти така киця.

— ...?

— Ніжна маленька кицька.

— Кицька-шмицька, — хмикнула Мармура. Їсти їй перехотілось. Вона вже здогадалась, що буде далі.

— От скажи, за кого ти мене маєш?

— За класну дівку.

— Так, кицько, я класна дівка. Дуже-дуже класна, — посмінулася Беконті. — Я тобі подобаюсь? — Вона зробила ще один рух плечима, і халат трохи сповз, оголюючи її тверді груди.

— Ти красива... — зітхнула Мармура. Життя, яке раптом ускладнилося, почало вимагати дорослих жертв. Вона згадала порнографічний фільм, який три дні тому дивилася разом із Беконті і ще двома дівулями з компанії подруги. Те, що вона побачила у фільмі, не викликало в неї жодного сексуального бажання. Навіть навпаки. Але життєвий досвід Мармури підказував: чисто неприємних попандосів не буває. А якщо і бувають, то довго не тривають.

Беконті підвелася. Дуже повільно, вигинаючи спину і закидуючи за неї руки. Вона дозволила халату повільно сповзти з її рук, стегон і впасти на підлогу. В Беконті справді було гарне тіло. Мармура завжди мріяла мати таку гнучку талію, такі довгі ноги і такі

виразні м'язи на животі, як у подруги. Беконті заклично облизала губи, провела руками по грудям і стегнам, ніби підкреслюючи їхню досконалість, а потім запитала:

— Смачненьке тільце, правда ж?

Розділ 7

— Так, бачу. Стоїть. Хто б це міг бути? — Доглядач теж підійшов до вікна.

— Але ж він не ховається... — промурмотів Корецький.

— І не виявляє ворожих намірів, — зауважив Лавр. — Може, це хтось із ваших. Подивіться уважніше.

А про себе подумав: «Ні фіга ви там не побачите. Темно, і ліхтар на в'їзді світить йому у спину. Видно лише силует. Скоріше чоловічий, аніж жіночий».

— То чого він там стовбичить? — доглядач рішуче взявся за віконну ручку. — Якщо він наш, то знає, де двері.

— Ви що, вікно хочете відчинити? — Свіритень підняв руку, немов хотів зупинити доглядача, але передумав і звернувся до Лавра: — Ні, ви подивіться, він хоче відчинити вікно. А як той стрілить?

— Навряд чи, — заспокоїв графа Лавр. — Якщо, звісно, він не ідіот, стріляти не буде. В нього надто не вигідна позиція.

Тим часом брат Олександр відчинив вікно і крикнув:

— Що ви там робите?!

Лавр скористався нагодою і спробував підсвітити силует своїм ліхтариком. Хоча відстань від вікна до незнайомця була не меншою за тридцять кроків, світловий промінь впевнено вихопив з темряви світловолового чоловіка у шкіряному одязі з червоним мотоциклетним шоломом у руці. Прибулець підвів руку у вітальному жесті.

— Це ж Пітер! — басовито і радісно вигукнув граф.

— Ага, — погодився Корецький.

— Пітер, йди наліво, ми тобі зараз відчинимо! — прокричав Свіритень, склавши з долоней рупор.

— Не кричіть у вухо, — проскрипів до графа доглядач. — Я його не знаю. Хто він?

— Це наш перевірений брат. — Свіритень переконався, що світловолосий рушив у правильному напрямі, і долонею витер піт з лоба. — Але й замутив Роман паніку. Я аж весь змокрів... Брате, я вас прошу, зачиніть те вікно, бо мене зараз продме.

— Перевірений, кажете, — похитав головою доглядач, ставлячи склопакет на фіксатор. — Ну-ну... А звідки він?

— З того місця, де панує гармонія, — випередив Свіритеня Корецький і виразно подивився на старого мисливця.

Той кліпнув очима. Потім енергійно кивнув, наче погоджуючись із чимось ясним і зрозумілим. Доглядач кинув швидкий погляд на Корецького.

Лавр подумки посміхнувся: «Дощ іде!» Його все ще дратувала ця дитяча конспірація. «Зрештою, — вирішив він, — вони мають рацію. Традиції в них давні. А давні традиції завжди напружені і бундючні».

Уся компанія рушила відчиняти двері прибульцеві. Коли той увійшов до храмового вестибюлю, Лавр зауважив спортивну статуру «перевіреного брата» та його шкіряну куртку-балон, покрий якої дозволяв приховати і кобуру автоматичної зброї, і розвинені м'язи професійного бійця. На вигляд Пітерові було років тридцять-тридцять п'ять. Його ріденька, солом'яного кольору борідка прикривала шрам, що тягнувся від середини підборіддя аж до лівого вуха. На круглому обличчі Пітера ніби застиг вираз веселії і привітної вдоволеності. Погляд його здавався розконцентрова-

ним і повільним, але Лавр уже зустрічався з майстрами таких напівсонних поглядів. Він без довгих вагань класифікував прибульця як потенційно небезпечного персонажа. А той посміхнувся назустріч консультантові з питань безпеки, простягнув йому руку і відрекомендувався:

— Пітер Костиганов.

— Це Лавр Станіславович, з охоронного агентства, — відрекомендував Корецький Грінченка ще до того, як той устиг щось сказати. — Ми його запросили для розслідування однієї справи. Тут на нас напали...

— Я знаю. — Костиганов на мить затримав погляд на обличчі Лавра, і цей погляд уже ніхто не назвав би напівсонним. — Власне, я тут з того ж приводу. Канцлер телефонував мені і повідомив, що вам може знадобитися моя допомога.

— Це мудро! — зрадів Свіритень. — Дуже, дуже мудро! Чим більше нас тут буде, тим безпечніше.

— А це брат Олександр, наш доглядач. — Корецький підвів Пітера до старого. — Здається, ви ще не знайомі.

— Я чув про тебе, достойний брате. — Костиганов трічі обійняв доглядача. — Для мене є великою честю познайомитись із живою легендою братства.

— Жива легенда підпрацьовує тут сторожем, — сказав Олександр. — За харчі і дах над головою.

— Це невдовзі має бути виправлено. — Посмішка не сходила з обличчя Пітера.

— А, так-так, я це вже чув, — хмикнув доглядач. — Про кримський пансіонат для німців та інші цікаві казочки.

— Припиніть, брате, — скривився Корецький. — При сторонній людині...

— А нехай чує. Нехай! А то вони всі там думають, що ми кермуємо світом й геть усі мільйонери. — Доглядач махнув рукою

в напрямі сходів: — Прошу всіх до трапезної. Тортів не обіцяю, але печиво до кави у цій лісовій юдолі ще знайдеться.

Як зрозумів Лавр, храмова трапезна належала до тих приміщень, які ще не мали належного внутрішнього оздоблення. Блакитні стіни довгої зали прикрашали лише карнізи і гаки, а трапезний стіл було нашвидкуруч складено з дешевих пластмасових модулів. Нерозпаковані контейнери з кухонним причандаллям громадилися під високою аркою, стилізованою під старовинне кам'яне склепіння. Зате зі стелі звисала розкішна люстра, і світло її дванадцяти ламп розбивалося на гострі промінчики важкими кришталевими гронами.

Розмова за столом не склалась. Костиганов вислухав історію нападу за версією Свіритеня і не поставив жодного запитання. Брат Олександр поцікавився, на якому транспорті брат Пітер добрався до Храму. Почувши, що той приїхав на мотоциклі, доглядач доповів присутнім, що для молоді із найближчих селищ крадіжки мотоциклів є одною з улюблених розваг. Костиганов запевнив його, що сучасний дорогий мотоцикл захищений від крадіїв — а тим більше, від сільських кримінальних аматорів — не гірше за космічний корабель. Деякий час після цієї самовпевненої заяви всі присутні мовчки сьорбали теплий чай.

— Треба до свята з цим усім розібратись, — перебив мовчанку Свіритень.

— А коли свято? — поцікавився Лавр.

— За тиждень, — відповів Корецький. — На вершині літа. Сюди приїде багато братів. Звісно, брат Михайло має рацію. Бажано, щоби їм нічого не загрожувало.

— Мало часу, — сказав Лавр. — У нас, як ви самі розумієте, поки що немає нічого конкретного.

— У вас, — поправив його Костиганов. — Це у вас немає, Лавре Станіславовичу.

— А у вас?

— Скажімо так, є певні припущення.

— Ви значно спростили би нам розслідування, якби поділилися цими припущеннями.

— А якби ми діяли незалежно один від одного? Поки що, зрозуміло, — брат Пітер тепер дивився просто Лаврові в очі. — Зрозумійте мене, я не ставлю під сумнів ваші можливості і ваш досвід. Аж ніяк. Але ж, погодьтеся, у кожного свої методи, а ситуація специфічна, можливо пов'язана з обставинами, далекими від компетенції працівників охоронного агентства.

«Розумний пасажир і горбатого красиво ліпить», — оцінив співрозмовника Лавр, а вголос спитав:

— То ви вже кимось уповноважені вести самостійне розслідування?

— Я не заважатиму вам.

— Чекай, брате Пітере, — втрутився Корецький. — Я нічого не знаю про якийсь паралельне розслідування. Ніхто мені нічого не казав. Тобі хтось дав таке доручення, дав повноваження?

— Так. Канцлер від імені Генеральної ради.

— Повноваження розслідувати цей напад?

— Так.

— А Великий Майстер про це знає?

— Мене не зобов'язали повідомляти про це Великого Майстра. Але вони там, нагорі, — Пітер направив вказівний палець кудись до стелі, — могли вже узгодити всі питання. Шефи мають мобільники і знають телефони одне одного. За кілька хвилин все можна вирішити. При бажанні, зрозуміло.

— Мене не інформували про такі домовленості.

— А вас обов'язково мають інформувати? — В голосі Пітера Лавр вчув іронію.

— Якби Великий знав про твій, брате, приїзд сюди, він би мене обов'язково попередив, — твердо заявив Корецький, роблячи наголос на слові «обов'язково». На обличчі Романа Олександровича з'явився впертий вираз, від якого його різкі «пташині» риси стали ще різкішими. Корецький додав: — Ти мав сам зв'язатися з Великим і узгодити свої повноваження у цій справі. Храм на рівних паях належить обом структурам.

— Але я не належу їм на паях.

— Це такі в тебе жарти?

— Як я розумію, Великий найняв їхнє агентство, — Костиганов очима показав на Лавра. — Це суверенне право Великого, ніхто ж не проти. А Генеральна рада, у свою чергу, також доручила розібратись у ситуації. Доручила мені. Розібратись і доповісти. Є така думка, що загроза нелокального характеру. Сподіваюсь, брати, ви розумієте, про що йдеться. Відповідно, може знадобитися мобілізація ресурсів, зв'язків, посилення заходів безпеки в ложах. Я особисто розглядаю свою місію як аналітичну. Які проблеми, дорогі брати?

— Проблема в тому, *найдорожчий мій брате*, що знов ніхто ні з ким не консультиється і не радиться, перш ніж щось зробити, когось уповноважити, щось доручити, — Корецький кинув свою чашку на стіл, порцеляна жалібно дзенькнула. — А потім кожний і далі буде робити щось своє, а діла з того не вийде. Вийдуть лише взаємні звинувачення і підозри.

— Так і буде, не сумнівайся, — буркнув доглядач.

— Я можу спитати, про які дві структури йдеться? — поцікавився Лавр.

— Можете, — кивнув йому Корецький. — Це, зрештою, не є таємницею. Останні два століття, від кінця вісімнадцятого століття, наше братство розділене на дві незалежні юрисдикції. Браття-

ми, які перебувають у перших трьох — так званих *символічних* — градусах, керують Великі Майстри національних Великих лож і Конвентів. А вищими градусами — від четвертого до тридцять третього — керують Генеральні, або Суверенні, Верховні ради. Адміністративно це дві зовсім різні організації, хоча насправді — єдиний Шотландський «древній і прийнятий» обряд, єдиний орден, єдина ієрархія. Символічні градуси перебувають під протекторатом Великої об'єднаної ложі Англії, а вищі градуси — під покровом Суверенних Верховних рад Франції і Штатів.

— Як у вас все надійно заплутано.

— Ви, напевно, хотіли сказати: безнадійно, — проскрипів доглядач.

— Брате Олександрє! — скривився Свіритель.

— Я сказав те, що хотів сказати, — зауважив Лавр. — Я не маю права піддавати критиці ваші порядки. Я питаю лише для того, щоби хоча б мінімально орієнтуватись у ситуації. Хоча б у загальних рисах. Якщо, як ви кажете, існують дві ваші організації, зацікавлені в одній справі, вони можуть проводити два незалежних розслідування і призначати для цього двох незалежних відповідальних осіб. Це не порушує правил. Інакше агентство було б поставлене в некоректну ситуацію. Я маю на увазі, якби один замовник доручив агентству плюс іще комусь вести паралельні розслідування в одній справі.

— Отже, все коректно? — примружився Костиганов.

— Поки що так. Але якщо щось поміняється...

— ...То ми вас поінформуємо.

— От і добре, що все так коректно, — підсумував брат Олександр. — А тепер, шановні, настав час йти спати. Але, гадаю, хтось із нас мав би чергувати у кімнаті охорони.

— Я чергую до третьої, — запропонував Костиганов.

— Тоді я від третьої до ранку, — підтримав його Лавр.

— От і добре, — полегшено зітхнув Свіритель. — А то я вже майже добу не сплю. Зараз упаду просто тут.

— Не треба тобі, брате Михайле, тут падати, — сказав доглядач. — Тут сирість і щури бігають. Здоровенні. А в гостьових кімнатах сухо, тепло, свіжі постелі і м'які ліжка.

Розділ 8

— Тату, де ти пропав? — нарешті Беконті додзвонилася до батька. — Вже десята ранку... Так. Я вдома. Ні, не одна, з подружкою... Коли ти приїдеш? Гаразд.

— Я вже зараз піду, — сказала Мармура.

— Що? Куди це ти підеш? — Беконті витягла з холодильника невеликий, зроблений із синього скла графинчик. — Нікуди ти, мала, не підеш. Зараз надвір виходити небезпечно, і голова в тебе болить. Я тебе зараз буду лікувати.

— Мені треба додому, — тихо і невпевнено сказала Мармура, з під лоба спостерігаючи за діями подружки.

— Приїде мій папахен і відвезе тебе додому. Сама ти не підеш.

— Ага. Він як таку мене побачить...

— Ну й побачить. І що з того? Яку «таку»? Тобі чогось бракує?

— Бекі, ти шо, приколюєшся з мене? Розуй очі. Побитій лахудрі бракує відосу...

— Не мкнись, мала, нормальний у тебе відос.

— Ага, нормальний... — Мармура під піжамою намацала здоровенний болючий синець. — А коли він приїде?

— Казав, що скоро. Там у них щось сталося. Він учора привіз на роботу приватного детектива, а тепер мусить відвезти його туди, де взяв. Бачиш, не тільки в тебе проблеми.

— Детектив? Як у серіалах.

— Ага.

— Конкретні в твого папахена проблеми.

— Бандити напали чи щось таке. Він збирався як на пожежу, я не розпитувала. Приїде — розкаже, — Беконті вже втретє принюхалася до вмісту синього графинчика. — Оце мощне лікарство. Настояне на травах. Я тобі трошки до чаю наллю.

— Але трошки-трошки.

— Двадцять крапель — і все буде опочки... У-у, ти моя солоденька, — відставивши графинчик, Беконті нахилилась над Мармурою.

Мармура змусила себе підставити губи для поцілунку.

— Ти дай мені ще крему. Того, що вчора, — попросила вона.

— Болить?

— Болить.

— Пий чай, а я крем пошукаю, — голос Беконті долинав із дальньої кімнати. — Десь має бути ще одна банка. Бо у цій банці вже фігушки що лишилось... Може, тобі музичку увімкнути?

— Ні, не треба. Якщо не впadlo, Бекі, відкрий Інтернет. Там мені на «контакти» один пацан мав щось скинути.

Вже за кілька хвилин намазана пахучим кремом Мармура сиділа за комп'ютером, Беконті заглядала через плече коханої до екрана, й обидві дівчини весело реготали з дурнувятих картинок, що їх один із Мармуриних залицяльників вивісив на її «стіні».

Відвізши Лавра, Корецький дістався додому лише по дванадцятій. Він не виспався. Вдруге на його життєвій стежці виник Костиганов, і вдруге поява цього усміхненого блондина змушувала Романа Олександровича підозрювати, що існують такі ігри, де його, досвідченого і битого птаха, елементарно грають «у темну». Він принципово вирішив не дзвонити Великому Майстру

й не питати, чи знає той про нічну появу у Храмі таємничого брата Пітера.

«Вони там усі в тридцять третьому градусі, великі боси. Владики і князі Королівського мистецтва. Нехай вирішують між собою, а ми люди маленькі. Мені наказали співпрацювати з барбосами із агентства, я й співпрацюю. А там подивимось. Незбагненною є воля Великого Геометра!»

Перед дверима квартири Корецьких був невеликий коридорчик, який сам Роман Олександрович називав «передбанником». Коридорчик захищали металеві двері з цифровим кодом і сейфовим замком. Він сам вмонтував ці двері у середині дев'яностих, коли в Україні за дивних обставин один за одним гинули журналісти. За давньою звичкою Корецький перевіряв, чи немає біля дверей підозрілих предметів, набрав код, відчинив замок, зайшов до «передбанника». І відразу помітив білий клаптик паперу, приклеєний скотчем до квартирних дверей, теж металевих, але обтягнутих шкірозамінником.

Він уважно роздивився, чи не йдуть від папірця замасковані дрони, і лише тоді прочитав нашкрябані на ньому слова. Там було:

Мир із тими, хто повертає вкрадене

Корецький відірвав папірець і подзвонив у двері.

— Ти чому не питаєш, хто прийшов? — grimнув він на доньку, коли та відчинила двері. — Скільки тобі казати?

— Так ти ж відчинив перші двері, — здивувалася Беконті. — Коли дзвонять у перші двері, тоді я запитую...

— Оце бачиш? — Корецький тицьнув їй папірець. — Вони не дзвонили, вони відчинили і повісили оце на внутрішні двері. Бачиш? Добре, що не вдерлися до хати.

— Це ж ті, які ганяють за малою, — злякано прошепотіла донька. — Вони знайшли...

— Хто ганяє? За якою малою?

— Я зараз... — запевнила батька Беконті й гукнула до кімнати: — Мармушко, йди-но сюди!

— Добрий день, — сказала Мармура, боком вийшовши до коридору.

«Господи, і де Інна знаходить цих задрипанок? — подумки скривився Корецький. — Клаповуха, личко як у хом'ячка. Вже не малолетка, а жодних слідів породи. Ця нерозбірливість в Інни від матері».

— Покажи татові циліндр, — наказала Беконті. — Ті козли тебе попалили. Уночі записку на двері почепили, — вона тицьнула малій папірець. — Оцю. Погрожують.

«Капець», — подумала Мармура. Вона принесла циліндр, віддала його Корецькому і притулилася до стіни. Ноги її не тримали. Так страшно їй не було ніколи в житті.

«Значить, ці погрози не пов'язані з Храмом, — тим часом міркував Корецький. — Це якісь дитячі ігри, якісь циліндри. Слава Богу!»

Він розпорядився принести пляшку з розчинником. Беконті побігла на кухню і миттєво повернулася з пляшкою. За кілька хвилин циліндр було очищено від мастила і бруду. Тепер він нагадував старовинний снаряд. На торці виявилось рельєфне зображення шестипелюсткової квітки.

— Десь я таке бачив... — промурмотів Роман Олександрович.

Поки він уважно вивчав могильний артефакт, Мармура розповіла про свої пригоди. За інших обставин Корецький сприйняв би цю розповідь за фантазії збудженого дівчиська. Але записка на дверях (на внутрішніх дверях!) і циліндр, якого він тримав

у руках, змушували журналіста дивитись на цвинтарні події іншим поглядом.

— Отже, як я зрозумів, ці люди добре треновані й озброєні? — запитав він, коли Мармура закінчила свою розповідь.

— Та ципа бігає як чорт, — підтвердила дівчина. — А той чувак її конкретно питав, чому вона не стріляла. Значить, було з чого стріляти.

— Значить, було, — погодився Корецький, намагаючись розкрутити циліндр.

Він щойно знайшов щось подібне на замаскований фігурним паском стик двох його половинок і вирішив, що могильну знахідку сконструйовано як пенал на різьбовому з'єднанні. Але, попри всі його зусилля, циліндр розкручуватись не хотів.

— Може, по ньому молотком постукає, — запропонувала Беконті, дивлячись, як від напруги обличчя батька вкривається червоними плямами.

— Давай постукаємо, — погодився той. — Я от все думаю: як це вони так швидко знайшли нашу квартиру? Твоя подруга каже, що вони загубили її слід у промзоні, а у нашому мікрорайоні півсотні багатоповерхівок, у кожній десятки, а в деяких і сотні квартир. Щоби тут зорієнтуватись, треба час...

— Може, Мармушка щось провтикала? — припустила Беконті. — Може, вони таки впали їй на хвіст?

— Якби справді впали, то не дали б сховатись у хаті, — запечив Корецький, витягаючи з шафи молоток. — І ще одне: якщо вони відчинили перші двері, чому не змогли відчинити другі? Вірніше — чому не захотіли? Я так зрозумів, що ці могильщики — різкі хлоп'ята й тягнути kota за хвіст не звикли. Тут якась нестиковочка, дівчатка. Конкретна така нестиковочка.

Обстукавши циліндр молотком, Роман Олександрович знову взявся його розкручувати. Тепер справа рушила — пенал скрип-

нув, і його верхня половинка змістилася на чверть оберту. Корецький знову обстукав місце з'єднання і зрушив гвинтову конструкцію ще на півоберта. Циліндр виявився впертим охоронцем таємниць. Він чинив спротив майже годину, але врешті-решт відкрився. Усередині знайшовся шматок щільно складеного чи то паперу чи то пергаменту. Його обережно розгорнули, і пергамент розклався у кільце діаметром більш як півметра. Кільце було розкреслене концентричними колами з численними позначками і символами. На згинах позначки виблякли і стерлись. У деяких місцях були помітні невеличкі пропалини, сліди брудних пальців та воскові плями.

— Кабалістична таблиця. Або ж астрологічна. Стародавня, — визначив Корецький. — І нащось у вигляді кільця. Дивно...

— Напевно, її треба обертати навколо... чогось, — припустила Мармура.

— Можливо, — Роман Олександрович подивився на свої брудні долоні. — Але про це помірковано пізніше. Вам, красуні, буде таке завдання. Поки я прийматиму душ, приготуйте щось смачне і поживне. Останню добу я харчувався тільки сухим печивом.

Розділ 9

— А я й не казав, що це буде легке завдання, — шеф дивився на Лавра поверх окулярів. Коли товстун надягав окуляри, це свідчило, що агентство *увійшло* в справи, що потребували безпосереднього директорського контролю.

— Вони там шифровані і на страшних понтах, Іване Ваграновичу. Не признаються, що в будівлі сховані якісь цінності. Ну і те, що вони почали власне внутрішнє розслідування...

— Між іншим, наші вже пробили по базі цього твого Костиганова, — шеф дивився в ноут, де, як зрозумів Лавр, висвітилась «об'єктивка» на брата Пітера. — Він громадянин Словенії, в'їхав до України два тижні тому, раніше жив тут постійно, був одружений з громадянкою України, має з нею дитину. Розвівся у дві тисячі восьмому. По базі Інтерполу джентльмен не проходить, але до від'їзду мав зареєстровану нарізну зброю. Дозвіл на зброю дали, як я розумію, без належних підстав... От іще. Костиганов Пітер Венцелевич був співвласником приватного підприємства. Скажімо так, підприємства з поганою кредитною історією. Це ПП займалося розробкою та адаптацією програмного забезпечення. На початку кризи наш джентльмен вийшов з числа співвласників ПП, покривши свою частину боргів з продажу колекції раритетних мотоциклів. Отакої. Квартира у Києві, де живе колишня дружина, досі записана на нього... Ніяких компроматів. Позитивний заможний європеєць. Бізнесмен. Колекціонер.

— Мутний він.

— Це лише твоє суб'єктивне враження, Лавре Станіславовичу. І нічого, окрім враження. Якщо він тобі не заважатиме, можеш його просто ігнорувати. Не заморочуйся на їхніх темах. Веди свою лінію. Зараз ти напишеш їм рекомендації по охоронному обладнанню, а я спробую зв'язатися з ментами, які там на землі працюють. Раптом вони просікли щось підозріле. Може, з агентури їм щось крякнули... Кажеш, їх двоє було?

— У будівлі двоє. Чоловік і жінка. Стріляла жінка.

— Жінка-стрілець — це вже щось. Це, скажімо так, не дуже типово для блатних. Більш подібне до найманців, терористів. Треба подивитися за прецедентами і у нас, і у сусідів. А завтра матимемо експертизу по кулях. Іди працюй.

Лавр підвівся з крісла. Він уже відчиняв двері, коли знову зазвучав голос шефа:

— Більше нічого не хочеш мені сказати?

— Тільки суб'єктивні враження, Іване Ваграновичу.

— Ну?

— Мені здається, що напад був якийсь несправжній... Що це була імітація.

— Аргументи?

— Безглуздо все виглядає. Проникнення до будівлі занадто погано організоване, не врахована сигналізація. Один із нападників був повністю пасивним, не мав чітко поставленого завдання. Дивні нападники.

— Зрозуміло, — кивнув директор. — А мене, скажу тобі чесно, дивує синхроніка цього нападу. Зауважив по синхроніці, ні? Дивись: от, скажімо, сигналізація спрацювала, коли вони відчинили двері. Припустімо, мисливці почули сигнал, відразу озброїлись і прибігли до сходів. Скільки треба йти від гостьових кімнат до тих сходів?

— Хвилину... Ну, якщо швидко, то секунд із сорок.

— Це якби вони точно знали, що проникнення відбулося з боку технічного входу. Але вони знати про це не могли, бо щиток сигналізації, як ти зазначив у звіті, там встановлено на першому поверсі. Треба було спочатку добігти туди і подивитися. Зорієнтуватись їм було треба. Значить, разом на все — хвилини три. Ну, нехай не три, а дві або дві з половиною, якщо рушніці були біля них, а не у сейфі. А нападники що робили всі ці дві з половиною хвилини? Для професіоналів — море часу. А вони, так виходить, увесь цей час стояли біля дверей, у коридорі. Або вони клоуни, або... — директор різко відкинув важке тіло на бильце крісла; воно жалібно скригнуло, немов някнуло придушене кошеня. — Ти не питав того графа, чи як його там, скільки часу минуло від тривоги до перестрілки?

— Ні.

— А шкода. Варто було б спитати.

— Я ж кажу, Іване Ваграновичу, імітація.

— Не виключено, — погодився шеф. — Тоді можна припустити, що комусь було потрібно, щоби тим Храмом зацікавились.

— Або ж для виправдання приїзду туди Костиганова.

— Й дався тобі той Костиганов, — зітхнув шеф. — Гаразд, будемо відпрацьовувати і таку версію. Усі версії будемо відпрацьовувати.

Розділ 10

— А це хіба можна продати? — спитала Беконті, із сумнівом розглядаючи пергаментне кільце.

— Якщо навколо цієї штуки такий кіпіш, значить, вона чогось варта, — висловила логічне припущення Мармура. Вона досмажила заправлену овочами яечню і тепер шукала підставку під сковорідку, щоби виставити свій шедевр на обідній стіл.

Корецький саме вийшов із ванни. Під теплими водяними струменями він обміркував, що робитиме із цвинтарною знахідкою. Серед братів було кілька знавців Кабали, але найвизначнішим з них вважався одесит Барський. Його очікували у Храмі через дві доби, коли брати планували розпочати приготування до Святоіванівської роботи¹.

«Запрошу Барського на вечерю до хати, накрию старому «поляну», — вирішив Роман Олександрович, принохуючись до апетитних ароматів, що линули з кухні. — Нехай він подивиться на

---

¹ *Святоіванівська робота* — щорічне урочисте зібрання масонів перших трьох ступенів (символічних або Іоаннітських лож). Відбувається на вершині літа (на день Літнього Івана). З цього дня починається календарний відлік чергового масонського року.

цю хреновину. А Грінченку треба розповісти про записку. Навіть якщо погрози — як поки що виглядає — і не пов'язані із Храмом, нехай агентство розбереться ще й з тими розкопувачами могил. Два в одному — дешево і сердито!»

— Що у нас так смачно пахне? — Корецький зайшов до кухні. Кожен його рух супроводжувався вітровим шелестінням атласного халату. — О, яка розкішна яечня! До такої фундаментальної яечні не завадило б трошки вина. Наша гостя вживає вино?

— Краще пива, — відповіла Мармура, але, побачивши, що подруга робить страшні очі, виправилась: — Якщо червоного, то можна.

— Тільки червоного! Найчервонішого! Але ти мене не видавай, — посміхнувся Мармурі журналіст. — Не хочу постраждати за споювання молодих дівчат.

— Я не шістьора.

— Вона — «тру», — підтвердила Беконті.

— Ну, якщо наша гостя справжня «тру», то ми відкоркуємо на її честь пляшку справжнього аквітанського мерло. — Корецький витягнув із бару оплетений бутиль з червоним сургучовим «капелюшком».

За годину вино розігріло компанію і розвіяло добру половину з тих страхів, що літали квартирою після приходу господаря. Беконті під столом терла своєю ногою ногу Мармури, Корецький намагався намацати мелодію, перебираючи струни старенької гітари.

— А правда, що у вас крута волина? — запитала його Мармура, відбиваючи під столом чергові притискання Беконті.

— Пістолет? — перепитав Роман Олександрович. — Ну не дуже крутий, але є.

— Покажіть.

— Припини, — звела брови Беконті.

— Чого «припини»? Я хочу подивитись.

— Це зброя.

— Будеш мені пояснювати? Я втикаю, Бекі, не турбуйся.

— Дівчата, не сваріться, — Корецький відклав гітару. — Якщо наша чарівна гостя хоче подивитися на волину, ми покажемо їй волину. Ноу проблем.

— Шо, поняла, — Мармура показала Беконті язика.

Роман Олександрович приніс жовту кобуру з «макаровим», витягнув пістолет, вийняв обойму, перевірів патронник і дав зброю Мармурі. Та зважила пістолет у руці, погладила чорний метал люфи:

— Поважаю.

— Тягне до зброї? — поцікавився Корецький.

— Ага.

— Мрієш бути кілершою?

— Ні, то для тупих.

— А ким?

— Не знаю, — дівчина обережно, немов живу істоту, поклала пістолет на стіл. — Я ще не вирішила. Я зараз ніде не вчусь. Думаю. А чому ви спитали про кілершу?

— Колись читав статистику, що в дев'яностих роках кожен шостий школяр у Києві мріяв здобути професію кілера.

— Так то було в дев'яностих, — Мармура презирливо вигнула губи. — Тоді бандитів поважали. Тоді одні лише бандити мали бабло і круті тачки. Але нафіг воно здалось, оте бабло, якщо тебе завтра десь на стрілці тупо завалять. Краще рішати питання і бути на фінансових потоках.

— Овва! — похитав головою Корецький. — Так ти у нас, виходить, грамотна дівчина.

— Та ні, я тіпа овца, — пирхнула Мармура. — Кіна надивилась і в кілерші зібралась. Щас.

— Вона за крутого заміж вийде, — вставила свої п'ять копійок Беконті.

— Я сама крутою буду, — сказала Мармура. — І, до речі, з отої шмати я хочу п'ятдесят відсотків.

— Її ще продати треба, — зауважив Корецький.

— Ну, ви ж дядька серйозний, маєте серед бізнюків різних наворочених корефанів.

— Бізнюкі такими речами не цікавляться.

— Не цікавляться? Так це ж антикваріат. В антикваріат усі вкладають.

— Це дуже специфічний антикваріат.

— А так щоби я зрозуміла, сказати можете? — Очі Мармури, немов два буравчики, впилися в обличчя журналіста.

— Спробую. Розумієш, такими речами переважно цікавляться містики, маги. Це кабалістична таблиця. Річ, що належить до давнього секретного єврейського вчення.

— То які проблеми? Треба, значить, шукати єврейських бізнюків. Он у нас на районі Родерман торговий центр і два кабаки тримає.

— Родерман... — Корецький засміявся. — Я сумніваюсь, що Родерман за цю таблицю дасть більше двадцяти баксів.

— Треба йому показати, а там вже подивимось.

— Я планую показати її одному одеситу. Він людина знаюча.

— Коли?

— Післязавтра.

— Тоді я у вас тут поживу до післязавтра, харе?

— А батьки?

— Я мамі подзвоню. Бекі їй скаже, що ми по відику серіал дивимось. Сорок вісім серій.

— Боїшся тих розкопувачів?

— Само собою, що боюсь. Без волини я голіма, — видала каламбур Мармура. — Але й ви б свою «кришу» підірвали. На всяк випадок. А то ті деградоси нас звідси викурять або постріляють. Може, в них і гранати є.

— Я викличу детектива.

— Краще кількох.

— Але ми не скажемо йому про циліндр.

— А як?.. — не зрозуміла Мармура.

— Ми скажемо, що погрози в записці пов'язані з тим, що сталося на моїй роботі. Тоді послуги детектива оплачуватиме фірма.

— А так можна?

— Всьо можна, еслі астарожно.

* * *

В окремому кабінеті респектабельного київського ресторану двоє добродіїв чекали на замовлені страви. На екрані плазмового телевізора форвард «Манчестера» намагався обійти рухливий ромб, складений з чотирьох гравців «Арсеналу».

— Ввімкнути звук? — спитав один із добродіїв, кивнувши в бік телевізора.

— Не треба. Місце перевірене.

— Вам уже доповіли про останні події у Храмі?

— Що ти маєш на увазі під «останніми подіями»?

— Те, що Корецький привіз туди профана.

— Навіть у перевіреному місці, брате, не варто називати прізвищ.

— Вибачте, Суверене.

— Він привіз його за наказом Великого Майстра. Великий має право призначати незалежне розслідування. Тобто робити дурниці. Зрештою, ті, хто напав на Храм, розраховували саме на таку його реакцію. Вони добре поінформовані.

— А сенс?

— У них в охоронному агентстві є «кріт».

— Це припущення?

— Це логічний висновок.

— Той профан, якого привіз брат К.?

— Не обов'язково. Профан звітує керівникам своєї контори, відповідно, інформація про Храм, його охоронні системи та все інше потрапляє до рук «крота».

— Звідки вони знали, що Великий Майстер звернеться саме до цього агентства?

— Директор агентства — близький родич Великого Майстра. Чоловік його рідної сестри.

— Як усе просто... Отже, вони знають про Генератор.

— Братство ніколи не страждало від дефіциту зрадників.

— Але, Суверене, наскільки мені відомо, кількість тих, хто знає, обмежена. Дуже обмежена.

— Це правда. Є припущення, що інформація могла потрапити до ворогів від хранителів попереднього покоління.

— Вороги так довго чекали?

— Можливо, в них не було замовника. Для таких операцій потрібний відповідний ресурс. Але можуть бути й інші пояснення. Наприклад, інформація знаходилась у банківському сейфі, доступ до якого спадкоємці померлого зрадника отримали лише після тривалої судової тяганини. Або щось подібне.

— Це лише припущення?

— Це версія тих, хто займається вирішенням проблеми.

— Я зрозумів. Але це питання потребує негайного прояснення.

— Над цим працюють.

Добродії надпили охолодженого вина з вузьких високих бокалів. У телевізорі футбол змінився рекламою. Смаглява дівчина вигинала тіло і блаженно примружувала очі, використовуючи шампунь лимонного кольору.

— Суверене, — той з добродіїв, який запитував, нащось стихив голос до шепоту, — старші брати казали мені, що у Храмі зберігається лише частина Генератора. Отже, інша частина перебуває у безпеці?

— Друга частина зберігалась у схованці. Учора наша людина перевірила ту схованку. І як ти гадаєш, брате, що вона там побачила?

— О Господи!

— Отож-бо й воно, брате.

Розділ 11

Дзвінок Корецького застав Лавра за роботою. Коли почав стрибати сотовий, він саме докреслював оптимальну схему розташування зовнішніх відеокамер на будівлі Храму.

— Записка на дверях? Погрози? — перепитав Грінченко. — А що вимагають? Ага. Добре, я зараз приїду, диктуйте адресу.

— Щось сталося? — запитала Людмила, молодий працівник відділу аналітики.

Вона щойно зайшла до кабінету тактичного підрозділа агентства, і солодкавий аромат вечірніх парфумів домішався до запахів копченої риби, кави і принтерного паперу.

— Представникові клієнта якусь записку на двері повісили, — відповів Лавр, фіксуючи адресу Корецького в записнику свого сотового. — Треба туди поїхати розібратись. А в тебе що новенького?

— Я промониторила бази даних за твоїм запитом. — Людмила поклала перед Лавром стос паперів і сіла за сусідній столик. — В Україні реально мало організацій з чіткою антимасонською спрямованістю. Значно менше, ніж у Росії і Польщі. Є, скажімо, зареєстроване національне відділення «Глобальної антимасонської ліги», але там сидять якісь незрозумілі творчі інтелігенти.

Фінансує їх агрофірма з Полтавщини. Тобто фінансує — це сильно сказано. Платить за офіс. Він розташований у житловому будинку на Дарниці. Уже третій рік вони анонсують, що роблять сайт, але так його і не зробили. Видають і продають на Петрівці антимасонські брошурки. Такі чорно-білі саморобні зшитки. Явно ліва публіка, без грошей і зв'язків. Навряд чи вони змогли б знайти Храм і організувати напад.

— Ясно. Хто ще?

— Побіжно заявляють про своє «антимасонство» кілька крайньо правих політичних угруповань, але вони також без жирного фінансування. І ці б, гадаю, не ризикнули. Вони під «конторою» ходять. Такий собі дрібний рекет з політичною мотивацією. Та й масони в їхніх списках на шістнадцятому місці.

— А може, це їх «контора» вмотивувала?

— Хіба що в них там дах поїхав. Це ж псування міжнародного іміджу і все таке... — Людмила крутнула стілець так, щоби Лавр міг бачити її довгі ноги. — Ще є кілька церковних братств. Це вже публіка більш серйозна і жирна, але, в цілому, теж щільно контрольована. За нашими даними, масони ефективно й плідно працюють практично зі всіма лідерами церковних конфесій. Щоправда, у них конфлікт з «Опус Деї».

— А це що за звір?

— Що за звір? — здивовано перепитала дівчина. — Ти що, Дена Брауна не читав?

— Вибач, котику, не читав. І не читатиму. Часу не маю для читання.

— Даю довідку. «Опус Деї» — впливовий католицький орден. Повна назва «Прелатура Святого Хреста і Опус Деї». Переклад назви: «Божа справа»¹. Створений у минулому століт-

---

¹ Насправді назва ордену більш багатозначна і може бути перекладена і як «Боже завдання», і як «Божа споруда».

ті в Іспанії. Точніше, у тисяча дев'ятсот двадцять восьмому році. Структури ордену динамічно розвиваються у всьому світі. Сьогодні він фактично виконує в католицькій церкві ті функції, які у сімнадцятому і вісімнадцятому століттях виконували єзуїти. Діяльність ордену таємна, членами можуть бути не тільки монахи, але й миряни. Існує два рівні втаємничення — зовнішній і внутрішній. Керівники внутрішнього кола носять звання «інскриптів» — записаних. Теперішній лідер ордену — Хав'єр Еццеварія Родрігес. Обіймає цю посаду з тисяча дев'ятсот дев'яносто четвертого року. Вся діяльність «Опус Деї» суворо законспірована. Члени ордену борються з новітніми викликами...

— Нагадує масонерію.

— Так, на це постійно звертають увагу опоненти Ватикану з протестантського табору. А є ще цікавіше: на відміну від усіх інших католицьких орденів, «Опус Деї» підпорядковано не Конгрегації у справах Інститутів Посвяченого Життя, а Конгрегації у справах єпископів...

— Стоп. Що таке «конгрегація»?

— Щось типу міністерства в уряді Римського Папи.

— Ясно. Так у чому ж фішка підпорядкування іншому міністерству?

— Річ у тому, що саме Конгрегація у справах єпископів керує військовими ординарствами Католицької Церкви. У цій конгрегації є спеціальне бюро, яке координує військові церковні згуродження. Її очолює кардинал-префект, отже, орденем практично напряду керує сам Папа.

— Ага, зрозумів. Цей «Опус» — попівська «контора». Розвідка і контррозвідка.

— Ну, скажімо так, щось типу того. Але аналогія навряд чи доречна. Судячи з наявної інформації, у них з масонами бороть-

ба, так би мовити, позиційна. Принаймні у базах даних немає ніяких прецедентів типу нападу на Храм.

— Немає прецедентів, кажеш? Котику, все залежить від рівня мотивації. Може, у тому Храмі наші хитрі масончики ховають щось дуже-дуже цінне?

— Може, — Людмила ще раз крутнулася на стільці. — Все може бути.

Погляд Лавра мимовільно потягнувся за її викрутасами. Дівчина знала, що козирно виглядає у всіх позиціях. Її густе довге волосся хвилясто спадало на атласні пластри куцого піджачка, а тісна спідниця вигідно підкреслювала і вузьку талію, і розвинуті стегна. Коли вона відштовхнулася ногою, закручуючи крісло, виріз її спідниці заклично розсунувся, немов ніжки циркулів на масонських емблемах. Аналітик неквапно поправила спідницю. Блиснула пірамідка на масивному персні з білого металу. Цей блиск підкреслив граційну видовженість пальців і гелевих нігтів. На мить консультант з проблем безпеки побачив мереживні манжети дорогих панчо і матову смужку доглянутої шкіри. Він зітхнув і сказав:

— Давай далі.

— А самому що, впадлу прочитати? — дівчина кивнула на папери.

— Ти ж знаєш, я люблю тебе слухати. Ти в нас така ерудована. Книжки читаєш.

— Хтось мав їхати до представника клієнта.

— Представник почекає. Розкажуй далі.

— Далі так далі, — з переможною посмішкою погодилась Людмила. — Я не виключаю, що напад могли організувати ісламські радикали з організацій типу «Хізб ут-Тахрір» або «Аль Каєди». У Туреччині було кілька терористичних нападів ісламістів на масонські ложі. Зокрема, років вісім тому вони підірвали ресторан у Стамбулі, де регулярно збирались турецькі масони. Якщо

треба, я можу зібрати додаткову інформацію по цих терактах. Але наші доблесні правоохоронці клянуться страшними клятвами, що всі осередки ісламістів в Україні викриті і розгромлені. Що від дві тисячі восьмого навіть у Криму жодного озброєного ісламіста немає. Може, це з'явилась якась свіжа група? Як тобі така версія?

— Малоймовірно.

— Чому?

— Ісламісти, Людочко, нарobili би більшого рейваху. Зробили б гучні заяви. На крайняк, розмістили би щось в Інтернеті. А тут усе по-тихому. Прибігли, вкусили, втекли. Ні, це не алькаєдівці... Усе?

— Практично все. Якщо не рахувати конкуруючих парамасонських і містичних таємних організацій. Є місцеві тамплієри, але вони з масонами ніби дружать. Відслідкована діяльність місцевого відгалуження американського «Ордену Храму», але це більше клуб для багатих буратін, аніж діюча таємна структура. Є такий собі «Орден Рожевої Зорі». Ці джентльмени страшенно зашифровані, їхні осередки є у Києві й Одесі. А головний центр, за інтернетівськими даними, десь у Лондоні. Практикують містичні ритуали. На Купала і на початку листопада виїжджають у Крим, на якусь їхню священну гору... Взагалі, Лаврику, по таких темах дуже мало інформації. І мотивації незрозумілі.

— Звісно, вони ж таємні, як-не-як... А якщо це скіни?

— Хіба що якась невідома група.

— Сатаністи?

— З тих пацанів на оперативному обліку МВС перебувають три підозрілі тусівки. Але всі нечисельні й не надто агресивні. Й до того ж далеко звідси. Луганськ, Харків, Рівне.

— Відстані та дистанції — це в нашій справі поняття відносні, котику... Про той «Опус», про скінів і сатаністів ти ще позбирай

матеріалів, про всяк випадок. — Лавр підвівся, зібрав до теки схему «Периметра», перевірів зброю і підтягнув ремінці кобури, схованої під курткою. — Добре з тобою, Людочко-сонечко, але вже треба їхати. До хати пана Корецького ще півтораєста кілометрів піляти.

— Він керує їхньою безпекою?

— Хто?

— Той Корецький.

— Здається, що ні. Як на керівника масонської служби безпеки він надто цивільний.

— Він журналіст. Я читала його статті.

— Цікаві?

— Різні розслідування. Хто де і кому дав хабаря.

— Кажуть, за копання в гівні добре платять. — Лавр згадав автівку Корецького і додав: — Але, здається, не в цьому випадку... Бай-бай, сонечко!

— Якщо до вечора повернешся, ми могли би разом піти на каву, — дівчина хитро примружилась. — Кава з тебе.

— Авжеж з мене, — погодився Лавр. — Якщо повернусь до вечора. Що, по правді кажучи, вельми сумнівно.

— Вечір — в *нашій* справі — теж поняття відносне, — Людмила граційним рухом відкинула пасма волосся, які падали їй на очі. — Будеш повертатися, передзвони. Я чекатиму.

Розділ 12

Перед приїздом Лавра Корецький планував ще годину-півтори поспати, але йому не дали. Спочатку подзвонили з редакції, потім з банку. Наостанку віддзвонився Великий Майстер, який побачив на своєму стільниковому ранковий виклик Романа Олександровича. Довелося детально розповісти про записку. Але про

Мармурину знахідку журналіст жодним словом не обмовився. Коли дзвінки закінчилися, Корецький раптом згадав, де саме він бачив квітку, рельєфне зображення якої прикрашало торцевий зріз циліндра.

Він знайшов у домашній бібліотеці довідник «Все награды Второй мировой войны». На сто шістдесят сьомій сторінці відшукалось зображення німецького ордена «Tapferkeits- und Verdienstauszeichnung»¹. Стилізоване зображення лотоса, шість пелюстків якого загинались управо, немов у свастики, дизайнери НСДАП розташували в центрі восьмикінцевої орденської зірки. Довідник повідомляв, що в основу малюнка нагороди було покладено ідеї керівника орденської канцелярії Третього райху доктора Доеля, а остаточний варіант розробив імперський ювелір Ернст Ланг.

«Дивно, — подумав Корецький. — Нацистська символіка на футлярі кабалістичної таблиці. Цікаво, з якого давнього зображення партайгеносе Доель перемалював такий прикольний «гакенлотос»?»

Він повитягував з шафи усі довідники з європейської та східної сакральної символіки, розклав їх на дивані і на кріслах. Зображень лотосів знайшлося там чимало, але точного збігу з квіткою-свастиком серед них не було жодного.

Геральдичні вправи Корецького припинив дзвінок Лавра.

— Я вже у вашому дворі, — повідомив консультант з питань безпеки. — Нічого підозрілого не спостерігаю. На дахах суміжних будинків нікого не бачу. Здається, чисто.

---

¹ Орден «За хоробрість і заслуги» для східних народів, заснований у липні 1942 року для нагородження бійців іноземних формувань у складі вермахту (типу Руської визвольної армії, туркестанських батальйонів тощо). Вважався високою нагородою, співставимою із «Залізним хрестом» і «Хрестом мілітарних заслуг».

— За двором можна дивитись з будинкових під'їздів, — не погодився журналіст. — Там на сходових майданчиках між поверхами є вікна, що виходять у двір.

— Зрозумів, зараз перевірю, — у слухавці тренькнуло.

«Перевірйй, хлопче, перевірйй», — Корецький і собі підійшов до вікна, відхилив гардину і подивився у двір. На дитячому майданчику самотня доглядальниця гойдала дитячу коляску. Біля протилежної дев'ятиповерхівки на ослінчиках примостилися старі жінки. Лавра він помітив не відразу. Той якраз заходив до крайнього під'їзду.

«А це що за нянька? — журналіст придивився до жінки з коляскою. — Щось я такої раніше у дворі не бачив. Молода, а на голові хустина якась дурнувата. Вона з села, чи що? І коляска така новенька, яскрава... Та ні, то бздури, хіба усіх тих няньок запам'ятаєш? То вже параноя починається...»

Лавр ретельно перевірів сходові майданчики. На одному з них він знайшов неповнолітніх закоханих з пивом і сигаретами. На іншому наркоман щось пояснював написам на стіні. При наближенні Лавра він натягнув на очі каптурець водолазки. Лавр різким рухом зісмикнув його з голови наркомана. Худе, ніби висмоктане обличчя, нерухомі очі. Лавр перевірів його руки. Чіткі сліди ін'єкцій, на зап'ястках — порізи і сліди опіків.

На останньому поверсі одного з під'їздів двері, що вели на горище і дах, зберегли сліди свіжого злому. Лавр вийняв з кобури «беретту» і рушив крутими сходами, намагаючись не наступати на рипливе сміття. До люка, що виводив на дах, була приставлена драбина, зварена з металевої арматури. Драбиною нещодавно користувались — на сходинках не було пилу. Лавр обережно висунувся з люка, оглянув дах. Біля парапету він побачив купу ганчір'я.

Підійшовши до парапету, він виглянув назовні. З цієї частини даху весь двір був немов на долоні. Вхід до під'їзду, де жили Ко-рецькі, також проглядався ідеально, незважаючи на похилений бетонний дашок, встановлений над дверима.

«Ніштячна позиція для снайпера», — вирішив Лавр и копнув ногою купу ганчір'я. Раптом там щось дзенькнуло. Він розгріб шмаття: звідти вивалилася невелика тринога, зварена з металевих кутиків. На триногу невідомі умільці насадили патрон від дрельки.

«Універсальне кріплення, — хмикнув консультант з питань безпеки. — Дешево і практично. Але цього штатива призначено явно не для зброї, скоріше для якогось фіксованого оптичного приладу. Для відеокамери, наприклад».

Лавр ретельно перевірів рештки ганчір'я. Там знайшовся металевий гудзик з американськими орлами і пластмасова баночка, від якої смерділо чимось хімічним і ядучим. І гудзик і баночку Лавр запакував до пластикових пакетів. Потім він знову загорнув триногу у шмаття і перевірів решту даху. Нічого цікавого не побачив і рушив до люка.

Уже підходячи до люка, він відчув, що там, унизу, хтось є. Він не почув жодного звуку, але роки тренувань і оперативної роботи не минали дарма. Від люка линули невидимі, але відчутні «хвилі присутності». Так називав це демаскуюче явище інструктор, котрий колись учив Лавра, «як на землі не пропасти». Інструктор, серед іншого, був практикуючим містиком, дзен-буддистом і вмів розрізняти півсотні видів вітру за вологістю, запахами та нечутними мантрами, які ці вітри неблаганно навіювали.

Теперішні «хвилі присутності» були такими конкретними, що Лавру здалося, що локатори його підсвідомості потихеньку розжарюються від злості і бажання знищення. Ці злі бажання, немов

шматки штормової піни, несли невідомі «хвилі». Там, у люці, причаївся не бомж і не злодюжка. Там чекав воїн, навчений вбивати. Навчений викликати з глибин свого ества штормові і бадьорі спалахи бойової «срібної» ненависті.

Лавр правою рукою міцно стиснув руків'я «беретти», а лівою тихо-тихо, намагаючись навіть не дихати, підняв з теплого руберойду товстий шматок штукатурки. Треба було кинути штукатурку до люка так, щоби жодним звуком не видати свого місцезнаходження. Тут Лавр згадав, що в лівій кишені його джинсів лежить зв'язка ключів з пультом центрального замка «прімери» і металевим брелком.

«Йопст! Воно ж усе почне дзенькати, коли я кидатиму», — схаменувся він.

«А може, й не дзенькатиме, — сказало щось в його голові голосом інструктора-містика. — Будь простішим, Грінченко. Будь простим, як Ван Сінмін¹, який визначив: хто ретельно розжовує корені овочів, той вирішує будь-які питання».

Шматок штукатурки полетів до пащі люка за траєкторією, що своєю досконалістю потішила б навіть болільників НБА. І нічого не дзенькнуло. Одночасно Лавр притиснувся до руберойду, вже обома руками тримаючи «беретту» перед собою.

Але нічого не сталося. Не пролунали постріли. З люка не вискочив затягнутий у шкіру і кевлар терорист. Просто «хвилі присутності» раптом припинили свій примарний наступ. Невидимий супротивник відступив, не прийнявши бою. Відступив безгучно і швидко, наче визнав свою позицію ненадійною.

«Ань ду Ченьцан», — прошепотів Лавр гасло китайської стратегіми. Це була давня мудрість східних стратегів: «тайно висту-

---

¹ Ван Сінмін — китайській вчений доби Сун, автор трактату «Речі як корені овочів».

пити в Ченьцан», приховати істинні напрями свого відступу, задуриати ворога простотою і однозначністю вчинків.

Він вичікував хвилин десять. Потім завібрував сотовий. Не відводячи прицілу, Лавр наблизив машинку до вуха.

— Ви де там пропали? — почув він голос Корецького.

— Перевіряю дах будинку номер сімнадцять корпус два.

— І що?

— Дещо знайшов.

— Що знайшли?

— Тут якісь піанери обладнали собі штабик.

— Штабик?

— Спостережний пункт.

Корецький присвиснув.

— От і я кажу — абарзелі еті піанери. Рамси поплутали і страх патерялі.

Лавр обережно підкрався до люка, заглянув у нього, все ще готовий натрапити на пастку. Але ворог щез. Шлях був вільним.

— І що робитимемо? — голос журналіста в мобілці став хрипливатим.

— Учити їх будемо, Романе Олександровичу. Основам кримінального права.

* * *

— Ти його бачила? — у темряві на мить спалахнула запальничка. Потім червоний вогник відплив у глиб мороку.

Вона зрозуміла, що він відкинувся на бильце крісла. «Чому він не увімкне світло?» — вона знала, що не питає про це вголос. Так уже в них повелося — не вона визначала правила цієї гри.

— Так, — сказала вона. — Він був озброєним.

— Чим саме?

— Волиною... Я бачила в нього волину.

— Він знайшов штатив.

Вона не відповіла. Зрештою, це й не було запитання. Після довгого мовчання він підбив підсумок розбору польотів:

— Значить, вони почали контроперацію. Швидше, аніж ми сподівались.

— Ти ж базарив, що у нас все під контролем.

— Наш інформатор не може виходити на зв'язок кожного дня. Їх там усіх щільно контролюють. Але тепер навіть інформаторів не потрібно. Тепер усе ясно як божий день. Хтось із їхніх почав виявляти лягаву ініціативу.

— Я повинна була його вбити?

— Я такого не казав.

«Ти, фан фанич долбаний, мені взагалі нічого не кажеш. Тримаєш мене за мухтарку», — подумки визвірилась вона, а вголос перепитала:

— Все ніштяк?

— Він міг тебе вбити. Або поранити. Тоді б уся операція зірвалася. Ти мудра й обережна дівчина. Ти все вчинила правильно, Космічна Мавпо. Все-все.

— Нам маза потрібна.

— Ні, не потрібна. Ми все самі зробимо.

— Все через пічку ломиться... — вона не витримала панування тупого мороку і смикнула за шнурок торшера. — Проти нас страшні сили рогом стали.

Світло було несильним, але раптовим. Він прикрив долонею очі. Кинув до попільнички згаслу сигарету і сказав:

— Ми переможемо всі ті сили.

— Ті сили не по землі шиндають.

— Ти стаєш містиком, Космічна Мавпо?

— Я шифером шурушу. Так ми скоро дупло у сонця побачимо.

— Сонячне дупло? Сама придумала?

— Ні, навчили. Поживеш у кума, тебе й не такого навчать¹.

— Бачиш, яка ти розумна. Хто встоїть проти такої воїтельки?

— Ти мене заспокоюєш, свою вірну мухтарку, чи не так? — Її істерика нарешті прорвалася назовні. — А насправді ти ж теж знаєш, що ми по кокарду в блудняхках. Адже знаєш, знаєш?

— Йди до мене, — він дивився їй в очі.

— Ти не відповів.

— Знаю. Але найголовніше не це. Зовсім не це.

— А що? Що?

— Найголовніше, маленька, те, що ми разом.

— Надовго?

— Назавжди. Йди до мене.

Вона не ворухнулася. Він підвівся, підійшов до її крісла, нахилився над нею. Обережно взяв у свої гарячі і шерехаті долоні її обличчя. Долоні пахли тютюном. Він наблизив свої губи до її перенісся і прошепотів:

— На-зав-жди.

Розділ 13

— Це моя Інна. Спадкоємиця, так би мовити, — Корецький підштовхнув доньку назустріч Лавру.

— Грінченко Лавр Станіславович, — консультант з питань безпеки навмисно взяв офіційну ноту. Спадкоємиця Романа Корецького з першого погляду йому не сподобалася. Масна цибата

---

¹ Космічна Мавпа використовує в розмові кримінальне арго. Відповідно: фанич — чайник; маза — допомога; пічка, дупло — задниця; жити у кума — сидіти в зоні.

дівуля з нахабним поглядом і фарбованим волоссям. Від таких персонажей, за досвідом Лавра, нічого, крім різноманітних неприємностей, очікувати не вартувало.

— Можете називати мене Беконті, — навмисно фальшива посмішка розтягнула обличчя дівулі. — Ми так вам раді, пане Грінченко, так раді. Ви ж наш рятівник, наш Бетмен.

«Стерво мале», — подумки хмикнув Лавр і приязно посміхнувся Мармурі, яка з-під лоба дивилася на детектива.

— А тебе як називати?

— Мар... — почала дівчина, але виправилась: — Наталією називайте.

Беконті здивовано подивилася на подругу.

«Ти що, мала, здуріла? Це ж мусорюга!» — казав її погляд.

«А мені пофіг, — подумала Мармура. — Він симпатичний. В нього сірі очі і прикольна посмішка».

— Наталі, я вам теж здаюся схожим на Бетмена? — Лавр підморгнув дівчині. — На того дешевого тіпка в кажанячому прикидоні?

— Та ні, який ви там Бетмен... — Мармура шкодно шморгнула носом. — Та ви на Бекі не ображайтесь. Вона, як знайомиться з пацанами, то завжди отак тупо жартує.

— Ну, вааще! — ображена Беконті почвралала до своєї кімнати. — Я тупа овця! У власній хаті по базару опускають!

— Це, я так розумію, ще одна ваша спадкоємиця? — спитав Лавр, спостерігаючи, як на обличчі Мармури розквітає найпокусливіша з колекції її посмішок.

— Родичка, — буркнув Корецький, заскочений трагічним відступом Беконті. — Далека.

Потім він невпевнено глянув на Лавра і розпорядився:

— Всі йдемо на кухню. Треба порадитись.

— Без мене! — крикнула з кімнати Беконті.

Кухонна нарада тривала недовго. Лавру не довелося доклада-ти великих зусиль для того, щоби переконати Корецького у двох очевидностях. Перша, більш конкретна, полягала в тому, що за-лишатись у «паленій» квартирі рівноцінно самогубству, а другу він сформулював образно: не варто зебрам пастись там, де готу-ються до бою леви. Цивільні фігуранти та члени їхніх родин, поки все не владнається, повинні перебувати в захищеному місці під надійною охороною.

— І де ж воно, таке місце? — запитав журналіст.

— У вашому Храмі.

— У Храмі? Ні, це неможливо... Ні! — твердо виголосив Ко-рецький. — Це місце закрите для сторонніх.

— Що за Храм? — у дверях виникла вкрай зацікавлена Беконті.

— Інно, заради Бога, зажди зі своїми запитаннями, — при-гальмував доньку Роман Олександрович.

— Ага, у татка страшні тайни, — погодилась та. — Татко в мене зашифрований. А я тіпа не бачила у шафі отих таткових фартушків.

— Краще б ти менше бачила, а більше вчилась.

— Я що, погано вчусь?

— Не заважай дорослим.

— А я, значить, малолетка. З горшка злізла, не?

— Не за-ва-жай, — у голосі Корецького з'явилася педагогічна твердість.

— Ну й фіг з вами, — на цей раз Беконті нікуди не пішла, а залишилася стояти у дверях і свердлила Мармуру поглядом. «Зрадниця!» — означав цей погляд, але Мармура відводила очі, і вся вкладена в нього нищівна енергія випаровувалася до вирію.

— Якщо Храм не підходить, тоді треба обладнати якесь тим-часове сховище, — запропонував Лавр. — Але це приведе до роз-порошення сил і здорожчання наших послуг. У вас є фазенда?

— Нема в нас фазенди, — сказав Корецький. — У мого батька є за містом старий будинок.

— Капітальна будова?

— Будова цегляна, але це ж не фортеця. Просто двоповерховий сільський будинок. Чотири кімнати, кухня, туалет у дворі.

— Храм був би ідеальним місцем...

— Мені ніхто не дозволить. Це порушення всіх правил.

— Хіба ваше вчення не вважає захист одного з братів священним обов'язком усього братства?

— Ви, як я бачу, вже встигли дещо прочитати... Інтернет?

— Не тільки. — Лавр підійшов до вікна і подивився у двір. — У нашого агентства є оперативні квартири, але вони обладнані для роботи.

— Так нам палацу не треба. Дівчата багато місця не займуть, а моє місце в часи небезпеки — у Храмі.

— Гаразд, я поговорю з Іваном Ваграновичем, — Лавр кинув швидкий погляд на кислу мармизу Беконті, потім знову подивився у двір і покликав журналіста: — Романе Олександровичу, ану гляньте. Акуратно. Бачите жінку в хустці?

— Няньку?

— Ага, оту з коляскою.

— Так-так, підозріла жіночка. Я, до речі, її вперше бачу, — стрепенувся Корецький і кивнув доньці: — Інно, ану йди-но сюди, подивись. Ти он ту няньку раніше бачила?

Беконті неквапно наблизилася до вікна, довго придивлялась до няньки, потім знизала плечима:

— Та ніби бачила. Тут няньок ціла дивізія тусує. Бебі-бум.

— Я помітив її, ще коли виходив з сімнадцятого будинку, — пояснив Лавр. — Ця жінка вже годину сидить так, ніби перекидає спостереженням сектор вашого під'їзду і вікон.

— Ага, бачу, — погодився Корецький. — Зиркає на наш під'їзд.

— Там лавка стоїть так, що вона сидить обличчям сюди, — зауважила Беконті. — Вона ж не буде на лавці сидіти, як на коняці. Ви вже щось таке попридумували, що я від вас обох прозреваю. «Перекриває спостереженням сектор», — передражнила вона Лавра. — Замаскований Штірліц, не? Нормальна нянька. Он, подивіться, годує малого з пляшечки. Все цивільно.

— Нехай буде так, — погодився Лавр. — «І і дай лао».

— Перепрошую? — не зрозумів Корецький.

— «У спокої очікуй і стомлюй ворога». Давня китайська військова мудрість.

— Це якесь висловлювання Суня?¹

Лавр кивнув. Він міг би посперечатися щодо істинного авторства старої китайської науки про військову хитрість «моу цзи», але вирішив, що навряд чи журналіст здатний розрізнити тонкі відмінності між традиціями Тан Дао-цзи² і «Товариства Хунмін»³.

Розділ 14

Місце зустрічі Костиганову не подобалося. Власники заміського кафе зробили фішкою свого закладу невеличке штучне озерце з кахляними берегами, мініатюрним водоспадом і непере-конливими декоративними рибами. Можливо, у сонячний день

---

¹ Сунь-цзи (Сунь У) — китайський мудрець і полководець, сучасник Конфуція (551—479 рр. до н. е.).

² Тан Дао-цзи — знаменитий китайський воєначальник V ст. до н. е.

³ «Товариство Хунмін» — таємне патріотичне товариство, засноване в Гуансі у 1674 році.

це крихітне водяне князівство й тішило відвідувачів кафе, захищених від спеки величезними парасолями. Але тепер, під сірими дощовими хмарами, сіре озерце здавалось лише додатковим джерелом депресивного настрою. Навколишня сірість немов підкреслила несмак дизайнерів, які нагромадили на озерних берегах керамічні вежі ельфійських замків. Червоні дашки веж викликали непристойні асоціації, а з чорних провалів бійниць вистромлювались неприбрані недопалки. Сам брат Пітер ніколи не обрав би місцем для конфіденційної розмови цю відкриту для сторонніх спостережників терасу. Але сьогодні була не його черга обирати декорації.

Помічник Костиганова за годину до зустрічі обстежив лісок за озером і тепер стежив за околицями з машини, припаркованої на автостоянці. Нічого підозрілого він не бачив, але ворог з дистанційною прослушкою міг ховатися де завгодно: скажімо, у будинку мотеля за сто метрів від кафе або на далекому, порослому модринами узвишші. До того узвишшя було кілометрів зо три, але для шпигунського приладу така відстань не становила перешкоди.

Брат Пітер уже майже піддався спокусі відправити помічника обстежувати підозріле узвишшя, коли побачив знайоме авто. Світло-зелене піжонське BMW хвацько вирулило на автостоянку і вместилося на козирному місці, біля сходів, що вели на терасу. Костиганов подумки посміхнувся. Братан Тіма не змінював стилю. Напевне, тому все ще перебував у ранзі Тіми, а не Тимофія Леонтійовича.

— Сервус, брате, — Пітер підвівся назустріч власникові піжонської тачки. — Як життя молоде?

— Привіт-привіт, — відповів той. — Петя, в мене дуже мало часу. Ще маю сьогодні зустрічі з двома клієнтами.

Брат Тіма був відомим київським адвокатом. Він вів ризиковані справи по безнадійних кредитах і рейдерських захопленнях, створював собі імідж незалежного правозахисника і, як казали, був близьким до того, щоб очолити юридичну групу при штабі одної з парламентських партій. До офісу брата Тіми текли тихі потічки різноманітної цінної інформації, яку він уміло використовував для збільшення кола вдячних осіб. Колись брат Тіма допоміг Костиганову граційно обрубати боргові хвости й отримав за це пристойний гонорар. Пітер вважав, що переплатив. Але розраховувати на те, що брат Тіма вважає так само і тепер відвантажить йому інфу безкоштовно, Костиганов не став. У його барсетці лежали дві тисячі євро.

Брат Тіма поклав на стіл антикварний золотий годинник з довгим, майстерно переплетеним ланцюгом.

«Оце вже перебор, — подумав Пітер. — Ще не вистачало, щоби він почав брати з мене похвилинну оплату. Істинно братерська зустріч».

— Я тут не від свого імені, — сказав він і дав знак офіціантці, що вони готові до замовлення.

— Я розумію, — брат Тіма дивився на Пітера поверх вузьких окулярів. Золота оправа віддзеркалювала червоне поблискування кінчиків ельфійських вез. — Передавай Командорові мої найщиріші вітання.

— Передам. У нас проблеми, брате.

— Напад на Храм?

— Я не сумнівався, що ти в курсі.

Брат Тіма широко посміхнувся. Цієї миті він нагадав Пітерові ювіляра Джона Ф. Кеннеді в тому записі, де він приймає публічні вітання від Мерилін. Якраз підійшла офіціантка, і Костиганов замовив два по сто Remy Martin'a.

— Ми досі не встановили мотивацію нападу. — Костиганов намагався бути лаконічним і точним у формулюваннях. — Хто напав і з якою метою. Чому саме тепер, напередодні Літнього Івана. Командор просив тебе допомогти. Зрозуміло, небезкоштовно.

— Мене вже мають за останню сволоту? — хмикнув брат Тіма.

— ?..

— Я, Петя, зрозуміло, можу взяти гроші з небідного брата, — криво посміхнувся адвокат. — За добре і якісно виконану роботу. Можу. Але з братської калитки я грошей не візьму. Ніколи. Жодної гривні. Діти Вдови не забирають у мами. Їй ще одне, до твого відома, брате. Ми з Командором отримали тридцять третій в один день. Разом присягали на вівтарі. Ти, напевне, цього не знав.

— Я лише у тридцятому.

— Тепер знатимеш, Лицаре Кадош¹. *Paulatim summa petuntur*².

— Тепер знатиму, Генеральний інспекторе³.

— От і добре... Передай Командорові таку інформацію. Один дуже-дуже небідний чувачок довго і вперто шукав чаклунів для вирішення своїх бізнесових питань. Він дуже непростий, специфічний, цей чувачок. Олігарх-містик. Рідкісне таке поєднання. Так от, він шукав і знайшов. Чаклуна. Який називає себе адептом і лицарем Червоної Гілки. Тобі відома ця назва?

— Щось пов'язане з давніми кельтами, якщо не помиляюсь.

¹ Лицар Кадош — титул масона 30-го градуса в Шотландському обряді.

² *Paulatim summa petuntur* (вершини досягаються поступово) — одне із трьох «прохідних» гасел для Великого ритуалу Лицарів Кадош.

³ Великий Державний Генеральний інспектор — титул 33-го градуса.

— Не помиляєшся. — Брат Тіма вийняв з кишені піджака блокнот і прочитав звідти: — «Червона гілка» — назва загону видатних воїнів, які збиралися за столом у Червоній залі легендарного ірландського короля Конхобара Мак Несси. Його замок був у Емайн Масі, поблизу Ольстера. Це така давня легенда. А тепер ближче. З тисяча сімсот сорок шостого року ступінь з назвою «Лицар Червоної Гілки» надавали в ложах Ордену Оранжистів, про що зазначено у хроніках під тисяча сімсот шістдесятим роком. Повна назва ордену — Царствений орден Лицарів Ері та Червоної Гілки Лицарів Ольстеру. Останні неспростовані дані про той орден пов'язані з іменем його керівника Бенджаміна Кокса, який жив у кінці дев'ятнадцятого і на початку двадцятого століття. Отакої.

— Орден... Лицарі... — Костиганов нахилив келих, вдихнув запах нагрітого долонями коньяку. — Нехай. Це мені зрозуміло. Мені незрозуміло, яке відношення має найманий чаклун до традиції Червоної Гілки. Він ірландець?

— Наскільки мені відомо — ні. Але й не місцевий. Звідки олігарх його викопав, я не знаю. Але той чаклун дав олігарху інформацію про якусь старовинну річ, яку нібито зберігаємо ми, масони. Ця річ буцімто здатна з великої відстані впливати на людей так, як впливають ритуали вуду або відьомські пристрिति. Люди тяжко хворіють і вмирають. І, уяви собі, ця хреновина, на відміну від відьомських ритуалів, діє безвідмовно. Всі різновиди окультного захисту вона пробиває. Погодься, ідеальна штука для масштабного і рішучого шантажиста. Жодного фізичного впливу. А прокляття, як відомо, не враховуються упорядниками українського законодавства як самодостатній спосіб ушкодження.

— Маячня якась. — Костиганов помасував собі скроні і відпив з келиха. — Старовинна річ? Пробиває захист? Звідки така в наших?

— Запитай у Командора.

— Запитаю.

— Ні, справді, запитай. — Брат Тіма дивився просто в очі Пітерові. Тому раптом здалося, що ліве око адвоката нервово сіпається.

«Нервується, — зрозумів Костиганов. — Набалакав бог зна чого і нервується».

— Я ж сказав, що запитаю, — підтвердив він. — Але ж це все якесь дивне... Брати в Україні з'явилися після тисяча дев'ятсот дев'яносто третього. До того, наскільки мені відомо, ніяких масонів тут не було й близько понад шістдесят років. Чекісти винищили останніх братів на початку тридцятих. Останнім був «Орден Світла» Солоневича і Криштофовича-Аліна. Всі їхні тайники вкопали, всі протоколи, патенти і ритуальні тексти вилучили. Все це загинуло у сорок першому, коли при відступі спалили київський архів НКВС. Що могло зберегтись у радянському морозі з тих часів?

— Це не до мене запитання, Петя. Я так здогадуюся, що Командор доручив розслідування цієї справи тобі?

— Щось не так?

— Все о'кей, брате. Ти розумний, досвідчений. На мотоциклі класно ганяєш.

— Іронізуєш?

— Ага.

— Моя персона тобі в ролі слідчого не подобається?

— Я фаховий адвокат. Звик працювати з професіоналами.

— Якщо буде потрібно, я залучу до розслідування професіоналів.

— Це було б доречним.

— Брате, я можу запитати тебе про джерело інфи?

— Ні.

— Ні?

— Категорично.

— А прізвище олігарха-містика?

— Це не настільки категорично. Зараз його тобі нашкрябаю.

Брат Тіма відірвав сторінку блокнота, написав на ній прізвище, показав Костиганову, потім спалив листок над попільничкою і розтер у ній попіл.

— Усе зрозумів? — спитав він.

— Не все, але дещо таки зрозумів. Прізвище знайоме.

— Я не про це. Я про те, що цією хреновиною грошовитий пупс може безкарно вбити мене, тебе, Командора або президента країни. Будь кого на цій планеті, прикинь.

— Я поки що це не можу уявити.

Брат Тіма невесело розсміявся.

— Скажи краще: не можу в це повірити.

— Нехай так.

— Відразу, поки ти ще не запитав, скажу тобі, що імені того адепта Червоної Гілки моє джерело не знає. Але воно, це джерело знає, що той активно вербує до своєї секти молодь. Особливо його цікавлять молоді гарні дівчата. Це, скажімо так, його вразливе місце.

— Так, це є цінною інфою, — погодився брат Пітер. — Гадаю, цей чаклун — найслабша ланка у всьому їхньому ланцюгу. Хоча й до олігарха при бажанні можна дістатись.

— Свої припущення краще тримай при собі, — порадив брат Тіма. — Я і так тут ризикую усім на світі.

— А що, той сексуально стурбований чаклун уміє читати думки на відстані?

— Не відаю про таке, брате, — знов примружився адвокат. — Але ж він чаклун. І в нього ресурси та повне сприяння людині, яка входить до двадцятки найбагатших і найвпливовіших людей

країни. А десять років тому ця людина очолювала найбільше в області організоване злочинне угруповання.

— Так нащо ж ти вибрав для зустрічі таке прокольне місце? Тут нас можуть слухати з-за кожного дерева.

— Слухати, брате мій, можуть будь-де. Навіть у президентській адміністрації. Гарантованих місць у цій країні немає. На жаль. А ця точка — на шляху від міста до кінської ферми, де я тримаю свого Падишаха.

— У тебе є кінь?

— Так. Уяви собі, маю гарного коника. Я цією трасою їжджу через день. І часто зупиняюся саме в цій гробаній обжорці поїсти пельмешек. Вони тут непогано пельмешки готують. Рекомендую. Якщо мої маршрути відстежують мазафакери, то вони не напружаться від мого візиту сюди. А твоя вчорашня есемеска прийшла на скріблований апарат. Тут вони теж мені хіба що солі на хвіст насиплють.

— Відчуваю досвідчену людину.

— Не без того, брате. Дивись, щоби ти не привіз за собою хвоста. Ти тут сам, я сподіваюсь?

— З помічником.

Брат Тіма важко зітхнув і похитав головою.

— Наш брат і надійна людина, — заспокоїв його Костиганов.

— Ти кончений лошара, Петя. Якби я знав, що ти таке вчудиш, то хрен би сюди приїхав.

— Ми його вже кілька разів перевіряли на поліграфі.

— Лошара ти, Петрухо, лошара. — Брат Тіма забрав зі стола годинник. Нічого не додаючи до образливої констатації, він рушив до свого BMW. До коньяку адвокат навіть не доторкнувся.

Костиганов провів його поглядом. Піжонське авто давно вже щезло за деревами, а Лицар Кадош все ще сидів, намагаючись

обдумати те, що почув. У тих його роздумах фантастичні припущення громадились на такі ж фантазії. Але з-поміж усіх можливих припущень у нього тепер було одне золоте. Навіть платинове. Тепер він знав прізвище можливого замовника нападу. І міг, на решті, сам собі поставити чітке оперативне завдання. От тільки перед тою постановкою він конче мусив перевірити одне із припущень адвоката.

Брат Пітер витягнув з барсетки маленьку дешеву мобільку. З цього анонімного стільникового він телефонував лише одній-єдиній людині. Коли на екранчику засвітився зелений квадратик контакту, Костиганов привітався:

— Триста сім, Суверене.

Число 307 було частиною системи паролів, які змінювалися щогодини. Абонент Костиганова мав бути впевненим, що до нього телефонує саме брат Пітер, а не той, хто вкрав або відібрав у нього телефон.

Розділ 15

Переселення родини Корецьких до конспіративного помешкання Лавр запланував на ніч. Спочатку він хотів повідомити агентство, але потім передумав. Два роки тому він використовував для оперативного стеження квартиру двоюрідної сестри, яка вийшла заміж в Англії. Про те, що помешкання й досі в розпорядженні співробітника Грінченка, в агентстві не знали.

«Й не треба їм знати», — вирішив Лавр.

Поки Корецький-старший вивчав намальовану консультантом з проблем безпеки схему «Периметра», Лавр передзвонив Людмилі.

— Ти повертаєшся? — У низькому голосі дівчини масло текло між оксамитових берегів.

— Ні, сонечко, я затримаюсь тут до ранку. Ситуація «вісімдесят вісім».

Цей код означав, що оперативник агентства вступив у безпосередній контакт з ворогом.

— Ти в порядку? — зміна інтонації була вражаючою. — Потрібне підкріплення?

— Не потрібне. Нехай черговий зв'яжеться із тутешніми ментами. Мені треба, щоби вони, як ніч впаде, зробили шухерок на Парковій вулиці, у дворі між будинками номери сімнадцять і дев'ятнадцять. З мигалками, сиренами і всім фаршем. А якби доблесні правоохоронці ще й перевірили квартири та підвали на наявність різних притонів і підозрілих осіб, то взагалі ціни б їм не було.

— Прийнято. Уже біжу до Кабарди.

— Він чергує?

— На оперативному чергуванні він і Дашковський.

— Тоді справді краще до Кабарди. Він сам був ментом, зможе краще промотивувати колишніх колег. Передай Миколі Семеновичу мої найщиріші вітання. Не сумуй. Кінець зв'язку.

Лавр помітив, що і Мармура і Беконті, кожна зі свого кутка, уважно прислуховувалися до телефонної розмови.

«Нехай позмагаються, — збадьорююча хвиля чоловічого самовдоволення пробігла його еством. — Красиві пацанки. Шкода, що такі вульгарні».

Чому він вирішив везти їх до квартири сестри, а не на базу агентства, Лавр собі не зізнався. Якби хтось його добре «попспідав», він напевно визнав би, що шкодна Наташа, яку Корецький назвав своєю далекою родичкою, чимось невловимо нагадує йому іншу дівчину. Лавр був закоханий у неї, коли вчився у школі. Й ще щось згадалось Грінченкові. Те, про що він давно вже не згадував. Далекий і безкінечно довгий червневий

вечір, коли, розстібаючи плаття на тій, іншій, дівчині, він уперше відчув свою чоловічу силу.

Невідомо, чим саме вмотивував міліцію колишній капітан Кабарда, але шухер на вулиці Парковій перевершив усі сподівання Лавра. У двір заїхали дві ментівські «лади» з мигалками, воронки і «уазик» зі змопівцями. Вся компанія через вікно спостерігала, як змопівці пакують до воронки бомжів, видобутих з підвалу сімнадцятого будинку. Коли маски-шоу забралось геть, Лавр, Корецький і дівчата наділи наплічники, взяли в руки торби зі змінним одягом і залишили квартиру. Сідаючи до автівки, Грінченко перевірів її детектором. Жодного жучка він не виявив. Уже за десять хвилин «прімера» виїхала на трасу і рушила до столиці. Сидячи на задньому сидінні, поруч із донькою, Корецький напружено вдивлявся в темряву за багажником.

— Так ви нічого не побачите, Романе Олександровичу, — зауважив Лавр. — Це ж тільки в кіно «хвіст» висить у двадцяти метрах за об'єктом. На трасі вони нас можуть пасти двома тачками, не наближуючись й на півкілометра. Вже коли в'їжджатимемо до міста, спробуємо виявити хвоста. Попетляємо спальними районами.

— Вам видніше, — погодився журналіст.

— Ага, та ваша нянька за нами звідячить. У неї коляска з моторчиком, — вставила свої п'ять копійок Беконті.

На тому розмова закінчилась. Але Мармура кожного разу нервово озиралася, коли у заднє скло впирались промені фар. Одного разу їй здалося, що два здоровенні джипи видавлюють «прімеру» з лівого ряду. Вона вже не відривала благального погляду від Лавра, коли джипи раптом форсанули і помчали кудись уперед, до сузір'я рекламних вогнів.

— Що це було? — запитав Корецький.

— Пацани в доганялки грають.

Після пригоди з джипами пасажери «прімери» розслабилися. Беконті заснула. На в'їзді до міста почалася злива. Лавр з'їхав з траси і покрутився вулицями і дворами навколо багатопверхівок. Не відчувши нічого підозрілого, він виїхав на об'їзну і повернувся до міста із західного напрямку. Під останніми краплями зливи вони доїхали до тихої вулички, на якій двоюрідна сестра Грінченка колись викупила половину дореволюційного особняка і переробила свою частину на двоповерхову квартиру-ательє у стилі «техно».

— Ви тут будете з нами постійно? — спитала Лавра Мармура, коли вони увійшли до просторого і майже порожнього лобію.

— Ні, Наталі, не постійно. Мені треба буде зайнятися справами. А тут з вами посидить інша людина.

— Що за людина? — поцікавився Корецький. — З агентства?

— Людина, якій я довіряю. Колишній міліціонер. Він приїде в обід і буде з вами до завтрашнього дня. А до того часу відпочивайте.

Ідея залучити до охорони Корецьких Кабарду виникла у Лавра ще під час ментівського шухеру. Вони не були близькими приятелями, але Микола Семенович вважався в агентстві людиною надійною. Лавр ніколи не чув, щоби хтось поставив під сумнів порядність і професійну відповідальність колишнього капітана.

«Якщо я попрошу, Микола Семенович цієї точки не здасть», — вирішив Лавр. Він піднявся гвинтовими сходами на другий поверх, відчинив двері, що вели до спальних кімнат.

— Як бачите, конспіративні квартири бувають великими і комфортними.

— Наша організація за все заплатить, не сумнівайтесь, — завірив Лавра журналіст.

— А я і не сумніваюсь. Ви ж самі підписували договір з агентством.

Костиганов зустрівся з Командором в офісі фірми, віце-президентом якої той значився у профанному світі. Проходячи крізь турнікети пропускної системи, брат Пітер зауважив, що відтоді, коли він востаннє сюди приходив, охоронців побільшало рівно удвічі. А востаннє він відвідував цей офіс сорок годин тому. Бійці виглядали грізно. З плеча одного з них звисав «скорпіон».

«Посилений режим охорони, — констатував Лицар Кадош. — Значить, «гостей» очікують і тут».

Один з охоронців уважно перевіряв його документи і провів на третій поверх, через операційну залу і дві приймальні, до самих дверей віце-президентського кабінету.

— До вас, Сан Саничу, — повідомив він, прочинивши двері. — Пан Костиганов.

— Дякую, вільний. — Командор вийшов з-за столу назустріч Пітерові, уважно подивився йому в обличчя, запитав: — Як твоє самопочуття, брате?

— Другу ніч не сплю.

— А треба спати. Мозок Кадоша має бути ясным і проникливим. — Командор натиснув на кнопку селектора і розпорядився: — Танюша, зроби нам міцної кави. Найміцнішої. І всіх жени геть. Мене немає.

Костиганов оглянув кабінет. Вікно в ньому займало цілу стіну. Світло, що йшло крізь нього, замість стандартних жалюзі регулювали напівпрозорі завіси, котрі змінювали колір залежно від напряму обсервації. Пітер скептично примружився:

— Вчора братан Тіма сказав мені, що в цій країні немає місця, гарантованого від прослуховування.

— Гарантованого взагалі нічого немає. Ні в цій країні, ні в іншій, — зауважив Командор. — Наприклад, щодо цього кабінету

ту є дев'яностодев'ятивідсоткова впевненість. Впевненість, а не гарантія. Але все ж краще, аніж по стільниковому.

— Не сперечатимусь. Я так зрозумів, що у нашого Тіми дуже інформовані інформатори.

— «Інформовані інформатори»! — засміявся Командор. — Яка доречна тавтологія. Доречна саме в цьому випадку... Але я хотів би почути детальніше про все, що він там тобі понарозказував.

Поки Костиганов переповідав Командорові розмову на терасі, сексапільна Танюша двічі приносила найміцнішу каву. Свою розповідь Пітер закінчив тим запитанням, на яке не дістав відповіді по стільниковому:

— Цю річ справді зберігають наші брати?

— Так, — відповів Командор після довгої паузи. — Наші попередники взяли на себе цей обов'язок.

— Я можу детальніше ознайомитися із запитанням?

— Можеш. Учора ввечері я узгодив твою афіліацію¹ до кола хранителів Машини Проклять.

— Так ця річ називається Машиною Проклять?

— Американські брати називають їх Генераторами Долі. Така назва, зрозуміло, більш політкоректна, але в ній немає адреналіну. Зрештою, всі назви умовні, — господар кабінету підійшов до вікна, заглянув за гардину, ніби перевіряючи, чи не підслуховує хто розмову. — Я дам тобі інформацію про Машину.

— Де і як?

— Тут і зараз. — Командор підвівся, підійшов до масивного сейфа і набрав комбінацію цифр. — Один із хранителів попереднього покоління бавився літературою. Він узагальнив наші знан-

¹ Афіліація — специфічний орденський термін. Від латинського affiliation — всиновлення, залучення до родової традиції.

ня про Машину в такому собі оповіданнячку. Я дам тобі рукопис, і ти прочитаєш його тут, у моїй присутності. Більше, аніж там написано, у нас про Машину ніхто не знає.

Командор поклав на поліровану поверхню стола стос пожовтілих аркушів, щільно заповнених текстом. Його було надруковано на друкарській машинці з мінімальним інтервалом.

— Сідай, брате, он у те крісло, — розпорядився господар кабінету. — Якщо будеш засинати, Танюша принесе ще кави.

— І сигару.

— О'кей.

— Гаванську. Здоровенну.

— В Танюшиному хумідорі лише здоровенні гаванські сигари.

Вона дрібних узагалі не визнає.

— Красива дівчина ця ваша Танюша.

— А головне — небалакуча.

— Познайомите?

— Коли вирішимо усі проблеми. А то, не дай Боже, помреш від безсоння.

Костиганов вмовився у зручному кріслі і подивився на заголовну сторінку.

— О, так тут навіть є епіграф!

— Ти читай, читай, не відволікайся.

ARTES MAGNAE¹ — МАШИНИ УСКЛАДНЕНИХ ПРОКЛЯТЬ

...Креонт обіцяв Амфітріону допомогти
у війні з телебоями, якщо той знищить люту
Тевмеську Лисицю, що спустошувала околиці
Фів і втікала від усіх переслідувачів.

¹ Велике Мистецтво (лат.).

Славетний атенський мисливець Кефал позичив Амфітріонові дивовижного пса, який наздоганяв будь-якого звіра. Змагання між звіром, якого ніхто не міг впіймати, і псом, від якого ніхто не міг втекти, завершилось Зевсовим рішенням перетворити обидвох істот на камені.

(З «Опису Еллади» Павсанія 9; 19,1)

1

Екзорсист Кронієн подолав останній пагорб на шляху до замку; можливо, цей пагорб був залишком захисного валу старого Уінхольм-Кастлю; можливо, саме на нього, у ляскоті чорних від дьогтю ланцюгів, опадав крицевий язик фортечного мосту. За хвилину по тому екзорсиста здивувала брама Кастлю, схожа на збільшений у десять разів автомобільний радіатор. Як весь замок, брама була новенька, надзвичайно — у голлівудському стилі — вульгарна і нахабно блищала. На її хромованих пластинах блукали пожмаканими привидами сонячний блиск, спіраль неба, кобальтова пляма віддзеркаленої клумби. Понад брамою підносився цегляний баштовий гребінь з масонською емблемою у гербовій ніші.

«Нащадки Лицарів Оранжевого ордену вже потребують екзорсиста», — не без зловтіхи подумав Кронієн і відщепив від стомленого досвіду порівняння: виклик дільничого лікаря до аварійної бактеріологічної лабораторії. Уже добудовуючи в уяві образ цієї лабораторії, він відчув спочатку зрушення асоціативних масштабів, потім — несмак. Заспокоений власною недосконалістю, він знайшов серед пластин брами-радіатора кнопку виклику, натиснув. Пластини біля неї розсунулися, в отворі заворушився райдужний пісок телекамери. Екзорсист витягнув візитку, підніс її до об'єктива.

— Трохи ближче, будь ласка, — прогуркотів механічний голос.

Кронієн виконав прохання.

Стулки брами розкрилися з середньовічним неспіхом, урочистість якого псувало відверте хурчання електромоторів. Так само неквапно — стриманою ходою слуги Божого — ексорсист увійшов до Уінхольм-Кастлю.

Подвір'я замку з трьох боків оточувала двоповерхова будівля. Одноманітну геометрію її фасаду ускладнював чотириярусний круглий донжон. Ця масивна вежа була, напевно, єдиним залишком від старого шотландського Кастлю, котрий за часів юності своєї двічі приймав під захист стомленого від полювань на оленів та жінок Якоба П'ятого¹.

Назустріч Кронієнові вийшов середнього зросту чоловік, обличчя якого породило в ексорсиста нове порівняння. Він раптом згадав схему клітини з природознавчого журналу. Він навіть спробував знайти відповідності елементів (блискучий ніс — ядро, зморшкуваті обійстя очей — мітохондрії), але забув, як виглядають пластиди і рибосоми. Колір шкіри (цитоплазми) видався йому жовтуватим.

На схемі з'явилася подоба посмішки, її власник констатував:

— Добрий день.

Кронієн доторкнувся до крисів капелюха і назвав себе.

Подоба посмішки збільшилась у лінійному розмірі (клітина, як виглядало, готувалася до ділення), і ексорсист дізнався, що бачить перед собою Брендона Фарі-молодшого, власника Уінхольм-Кастлю.

— Я чув про вас багато дивовижного, — повідомив Кронієну Фарі, енергійним рухом обидвох рук запрошуючи його до входу в будівлю. — Професор Лівенфорд та єпископ Бруді рекомендують вас як найкращого ушкоджувача демонів у Шотландії.

— Лівенфордове прізвище я чую вперше, — сказав Кронієн.

---

¹ Яков (Джеймс) П'ятий — король Шотландії (1513—1542) з династії Стюартів.

— Така доля всіх фундаментальних людей, — зітхнув Фарі. — Їх славу розбудовують ті, про кого вони нічого не чули... Проходьте, — він відчинив подвійні дубові двері. Екзорсист за- уважив, що Фарі помітно кульгає.

У передпокої власник замку зупинився.

— Преподобний Броуді казав, що ви не берете платні за екзорсизм, — повідомив він; Кронієн відчув запитання.

— Так.

— Мій кухар, голландець, готує чудові паштети із дичини, — сказав Фарі. — Ви не відмовитеся скласти мені компанію?

— В Уїнхольм-Кастлі так пізно обідають?

— Я волю вважати це вступом до вечері, — обличчям Фарі знов промайнув фантом усміхненої схеми. — Ми, відлюдники Лайбстерського Кута, вже не дотримуємось добрих старих традицій...

Вони досягли другого поверху, проминули помірно вмебльовані кімнати, увійшли до їдальні.

Попри очікування Кронієна побачити стилізоване середньовіччя (гобелени, зброя, герби, солодкуватий запах патинуючих лаків), їдальня виявилася затишною залою, обличкованою мармуром, з комином, ґрати якого здалися екзорсистові шедевром ковальського мистецтва.

— Так, — погодився Фарі, — ці ґрати зроблені славетним ірландським майстром. Вони навіть занесені до Британського Каталогу старожитностей.

— Хіба такий є?

— Професор Лівенфорд розповів мені про нього, — впевнено підтвердив сер Брендон і, ніби випереджаючи наступне запитання, додав: — Лівенфорд — мій друг, великий вчений і великий оригінал. Він допоміг мені перебудувати Уїнхольм-Кастль і спланував його нове Підземелля. Ви чули, напевне, про Уїнхольмське підземелля?

Кронієн заперечно похитав головою.

Фарі відклав ножа, підступаючи до великої, звичної і приємної розмови, набагато цікавішої за щойно принесений паштет.

— У сорокових роках, — почав він — професор Лівенфорд працював у Флагстафській обсерваторії у групі Ерла Слайфера¹. Разом вони склали найкращу за весь час наземних спостережень карту марсіанських каналів. Тепер, безперечно, цей проєкт виглядає дещо кумедно, але на той час він став сенсацією. Так ось коли я придбав замок в останнього з роду Уїнхольмів і почав перебудову, Лівенфорд підказав мені блискучу ідею. Він запропонував створити підземковий лабіринт, який би відтворював у плані марсіанську карту Слайфера.

Кронієн на мить уявив зруйнування старого Кастлю (екзистенційні привиди блискучих червоних екскаваторів понад трапеціями) й у каталозі своєї пам'яті закріпив образ професора Лівенфорда десь поміж пінопластом та сонячною панорамою Беверлі-Хіллз.

— ...І був збудований, — продовжував Фарі, — підземний лабіринт у триста ярдів уздовж і півтори сотні завширшки. Всі деталі та відповідності марсіанської схеми були враховані. У Підземеллі є сто двадцять приміщень — це умовні «моря» та «озера» Слайферової карти; їх з'єднують шістдесят п'ять хідників — «каналів»; усюди мармурова підлога, стіни обличковані чорними кахлями, великі зали — «моря» — пристосовані для мешкання; взимку працює система калориферів.

— Грандіозно, — озвався Кронієн, адресуючи свій захват Підземеллю і паштету одночасно. Уїнхольмський кухар заслужував на найвищу похвалу.

— Але це ще не все, — господар відкинувся на шкіряне бильце. — Лівенфорд допоміг мені придбати оригінали і копії старовинних астрономічних приладів та астрологічних ме-

---

¹ *Ерл Слайфер* — відомий американський астроном, дослідник Марса.

ханізмів; ми розташували їх у Підземеллі. Тепер це справжній музей.

— Якщо екзорсизм завершиться вдало, я обов'язково подивлюся на ці раритети, — запевнив гість.

Фарі чомусь посміхнувся. Потім спитав:

— Ви справді бачили, як диявол виходить з людини?

— Я бачив дивовижні явища, що супроводжують це страхіння.

— Так, — похитав головою сер Брендон, — я пам'ятаю якийсь фільм: розбиті вікна, перекинуті меблі, вереск і вітер...

— Не тільки.

— Я дозволю собі запитати (не вважайте це недовірою до ваших здібностей): скільки на вашому рахунку ВДАЛИХ екзорсизмів?

— Я не спортсмен, але слуга Божий.

— Преподобний Броді назвав число дев'ять.

— Можливо.

— Так, так, — Фарі на мить заплющив очі.

«Зараз знову хитне головою», — передбачив Кронієн. Передбачання не виправдалось. Фарі сказав:

— Я погоджуюся з Ясперсом стосовно того, що демонологія є однією з численних модифікацій безвір'я, але попри всі мої євангелістичні переконання...

Кронієн вперше дозволив собі перервати його:

— На практиці, сер Брендоне, все значно складніше. Значно складніше, аніж у схемах. Якщо ви не проти, я хотів би побачити ту людину, яка потребує екзорсизму.

— Екзорсизму потребує не людина, — урочисто промовив Фарі. — Екзорсизму потребують Машини Проклять, установлені в Уінхольмському Підземеллі.

2

Арагонський шляхтич і розкаяний еретик Себастьян де Ороа міг вважати день 29 січня 1522 року найнещасливішим

у своєму житті, бо саме в цей день, після двох ганебних годин, проведених з повією, він остаточно переконався, що неспроможний задовольнити жінку, і ще тому, що саме в цей день альгвасил Сарагоського трибуналу від імені Великого Судді Арагону відмовив йому в поверненні родових прав на маєтності його батька Гонзаго Альфонсо, і ще тому, що саме в цей день стало відомо: Римська курія обрала Папою співрегента Сполученого Королівства Кастилії та Арагону кардинала Адріана Утрехтського, особистого ворога Себастіана, який, перебуваючи на посаді Великого інквізитора, звелів піддати його ганебним ритуалам каяття і позбавити родових прав (а був цей новообраний Папа виплодом свинопаса Флоренса, сином чабана, онуком чабана, правнуком смердючого чабана), і ще тому, що в той день у Сарагосі йшов дощ, сірий та скорботний, як ранковий похід ченців до каплиці Санта-Марія-де-Анхіро. І ще тому, що у сусідньому дворі увесь цей день ГАВКАВ ПЕС;

і, повстаючи проти неблаганного та невідступного Промислу Божого, розкаяний еретик прийшов увечері того проклятого дня до Каetano Вераса, якого премудрий Гонзаго Альфонсо урятував від святої інквізиції 1492 року, і, знаючи велику заглибленість Вераса у таємниці Кабали та вчення Тулузького ересіарха Роже Тера, замовив йому спорудження Машини Удосконалених Проклять, яка б удень і вночі переслідувала магічною формулою зла Адріана Шостого, новообраного Папу Римського;

і Каetano Верас зробив таку Машину, бо знав спосіб приборкання диких НЕПРИСВОЄНИХ проклять, котрі розмивають срібну оболонку поміж душею та сомою людської МОНАДИ і віддають її екзистенцію на поталу БУТТЮ, ЩО ПЛИВЕ і щезає у потоці;

він встановив у центрі Машини порожнечу й оточив її діамантовим кільцем без назви, про існування якого забув, і оточив порожнечу і забуте навколо неї п'ятьма обертовими колами:

перше з них, найменше і кришталеве, несло на собі тільки три Праматірні літери Кабали — алеф, мем, шем;
друге (золоте) — сім подвійних літер;
третє (срібне) — дванадцять простих літер, і називалося воно ХМАРАМИ АЦИЛУТУ, згідно з видіннями учнів бен-Йохая¹;

четверте (залізне) було обтяжене ускладненими формулами двадцяти двох приборканих проклять;

і, нарешті, п'яте (зроблене з дерева) змережувалося знаками вісімдесяти восьми латинських імен, і одно серед них було — Hadrianus...

* * *

Servus servorum Die² Адріан Шостий міг вважати 1 вересня 1522 року найнещасливішим днем у своєму житті, тому що саме в цей день (другий після офіційної коронації в тимчасовій каплиці недобудованого собору Св. Петра) йому, нарешті, повідомили причину дивної хвороби, що вражала болем, кондиломами та змертвінням його тіло, — він дізнався про Машину Проклять, ще тому, що імператор у котрий вже раз не виправдав його сподівань, звільнивши із в'язниці шістьох небезпечних еретиків на чолі з маніхеєм Альбаресом, а ще тому, що Лютер знову уникнув отрути; а зранку НЕСТЕРПНО ГАВКАЛИ римські пси.

Через два тижні люди кондотьєра Джакомо делла Монтре привезли в Латеранський палац чорного від каять Вераса і примусили кабаліста збудувати точну копію Сарагоської Машини (оригінал вони так і не знайшли); і найчорніше з двадцяти двох проклять залізного кола Верас установив напроти імені Огоа на колі дерев'яному, і коли він зробив це, делла Монтре задушив його ланцюгом, зробленим з того ж металу, що і Четверте Коло Машини Проклять.

¹ Шімон бен-Йохай — єврейський містик II ст., один із творців Кабали. Ацилут — один із вищих світів, згідно з Кабалою.

² Раб рабів Божих (лат.).

— ... Історія Машин надзвичайно цікава, — визнав Кронієн, чекаючи, поки Фарі відімкне двері Уінхольмського Підземелля. — Я вдячний вам за розповідь, сер Брендон. Невже увесь антикваріат лабіринту так якісно забезпечений легендами?

— На жаль — ні, — Фарі увімкнув світильники; жовтувате сьйво наповнило простору печеру. — Це зала Ацідалійського Моря. Машина знаходяться в залі Моря Сирен. Ми можемо пройти туди через канали Нілокерас та Аракс.

Обличковані чорними кахлями коридори-канали освітлювалися люмінофорами, світло яких — біле та бузкове — руйнувало всі тіні підземних таємниць. Кронієна воно дратувало, і він відомстив Підземеллю образом «марсіанського моргу».

Нілокерас та Аракс з'єднувала невелика кругла кімната. «Озеро Фенікса», — пояснив Фарі. На підвищенні у центрі «озера» екзорсист побачив стародавній астрономічний прилад. «Астролябія самого Нострадамуса», — знову пояснив господар Кастю.

Просуваючись Араксом, Кронієн почав подумки проговорювати молитви і знакові формули на ушкодження бісів. Це відчувало розум від спотвореного люмінофорами простору — екзорсиста опанував уважний і відкритий до речей суцільний спокій. В обладунку благодатних словосполучень він увійшов до Моря Сирен.

Ця довга зала була освітлена призматичними ліхтарями на химерних металевих стовпчиках. У протилежних її кінцях Кронієн побачив великі скляні вітрини, підсвічені блакитним сьйвом. Залу прикрашав гігантський чорного каменю комин з латунними ґратами і зброєю, схрещеною понад жерлом.

Фарі підвів екзорсиста до найближчої з вітрин і сказав:

— Це — Сарагоська Машина.

Кронієн побачив неназване, забуте і кола навкруги нього. Він зауважив, що знак присвоєного прокляття встановлений навпроти імені Brandius.

— Ще місяць тому цей кабалістичний значок на Залізному Колі впирався в ім'я Hadrianus на Дерев'яному, — повідомив Фарі.

— Але ваше ім'я — Брендон, а не Брандіус.

— Я маю підстави вважати, що демонічні сили, вселені у цей пристрій сатаністом Верасом, спрямовані проти мене. — Фарі намагався перехопити погляд Кронієна, спрямований на Машину. — Я не дуже розуміюсь на природі проклять, але дещо з кабалістики мені відомо.

— Найкраще про властивості проклять сказав цар Давид у Сто Восьмому Псаломі. — Кронієн дивився тепер в очі сера Брендона.

— Так, — сказав той, — пам'ятаю: «Любив прокляття: хай же спаде на нього!»

Крізь шкіру-цитоплазму, крізь шкіру минулого, крізь шкіру всіх миттевостей та стежок буття екзорсист раптом побачив об'явлення: родину Фарі і малого Брендона за вечірнім євангельським навчанням і Книгу Псаломну на колінах в малого, і великого пса, який, побоюючись потурбувати священний вишкіл господарів, ПОКИ ЩО НЕ ГАВКАЄ.

— Там ще сказано, — зауважив Кронієн, — «Нехай одягнеться, немов оболонкою, прокляттям, хай увійде воно, мов вода, у його нутро і, як олива, в його кістки!» Якщо співставити об'явлення Псалма з Ясперсом, якого ви полюбляєте цитувати, то в його вченні між Богом та людською екзистенцією існує ЩЕ-ЗАЮЧЕ БУТТЯ — аналог води й оливи Давидових. Прокляття пробиває БУТТЯ ВІЧНЕ особистої екзистенції, і людську душу розчинює потік буття-що-щезає, тобто потік плинних речей світу сього.

— Невичерпна це штука — філософія, — меланхолійно констатував сер Брендон, дивлячись на блискучі кола Машини. — Ось моя покійна матінка твердо знала: проклянеш когось, а прокльон потім вернеться до тебе і ушкодить...

— Ви не можете пояснити, хто саме перевів значок з імені Папи Адріана на ваше?

— Це зробили сатанинські сили, що мешкають у Сарагоській машині.

— Тобто без втручання людини?

Фарі ствердно хитнув головою.

Кронієн подумав, що який-небудь світський дослідник зробив би значної довжини паузу в розмові з Фарі після такої заяви. «Преподобний Бруді знав, до кого адресувати невдаху-колекціонера».

Екзорсист обережно поклав руку на плече сера Брендона. Той мимоволі здригнувся, але змусив себе прийняти фамільярність як ЛІКАРСЬКИЙ СТИЛЬ.

— Але щось таки мало спонукати Машину до дії після чотирьох століть нерухомості, — екзорсист не питав. Просто думав уголос.

— Так, — Фарі ковтнув слину. — Мій гріх пробудив сплячого демона.

Кронієн ледь стиснув рукою ватний еполет Брендонного піджака.

Господар Уінхольму сказав:

— Я завжди хотів, щоб Підземелля приносило якийсь прибуток. Можливо, це трюїзм. Можливо, це помилка... Але... Таке виховання. Ви розумієте мене, отче?

Кронієн розумів. Примруживши очі, він розглядав неіснуючий центр Машини.

— ...Експерсії в Лайбстерський Кут не приїздять, — продовжував Фарі, — туристів майже немає, а музей потребує відвідувачів. Але ось півроку тому мені запропонували дати в оренду частину Кастю для зйомок фільму. Мене попередили, що це гріховний фільм. Але я погодився.

— Порнографія, — зітхнув Кронієн і зняв руку з плеча грішника.

— Так, — підтвердив господар замку, — мені прикро, але це мав бути саме такий фільм. Продюсерські обов'язки виконував Сендор Джон Ло, якого Лівенфорд рекомендував як професіонала європейського рівня. Актори мешкали в готельному крилі Каствю, а для зйомок Ло обрав п'ять найбільш екзотичних залів і серед них — Море Сирен. А я настільки впав у прірву гріховну, що приходив дивитися на їхню роботу і навіть запросив двох дівчат — Мадж та Лейру — на вечерю до себе. А наступного дня побачив, що Залізне Коло зрушилось і прокляло мене.

Фарі замовк, ніби очікуючи на запитання. Кронієн мовчав.

— Я тоді ще мав надію на випадковість, на те, що, можливо, хтось відкрив скляний сейф і познущався з мене, — продовжував господар Уїнхольм-Каствю. — Але коли я подивився на другу Машину — Латеранську, то побачив, що значок прокляття на її четвертому колі теж зрушився і вперся в ім'я Joannes, хоча раніше, як ви знаєте, вказував на родові прізвище де Ороа. А ім'я покійного Ло було Джон, тобто Іоанн...

— Ло вмер?

— Так, від запалення мозкових оболонок. Десь за тиждень після нашої вечері з дівчатами. А потім значок Латеранської Машини вп'явся у хрестильне ім'я Лейри — Марія. Вона загинула в автокатастрофі три дні тому. До того часу виробництво фільму було припинено, я розірвав контракт... Я знав про її смерть ще до газетних повідомлень. У Латеранській Машині зрушилося Срібне Коло, що його Верас назвав ХМАРАМИ АЦИЛУТУ, і напроти мого імені встав охоронний знак — літера «іод», яка в окультистів символізує Долю. І я зрозумів дві речі: по-перше, що Лейра вже не існує, по-друге, що Латеранська Машина захищає мене від Сарагоської і відводить ПРОТОКОЛИ прокляття на інших грішників. Але демон Сарагоської Машини теж збільшив потугу Знаків. Позавчора її Срібне Коло встановило напроти мого імені літеру Правосуддя — «хет». Я ходив на сповідь до Бруді, він рекомендував звернутись до вас, monseigneur.

Кронієн хотів якимось профанованим способом заспокоїти старого, але перед ушкодженням демона екзорсист не повинен проявляти швидких почуттів і демонструвати суто людське.

— А що з другою дівчиною — Мадж, здається? — спитав він.

— Її імені немає серед імен Дерев'яного Кола. Можливо, вона навіть неохрещена.

Кронієн подивився на дерев'яний периметр творіння Вера-са і майже втішився, побачивши серед його написів своє хрестильне. Він дістав з кишені Біблію і першим проспівав Сто Восьмий Псалом. Фарі шепотів поряд.

Молитви повільно змішувалися з блакитним сяйвом вітри-ни і блукали луною під бетонним склепінням Моря Сирен. Після Молитви Св. Бернарда екзорсист зробив паузу.

— Лівенфорд радив мені тікати на острови Тихого океа-ну, — раптом озвався Фарі. — Але як втечеш від прокляття? — Власник Уінхольм-Кастлю зітхнув і рішуче додав: — Якщо цього буде треба для спокути, я одружусь із Мадж і зміню за-повіт.

Кронієн примусив себе не звертати на старого уваги, від-шукав у Требнику потрібне моління і розпочав другий цикл екзорсизму. З попереднього досвіду він передбачив, що злий дух Мащини якось визначить себе під час цієї частини ритуалу. Після кожної молитви Кронієн наказував незнамому воро-гові:

— Ім'ям Ісусовим наказую тобі, дух прокляття, залишити цей механізм; в ім'я зумовлень древніх, істинних — вийди геть і йди до Безодні, що тебе породила!

— ... що тебе породила, — луною відізвався шепіт сера Брен-дона.

Майже півтори години минуло від початку екзорсизму, але ніяких ознак присутності злої сили Кронієн не помітив. Він уже збирався робити другу паузу в ритуалі, коли почув ГАВКІТ.

— У Підземеллі живе пес?

— Тут немає жодної тварини, — відповів переляканий Фарі. І повідомив: — Я теж ЧУВ!

«Почалось...» — визначив екскурсист. Він зачав молитву до Отця Небесного і відразу ЗРОЗУМІВ присутність могутньої чужої волі.

— Воно обертається! — раптом заверещав Фарі, вказуючи на Машину.

Золоте Коло Машини зрушилося; після повільного півоберту воно зупинилося при збігові літери «подвійний каф», літери Життя і Смерті, з «хетом» — Правосуддя на Срібному Колі, значком присвоєного прокляття на Залізному та ім'ям Brandius на Дерев'яному.

Кронієн вирішив, що настав час діяти, і почав перелік Вищих імен. Він виголошував таємні Імена з урочистим непоспіхом:

— Вейха, Ейліель, Сітаель, Еленія, Махазайа...

Тим часом Фарі добіг до Латеранської Машини в другому кінці зали і прокричав звідти:

— Тут теж зрушилося Золоте Коло!

— ... Лейлаель, Ахайхе, Катехель... — підносив голос екскурсист, майже насолоджуючись гарчанням невидимого пса, яке чулося йому звідусіль, яке огортало його сферою визначеності, яке присвоювало його собі і кризь яке він говорив, проштрикуючи Вищими іменами мацаки присвоєння:

— ...Хазіель, Аладіах, Лаввіах...

Але раптом він зрозумів, що його рот уже не вимовляє тих імен, а говорить щось інше, говорить проти його волі. І він вслухався.

Ним самим для нього було сказано:

«ЗОЛОТЕ КОЛО ДЕМОНАМ НЕ ПІДВЛАДНЕ».

За мить Кронієн зрозумів зміст об'явлення, одночасно почувши брязкіт скла. Фарі розбив вітрину Латеранської Машини і намагався доторкнутися до її кіл.

— Не робіть цього! — закричав йому екскурсист, але він запізнився: зрушилось, відбиваючи зрізами символів блакитне сьайво, Кришталеве Коло Сарагоської Мащини; важка стеля Моря Сирен розкололася, і брили армованого бетону впали на їхні голови, на Мащини Проклять. І перед спокутою десяти екскурсизмів Кронієн встиг почути слова, що відтворювали другий з тринадцяти принципів віри Маймоніда: «Бог — Єдиний. Бог НЕПОВТОРНО Єдиний».

Дочитавши текст, Костиганов заплющив очі і хвилину сидів, відкинувшись у кріслі, відчужений від залитого сонячним світлом кабінету віце-президента.

— Марсіанські канали, — сказав він, не розплющуючи очей. — До чого тут якісь марсіанські канали?

— Брат, який написав цю оповідку, був глибоким дослідником Мащин, — зауважив Командор. — Якщо він написав про марсіанські канали, значить, у цьому був якийсь сенс. Ми з тобою можемо чогось не розуміти.

— Я, чесно кажучи, багато чого не розумію. — Брат Пітер підвівся з крісла і підійшов до вікна. — Виявляється, їх кілька, цих машин. Вони небезпечні навіть для містиків, якщо я правильно зрозумів. Управління ними, судячи з цієї, — він кивнув на стос паперів, — літературної творчості, — потребує дуже специфічних знань і вмінь. Це таки, мабуть, не зовсім літературний твір, це справжній масонський фрагмент найвищого градуса¹, це попередження... Суверене, в мене таке відчуття, що ми граємо у гру не нашого з вами рівня.

— Я цього не виключаю.

---

¹ Кожний чинний вільний муляр забор'язаний готувати для робіт Достойної Ложі так звані «масонські фрагменти» — дослідницькі роботи, переважно — у вищих градусах — метафізичного змісту.

— З-поміж братів за кордоном є такі, котрі розбираються в цих усіх «хазієлях» і «катехелях»?

— Я запитував, але нічого певного мені не відповіли.

— До Мащини є якісь інструкції?

— Є лише ритуал Пробудження.

— Отож-бо, — Костиганов повернувся до крісла, але не сів у нього. — Я відчуваю небезпеку. А ще... Це все якесь безглузде. Кабалістика. Прокляття. Нащо нам усе це, Суверене?

— Є обов'язки, які ми успадкували. Ми — орден, а не просвітницька організація.

— Так, звичайно... Та Машина, яка зберігається у Храмі, дійсно зроблена з дорогоцінних матеріалів? Золото? Кришталь?

— Золота і кристалу там небагато. Більше дерева і жовтого металу, подібного до латуні. Дерев'яні частини частково пошкоджені. Машина, я б так сказав, трішки розукомплектована. Виглядає справді дуже древньою. Зрештою, ти скоро сам усе побачиш.

— А що відомо про інші машини?

— Відомо, що існує принаймні ще дві. Одна — копія нашої, а в іншій своєрідна конструкція.

— Та, яка копія нашої, це Сарагоська?

— Невідомо.

— Теж на збереженні братів?

— Так, але далеко звідси. За океаном.

— А там що кажуть?

— Там ніби теж були проблеми. Їхні спецслужби цікавились машинами ще в кінці сорокових років. Але якось обійшлося. — Командор дістав з бару почату пляшку бурбону. — Налити тобі кукурудзянки?

— Не відмовлюсь. — Костиганов переглянув листки з оповідкою про Artes Magnae. — А описаний тут «колекціонер Фарі» має якесь відношення до гросмейстера Бенджаміна Кокса, про якого згадував Діма?

— Я так думаю, — Командор розлив віскі по стопарикам, — що Фарі — це такий літературний персонаж. Така алегорія. Брат, який написав оповідання, напевно, намагався показати читачам ступінь виродження верхівки Червоної Гілки, чи то Оранжевого ордену. Всі ці речі, як і багато що в наших справах, слід сприймати не як буквальні, а як символічні... Ну що, Лицаре Кадош, вип'ємо... Як казали старі масони, *Naviget, haec summa est!*¹

— *Ars una!*² — відповів Костиганов давнім магістерським гаслом і одним ковтком спорожнив свій стопарик. — Ху! Добрий віскаррик... Я сьогодні вже за кермо не сяду. Арендную тут у вас койку, висплюсь. Якщо, зрозуміло, на те буде ваша ласка.

— Не проблема, — погодився господар. — У нас тут під дахом є зручна розвантажувальна кімнатка з кондиціонером. Диванчик, телевізор, чіпси і пиво у холодильнику. Я дам розпорядження охороні.

— «Розвантажувальна кімнатка»? Хороша назва. Багатозначна. А Танюша не складе мені компанії?

— Це вже, брате дорогий, ти з нею сам будеш домовлятись.

— А хтось обіцяв...

— Гаразд, я тебе їй відрекомендую. Дівчина вона кмітлива і незакомплексована, а ти в нас просто Бред Пітт. Порозумієтесь. І сигари вона тобі принесе. Як у кращих готелях Парижа. Налити тобі ще?

— Наливайте. Гулять так гулять... І ще, Суверене, поки я не п'яний, хочу вас запитати.

¹ Нехай відпливає! (*Лат.*) Цей древній масонський тост вважають цитатою з «Енеїди» Вергілія (4, 235). У поемі цими словами Юпітер наказує Енееві залишити Карфаген.

² Мистецтво єдине! (*Лат.*)

— Про що, брате?

— Вам не здається, що в цій ситуації нам було б корисним об'єднати зусилля з тим охоронним агентством? Їхня людина здалася мені достатньо професійною і коректною.

— Є підозра, що в агентстві копає «кріт».

— Серйозна підозра?

— Більш ніж серйозна.

— А якщо їх попередити?

— Вирішуй за обставинами. Але я б радив діяти обережно. Ми ж не знаємо, хто там «кріт». А раптом це отой «професійний» і «коректний»?

— Сумнівно, або я вже зовсім нічого не тямлю в людях.

— Не будь таким самовпевненим.

— Це я самовпевнений?

— А хто? — Зморшки на переніссі в Командора химерно вигнулись. — Може, я?

Костиганов зрозумів, що впритул наблизився до межі дозволеного. Але все ж не втримався і спитав:

— А вас не турбує та товста обставина, що замовник нашої Мащини входить до списку «Форбс»?

— У нас є брати, які так само входять до того списку. І взагалі, брате, щодо тутешніх олігархічних розкладів ми також, скажу тобі, не пальцем роблені. Мене, брате, набагато конкретніше турбує незрозумілий чаклун... Червона Гілка! Це ж треба було таке придумати.

Розділ 17

Коли родина Корецьких готувалася до переселення, виникла суперечка щодо Мармуриної знахідки. Роман Олександрович наполягав, щоби небезпечна річ мандрувала до конспіративної

квартири в його баулі. Але Мармура вперлася. Боячись, що Лавр почує їхню сварку, Корецький відступив. Так циліндр, разом із пергаментним кільцем, опинився в наплічнику Мармури.

На конспіративній квартирі дівчина заснула, щойно її голова торкнулася подушки. Зазвичай вона спала без яскравих сновидінь, але того ранку Мармурі наснився кошмар. За нею гнався великий чорний пес. Вона втікала він нього порожніми вулицями, а він наздоганяв. Вона ніби потилицею бачила його червону заслинену пашу, відчувала спиною гаряче дихання собацюри. В руках Мармура тримала циліндр, який уже був не брудним і темним, а блискучим і золотим. Циліндр сяяв, як королівський жезл, а від чорного пса линули хвилі темряви. Тому перед Мармурою розгорталася панорама сонячного дня, а за спиною панувала і діяла ніч.

Раптом Мармура побачила Лавра. Він стояв на перехресті безлюдних вулиць у довгому сірому плащі. Спокійний і непохитний. Немов позитивний ковбой з вестерну. Дівчина побігла до нього. Вона чомусь була впевнена, що Лавр захистить її від чорного пса. Але вона не встигла. Хтось важкий стрибнув їй на спину. Вона ганебно заверещала, впала і прокинулась.

Над нею розгорталися сузір'я, намальовані на темно-синій високій стелі. Окрім зірок, художник зобразив міфологічних персонажів Зодіаку. Водолій випорожнював пузате барило, Близнюки зливались в тісних обіймах, а Діва ризиковано загравала з Левом, погладжуючи свої пишні груди. Кілька хвилин Мармура розглядала цю дизайнерську фішку, потім згадала про циліндр, зістрибнула з ліжка, відкрила наплічник і перевірила свій скарб. Усе було на місці.

Вона відчула, що зголодніла. У кімнаті нічого їстівного вона не побачила. Мармура обережно прочинила двері кімнати. У коридорі нікого не було. Вона гвинтовими сходами зійшла на пер-

ший поверх, до великої зали. Там працювала здорова «плазма», Лавр сидів на канапі і дивився ранкове телевізійне мило. Поряд з ним лежав карабін.

— Уже виспалася? — спитав він Мармуру замість вітання.

Та уявила, як виглядає нерозчесаною, і почервоніла. Хоча цей чорт і не встиг урятувати її від пса, він їй від того не перестав подобатись. «Цікаво, — подумала Мармура, — одружений він чи ні? Кільця немає, на мої ноги він лупає, як Едя після пива. Біля такого чорта, як цей, мусять крутитись якісь давалки, але мене він стопудово хоче. Або я вже ні у в що не втикаю».

— Сон поганий наснився. — Дівчина присіла на краєчок канапи, і поли її халатика ненавмисно розійшлися. — Щось би похавати.

— Упс. Хавку нам привезуть за годину-півтори, — повідомив Лавр. — Але, може, у холодильнику щось завалюсь. Пошукай.

— А де тут холодильник?

— На кухні. Он ті двері. — Лавр показав Мармурі напрям.

Кухня Мармурі не сподобалася. Вона була вся срібляста і металева. Величезний холодильник виявився складом різноманітного алкоголю. Мармура витягла з нього пляшку пива і шматок засохлого сиру.

З пивом і сиром вона повернулася до зали.

— Пити будете?

— Я за кермом.

— А я ні, — Мармура відпила з пляшки і вгризлась у сир.

— Ти так завжди зрання?

— Ага, кожного дня. Я алкоголічка.

— Ти трепло, — розсміявся Лавр.

Його сміх Мармурі теж сподобався. Вона солодко потягнулася (халатик з'їхав кудись під пахви) і спитала:

— А це ваша рушниця?

— Це карабін СКС. Снайперський.

— Круто. — Мармура підняла зброю, заглянула до оптики, прицілилась у вікно.

— Обережно, він заряджений.

— Я в курсі.

— Я сподіваюсь, Роман Олександрович попередив твоїх батьків?

— Батьків?

— У тебе ж є батьки.

— Звісно, що є. Мамусик і татусик.

— Ну от, я й кажу, що треба їх попередити. Вони мають знати, що тебе кілька днів не буде.

— А мене лише кілька днів не буде?

— Може, й довше.

— Класно.

— Батьки турбуватимуться.

— Фігі. Батьки будуть раді.

— Ти так їх дістала?

— Ага. Вони при мені встидаються трахатись. Діти совка. А тут люба донечка кудись злиняла. От і прийде до них волохате щастя.

— Я бачу, Наталі, ти сучасна дівчина.

— Вам такі не подобаються?

— Я такого не казав.

— Насправді я дуже хороша. Чемна і слухняна. А ще я люблю справедливість.

— Вірю тобі. А Роман Олександрович тобі ким приходиться?

— Тестем, — Мармура зробила особливо довгий ковток. Пиво вдарило їй в ніс, вона ледь стрималась, щоби не чихнути.

— ?..

— Я коханка його доньки.

— А насправді?

— Насправді. Чого ви на мене так дивитесь? Я не брешу. — Мармура злизола крапельку пива з холодного скла. — Я з дитинства активна лесбі.

— Оце заявочка, — Лавр похитав головою. — А Інна пасивна?

— А ви одружені?

— Ні.

— Це правильно, вам ще рано.

— Ти так думаєш?

— Стопудово.

— Ти не відповіла про Інну.

— В неї клікуха Беконті.

— Вакханка.

— Ви англійською вмієте?

— Я, Наталі, багато чого вмію. Але, чесно кажучи, ти мене вразила.

— Я така. Можу вразити. Можу в ніс дати. А можу бути дуже ніжною і відданою.

— Тоді вважатимемо, що Інні повезло.

— Ще б пак, — Мармура підморгнула Лаврові. — Якби ви тільки бачили, що ми з нею виробляємо.

— Навіть не стану уявляти.

— Але чоловіки мені теж подобаються.

— Тоді ти не лесбі, а «бі».

— Я у пошуках.

— Чебурашка шукає друзів?

— Не лише друзів.

— А кого?

— І кого і щось, — дівчина збовтала залишки пива. — І взагалі, чебурашка дуже розумна, чебурашка вже децю знайшла.

— Он як. І що саме?

— Я ще подумаю, чи розказати вам, чи ні, — Мармура двома ковтками допила пляшку і загорнула халатик (стріптіз акончен!). — Я ще не зовсім у вас впевнена.

— Обережність ніколи не зайва.

— Отож-бо, дзядзьо, — Мармура зіскочила з канапи і, похитуючи стегнами, рушила до сходів. Вона знала, що Лавр дивиться на неї і що при мінімальній довжині халатика її ніжки виглядають стрункими і довгими.

* * *

— Вони заметушилися, — сказав голос у слухавці.

— Так, ми розворушили той масонський мурашник.

— Де тепер Корецький?

— Ми скоро будемо це знати. Інформатор вийде на зв'язок увечері.

— А що там менти шукали?

— Можливо, їх викликав Корецький. Він має виходи на ментовню.

— Ви там усе за собою почистили?

— Все.

— А що з тою дівкою? Ви казали, що знайдете її швидко.

— Шукаємо. Ми вже познаходили людей, які бачили, як вона від нас втікала. Сказали їм, що ми із міліції, зробили портрет. Методом фоторобота.

— У фотороботи бавитесь... Довго ви її шукаєте. А ризик збільшується. Вона може продати «об'єкт Б», потім буде важко відслідкувати покупця.

— У цих спальних районах — як у джунглях.

— Ви там, дітки, лишіть ці тухлі отмазони. Вам дали гроші. Розпитайте в місцевої шпани, по гадюшниках пройдіть, по диско-

теках, по ринку. Ваша дівка не монашка, десь шлиндала, десь її бачили. Люди все сікуть. За гроші люди вам усе розкажуть. Не треба економити. Тепер ви займаєтесь тільки «об'єктом Б». Виправляєте свої проколи. Зрозуміло?

— А Корецький?

— Ним займусь я. Ви шукайте дівку.

— Ми все зробимо.

— Час обмежений. Якщо ви не годні, то Око Півночі знайде інших.

Розділ 18

Коли Костиганов прокинувся, за вікнами розвантажувальної кімнати було темно. Танюша зникла.

«Талановита дівчина, — Пітер пригадав усю ту ліжкову акробатику, що її секретарка Командора виконувала з впевненістю випускниці циркового училища. — Все-таки Сан Саніч, треба віддати йому належне, має смак на кадри. А тіло яке! Це ж класичне модельне тіло. Як у Єви Хенгер¹».

Він налив собі мінералки, кинув до склянки кубики льоду. Побачив на столі сріблясту теку з паперами. Напевно, її поклала сюди Танюша. Матеріали на замовника Машини. Відпочинок закінчився.

«Ну-ну, подивимось, що ж це за олігарх-містик такий», — Костиганов розгорнув теку. Першу сторінку прикрашали фотографії голомозого добродія років сорока п'яти, з упертим виразом на обличчі, триденною неголеністю і спотвореним правим вухом.

«Ну й красень!» — хмикнув брат Пітер, шукаючи в матеріалах згадки про травму. Така згадка знайшлась. Вуха майбутньому

¹ Єва Хенгер — чеська порнозірка 1990-х років.

олігархові відрізали на зоні, під час групової бійки. Задовольнивши першу хвилю цікавості, Костиганов вирішив читати досьє послідовно.

«Агамов Володимир Мансурович. Народився 16 травня 1967 року в селищі Трудовое Єйського району Краснодарського краю. Батько — Агамов Мансур Мухаталімович, звіротехнік, 1940 р. н., мати Басельчикова Вероніка Володимирівна, 1949 р. н., санітарка. Окрім Володимира в родині було ще три дитини — Мансур, 1966 р. н., загинув у 1980 р., Фатіма, 1971 р. н. і Анжела, 1975 р.н. Фатіма тепер живе з братом, веде його домашнє господарство, одружена, має доньку Айшу, 1990 р. н. Чоловік Фатіми, Кравченко Віктор Григорович, — особистий шофер В. М. Агамова. Анжела живе в Пітсбурзі, штат Огайо, США. Одружена, має трьох дітей. Чоловік — Вальмар Міллер, власник автомаїстерні. Стосунки в Анжели з братом напружені, майже не спілкуються.

В. М. Агамов був тричі одруженим. Перша дружина — Сімонова Анна Андріївна, 1970 р. н. Дітей від неї В. М. Агамов не має. Друга дружина — Літукова Кіра Семенівна, 1968 р. н., донька крупного бізнесмена, нині покійного, Семена Фідельовича Літукова-Манделя, завдяки якому В. М. Агамов отримав кредит на заснування своєї першої будівельної компанії. У шлюбі із Кірою Літуковою перебував з 1993-го до 2005 року. У 2005 році Кіра загинула в автокатастрофі. Від другої дружини В. М. Агамов має сина Віктора 1998 р. н. У 2009 році Агамов одружився з Поліщук Поліною Юріївною, 1992 р. н., яка до одруження була відома як фотомодель і ведуча прогнозу погоди на одному з регіональних телеканалів. Дітей від Поліни Агамов не має, хоча ходять чутки, що вона вагітна».

У досьє були фотографії усіх трьох дружин олігарха-містика. Чорно-біла паспортна невизрадної брюнетки Анни Сімонової, ко-

льоровий фотопортрет ефектної Кіри Літукової-Мандель і журнальна фотографія Поліни — білявої напівголої дівчини у червоних лакованих чобітках.

«Непогана колекція для лисого урода», — вирішив Костиґанов і заповзвся читати далі.

В. М. Агамов закінчив будівельний технікум у Луганську в 1986 році, працював на будівництвах у Харківській і Запорізькій областях. У 1992 році заочно закінчив інститут за спеціальністю «інженер-будівельник». У 1994 році заснував будівельну компанію «МАД Арм-Монтаж». У тому ж році отримав (за сприяння тестя С. Ф. Літукова-Манделя та його друзів у міністерстві) надзвичайно вигідні підряди на добудовування промислових об'єктів і низку прибуткових підприємств під ваучерну приватизацію. Через ці підприємства Агамов вступив у конфлікт з угрупованням кримінального авторитета Баркаса, яке контролювало гірничо-добувну, металургійну і машинобудівну промисловість у регіоні. Для війни з Баркасом В. М. Агамов створив організоване злочинне угруповання, яке офіційно було зареєстровано як охоронна фірма «МАД Ратлон». У кримінальних розборках Агамова і Баркаса у 1994—1995 роках загинуло 16 людей. У квітні 1995 року Агамова було заарештовано за особистим наказом заступника генпрокурора. Він три місяці провів в обласному СІЗО і слідчій тюрмі МВС, де пережив кілька спроб його ліквідувати. Під час одного із замахів, замаскованого під бійку арештованих, дістав важкі травми голови і перелом правої руки. Дружина і тесть Агамова доклали значних зусиль для його звільнення. За неофіційними даними, рішення про зміну запобіжного заходу приймалося на рівні Адміністрації Президента. У жовтні 1995 року Баркас і його охоронці були вбиті у Придністров'ї, куди кримінальний авторитет виїхав закуповувати зброю і вербувати нових бійців. Вважається, що цю операцію спланував і провів керівник «Ратлону», начальник служби

безпеки Агамова Сулименко (1966 р. н., колишній офіцер з досвідом служби в Афганістані). Після загибелі Баркаса Агамов поставив під свій контроль всі регіональні бізнеси і підприємства, які той кришував. Бізнес Агамова почав швидко і успішно розвиватися. Він інвестував значні капітали в мережу нічних клубів, у фармацевтику, підприємства агрокомплексу і у виробництво калійних добрив у різних регіонах України, а також у прибуткові проекти і нерухомість у Росії, Чехії і Австрії. Усі звинувачення з нього були зняті, а у 1997 році він отримав державний орден і низку рейтингових відзнак. У 1998 році Агамов фінансував на обласних і районних виборах два провладні партійні бренди, а у 2002-му провів до Верховної Ради чотирьох нардепів, один з яких став впливовою фігурою у бюджетному комітеті парламенту. У 2008 році бізнес-імперія В. М. Агамова, за неофіційними даними, включала більше шістдесяти фірм і компаній із докризовим річним прибутком у 170—175 мільйонів доларів. Ядром цієї імперії залишається холдинг «МАД Арм-Монтаж», а головною силовою структурою — «МАД Ратлон».

«Ого! — подумки прокоментував цифру прибутків Костиганов. — Цей дядько таки має ресурс. Чого ж він так низько літає — двоє нападників, постріляли, втекли? Такий крутий дядько міг би при бажанні підігнати під Храм дві роти бійців і забезпечити операції солідне політичне прикриття. Може, то криза звузила можливості дядька? Навряд чи, якщо в нього вже були такі козирні позиції. Удільний князьок промислового регіону, як-не-як. Щось тут не те».

Він перегорнув кілька сторінок, на яких детально перелічувалися фірми і бізнеси олігарха, зазначалися прізвища його співвласників, партнерів і залежних від нього чиновників. Довгий перелік об'єктів нерухомого майна Агамова в Україні і за кордо-

ном брата Пітера також не зацікавив. На вісімнадцятій сторінці досьє містився психологічний портрет олігарха. Тут Лицар Кадош почав читати уважніше.

...Психотип Агамова В. М. характеризується яскраво вираженим сангвінічним модусом темпераменту, життєлюбністю і вітальною впертістю. Мотиваційною особливістю його психіки є чітке формулювання цілі (як правило, дуже амбітної, яскравої) і досягнення її будь-якими засобами. Агамов любить оточувати себе знаменитостями і дорогими речами. Цінує жіночу вроду. Він самовпевнений, з відчутними елементами нарцисизму. Свої життєві досягнення схильний приписувати незмінній протекції «вищих сил», хоча його конфесійна приналежність не визначена. Єдиною психологічною кризою в його житті, про яку достеменно відомо, була кількомісячна депресія після трагічної загибелі його другої дружини (яка одночасно була співвласником частини його бізнесів), коли спостерігачі відзначали у Агамова довгі запійні періоди, скандальні конфлікти з партнерами і підлеглими, відвідування ним борделів тощо. З депресії він вийшов без медичної допомоги. Агамов любить розповідати партнерам, що йому допомогли вийти з кризи «тибетські маги», але нічого конкретного про методи лікування та персони означених «магів» невідомо...

«Маги! Оце вже цікаво, — відзначив Костиганов. — Не виключено, що саме тоді, у дві тисячі п'ятому, в команді Агамова виник той чаклун. Треба все з'ясувати про ту його психологічну кризу. Повинні бути люди, які пам'ятають, хто тоді виводив зажуреного Володимира Мансуровича з депресняка». Він пробіг поглядом ще кілька абзаців психологічного портрета і зупинився на такому:

...Сімейна стабільність є одним з пріоритетів мотиваційно-ціннісної складової психіки Агамова. Він не зраджував своїх

дружин, відомий у товаристві як турботливий батько, виявляє щире кохання і повагу до Поліни Поліщук, яку вважає, за його власним висловом, «подарунком богів»...

«Подарунок богів!» — Костиганов не всидів на дивані, схопився, підійшов до вікна, вмонтованого у скошену стелю, і відчинив його. Свіже повітря охолодило обличчя Лицаря Кадош. Маги, боги... Це вже не згадка про давній депресняк, це вже конкретна і свіжа зачіпка. Не «ланцюжок», а цілий якірний ланцюг. Він ще раз подивився на фотографію третьої дружини Агамова. Видовжене обличчя з правильними рисами. Великі, широко розставлені очі. Виразні губи.

«Треба перекопати всю доступну інфу про родичів і друзів Поліни», — вирішив він.

Інтуїція підказувала йому, що саме там, в оточенні блонді у чобітках, ховається головний ворог. Загадковий маг Червоної Гілки. Саме через неї він впливає на олігарха. Сигналам підсвідомості брат Пітер звик довіряти. Саме завдяки своїй інтуїції він три роки тому став офіцером для особливих доручень Верховного Командора.

Розділ 19

Дзвінок Костиганова застав Лавра в дорозі. Після короткого відпочинку консультант з питань безпеки вирішив заїхати на базу. Там його чекала Людмила, яка годину тому заступила на чергування.

— У тебе захищена лінія? — не вітаючись запитав Пітер.

— Відносно. Це ж сотовий.

— Тоді краще зустрітись.

— Коли?

— Зараз.

— Зараз не можу.

— Для тебе є гаряча інформація.

— Наскільки гаряча?

— Така гаряча, що на ній можна яйця смажити.

— Чиї?

— Я не жартую.

— Я зв'яжуся з тобою з бази.

— Це не найкраще рішення.

— Навіть так?

— Так.

«Він блефує, — подумав Лавр, — від нас не може бути витоку».

Але вголос спитав:

— Куди мені під'їхати?

— Пам'ятаєш наше нічне чергування у Храмі?

— Так, пам'ятаю.

— Згадай, о котрій годині ми робили перезмінку.

— Згадав.

— Помнож це число на дев'ять.

— Помножив.

— Число, яке в тебе вийшло, таке саме, як і номер будинку на вулиці, котра називається першим словом з назви того свята, про яке в нас йшла мова у Храмі. Зрозумів?

— Зрозумів. Їду.

«Отже, вулиця Літня, будинок двадцять сьомий, — подумки повторив координати Лавр. — Грамотно. Якщо нас слухають, то хрена вони второпають. Тепер головне не привести за собою хвоста».

Він різко змінив маршрут і заїхав під естакаду. Залишив там автівку, вийняв батареюку з мобільника, швидким кроком пройшов крізь лабіринт безлюдного речового ринку і на площі зна-

йшов таксі. Спочатку назвав випадкову адресу, через три хвилини вибачився і сказав таксистові їхати на Літню. Нічого підозрілого під час цих маневрів Лавр не зауважив.

Вулиця Літня розсікала навпіл шанхайчик, хаотично забудований непоказними одноповерховими будинками. Жодний ліхтар не освітлював цей окраїнний район столиці. Біля двадцять сьомого будинку Лавр помітив темну постать. Під диким поглядом таксиста він перекинув пістолет з кобури до кишені вітрівки, розплатився з переляканим водієм і рушив назустріч темній постаті.

— Усе чисто? — почув він знайомий голос.

— Чисто. Що за гонілово?

— У вашому агентстві «кріт».

— Звідки інфа?

— З надійного джерела.

— Це фуфловий базар. Я не повірю без...

— Повіриш чи не повіриш, це твої проблеми, — Костиганов зробив рух, ніби вирішив йти геть. — Тільки Корецького шкода.

— У тебе є докази, що «кріт» — співробітник агентства?

— Ні, але я знаю, на кого він працює.

— На кого?

— На Аліка Сулименка.

— Хто це?

— Ти мав би знати.

— Не знаю.

— Ваш колега. Керівник охоронного агентства «МАД Ратлон».

— Уперше чую.

— Силова структура Агамова. Про нього ти також не чув?

— Олігарх?

— Ось тобі його досьє. — Костиганов дав Лаврові сріблясту папку. — Його люди організували напад на Храм. Вони шукають там одну небезпечну штуку, яка може... Кароче, вони шукають древню містичну зброю.

— Значить, ти знайшов замовника. Мої вітання.

— Я поки що не знайшов головного ворога.

— Хто він?

— Людина, яка вважає себе чаклуном. Імовірно, приятель дружини Агамова. Якщо в найближчі години не виявимо «крота», нам із ним важко буде впоратись. Потрібна твоя допомога. Тільки ти зможеш виявити «крота». Як бачиш, я граю відкритими картами.

— А якщо я і є отой «кріт»?

— Ти не «кріт».

— Звідки така впевненість?

— З надійного джерела.

— Ну ти й тіпок, Костиганов.

— Я лише роблю свою справу, — знизав плечима Лицар Кадощ. — У цій справі встановлені певні правила. Хто їх порушує — тому стає дуже-дуже погано.

— Правила можна міняти.

— Це якщо сам їх встановлюєш. Не той випадок.

— Знову древня традиція?

— Правдива традиція.

— Хірньою ви маєтесь, ребята.

— Ні, колего. Просто чітко бачимо де вічне, а де минуще.

— Демагогія.

— Це в нас виходить безпредметна суперечка. Я не здам тобі джерела хоча б тому, що я дав слово честі його не здавати. Крапка.

— Припустимо. Як, по-вашому, я маю шукати того «крота»?

— Класичним методом. Ти акуратно і ненав'язливо підкинеш кожному із працівників агентства фальшиві координати місць, де буцімто схована містична зброя. Та штука, котру шукають чаклун і Агамов. Я тобі дам координати. А наші люди зафіксують, куди саме Сулименко спрямує своїх бійців.

— Легко сказати, — хмикнув Лавр. — В агентстві працює три десятки людей. Не рахуючи прибиральниць і дятлів на точках.

— А всіх і не треба перевіряти. Тільки тих, хто має доступ до оперативної інформації.

— Теж чимало. Чергові оперативники, аналітики, диспетчери. Приблизно сім-вісім осіб. Це забагато для твого «класичного методу», колего. Твій метод ефективний, коли підозрюваних три, максимум п'ять... А якщо піти іншим шляхом? Скажімо так: наше агентство самоусувається від цієї справи, і «кріт» залишається без інфи. Він просто виходить з гри.

— Твій директор на це піде?

— Треба його спитати.

— Можна й не питати. Не піде. Він родич нашого Великого Майстра. Та й він і не ризикне втратити репутацію. Іван Вагранович — людина з гонором, не мені тобі пояснювати.

— Може, й так. Але твій метод усе одно фуфловий.

— Запропонуй свій.

— Я взагалі не вірю в того «крота». Агентство вело справи поважніші за вашу і не мало жодних проколів. А йшлося про мільйони баксів, про компромат на членів уряду. Чому «кріт» не зливав інфу раніше?

— Поважнішої справи у вашого агентства не було, повір мені.

— За розміром гонорару цього не скажеш.

— Тобі повідомили розмір гонорару?

— Є така корисна шняга — називається «корпоративна інформованість».

— Це погана шняга для такої контори, як ваша. В агентстві знають, де Корецький?

— Поки що ні, не знають.

— Слава Богу.

— А чому цей джентльмен так цікавить людей Агамова? Навіщо весь цей стрьом навколо нього? Погрози на дверях, спостережний пункт біля хати.

— Спостережний пункт?

— На даху будинку напроти я знайшов саморобний штатив для відеопристрою.

— Все сходиться, — кивнув брат Пітер. — Їм треба було вчепитись у когось конкретного. В когось із наших. Корецький десь засвітився, його і вибрали. Вони працюють на дестабілізацію ситуації, хочуть, щоби ми злякалися за безпеку Храму, вивезли містичну зброю за його межі. Люди агентства при перевезенні її охоронятимуть, «кріт» вкаже Сулименкові маршрут — і тоді гоп-стоп.

— Якщо це справді Агамов, то йому взяти штурмом ваш Храм — як два пальці об асфальт. Якого біса йому грати в якусь там «дестабілізацію»?

— Правильно мислиш. Я теж про це думав, — погодився Костиганов. — І ось що виходить. Взяти Храм штурмом він може, не проблема, а от знайти там те, що шукає, — ні. В нього просто не буде часу для ретельного обшуку будівлі. Як ти розумієш, особливо цінні речі ми тримаємо не в сейфах. А розташування таємної скарбниці відомо ліченим людям. Кому саме, навіть я не знаю. Тому допити тих випадкових братів, яких він захопить у Храмі, теж нічого йому не дадуть. А наші впливові брати за кілька годин забезпечать контратаку. Навіть якщо виникне така необхідність, із залученням Інтерполу та іноземних командос. Ми, колего, маємо такі можливості. Тоді Агамов і себе попалить, і зброї не отри-

має. В Україні він ще так-сяк зможе потім відбитись, але стане невиїзним і втратить усі свої закордонні бізнеси. А це сотні мільйонів, десятки об'єктів нерухомості. Ми, зрозуміло, не кермуємо цілим світом, але дещо можемо. Впевнений, що Агамов про це знає.

— Я навіть не питатиму, що це за зброя така.

— Мудро зробиш.

— Я тебе зрозумів, Костиганов. Твоя версія про «крота» мені не подобається. Конкретно не подобається. Але я її врахую. А от щодо технології виявлення тої падли... Тут я ще буду думати.

— Йти із цим до Ваграновича не раджу.

— Я сам прийму рішення.

— Дивись, не зроби помилки. Я тебе відвезу до міста.

— Ні. Розходимось.

Вони майже одночасно пірнули у темряву.

Розділ 20

Дискотека «Бунгало» вважалася центром нічного життя району. Біля неї до ранку працювала літня кафешка, кожний столик якої щільно обліплювали молодіжні компанії. Час від часу до «Бунгало» підрулювали автівки. З них виходили чоловіки, домовлялись з дівчатами, після чого автівки від'їжджали, навантажені «волохатим золотом». Гриміла музика. Бомжі здійснювали швидкі набіги на скупчення порожніх пляшок. Зграї псів, зберігаючи дистанцію, чекали на свою долю. Десь до другої години офіціантки розносили до столиків напої і закуски, а після другої й собі сідали відпочити і потеревенити з охоронцями. Відвідувачі нічного парадизу на офіціанток не ображались і йшли замовляти до барної стійки, де царював бармен Саша, «нічний імператор» цього веселого закладу.

Нова дівчина прийшла до кафешки після другої. Висока, доброї статури, з доглянутим темним волоссям, вона звернула на себе увагу підпилих місцевих мачо. Один із них, граючи м'язами під футболкою-сіткою, підійшов до дівчини з пропозицією, але та на нього не зреагувала. Мачо хотів образитись, але подивився дівчині в очі, вибачився і повернувся до свого столику, де колеги зустріли його гучними веселими підмахонами.

Це привернуло увагу бармена й охоронців. Саша підморгнув офіціантці Яні, і та підійшла до нової дівчини.

— Можеш сісти за наш столик, — запропонувала Яна. — Всі інші зайняті.

— Дякую, — нова дівчина зміряла Яну оцінюючим поглядом і долучилася до компанії офіціанток.

— Я тебе раніше тут не бачила, — сказала офіціантка Оксана. — Ти звідки?

— Приїжджа, — нова дівчина витягла з торбинки пачку «Собранія» і поклала на стіл. — Пригощайтесь, дівчата.

— Як називаєшся? — запитав охоронець Василь, який розважився на стільці між столиком і баром.

— Мариною назвали.

— Звідки приїхала?

— З Чернівців.

— Молдаванка?

— Тато — румун.

— Я відразу просьок, — повідомив присутнім Василь. — У мене була молдаванка. Гаряча тьолка.

— Шо ти брешеш, — пирхнула Яна. — В тебе ж нікого, окрім Катьки Потапенко, не було.

— Ти не звіді, — образився охоронець. — Ти її не пам'ятаєш, ту молдаванку. Ти тоді ще в школі букви вчила. Вона сюди знімається приходила, а тепер працює в сауні у Хромого.

— Я маю кожну шмару в місті знати?

— А не знаєш, то мовчи.

— Припинить гавнотьорки, — зупинила суперечку Оксана і звернулася до Марини: — Що будеш пити?

— Коньяк.

— Саша, — звернулася Оксана до бармена, — дівушка хоче коніни.

— Хоче — получе, — «нічний імператор» послав у напрямі Марини найприємнішу зі своїх посмішок. — Я пригощаю.

— Добрий ти сьогодні, — оцінила Яна.

— Я до красивих дівчат добрий, — уточнив Саша.

— А що ти тут робиш? — запитала в Марини Оксана.

— Одну девку шукаю. Вона мені гроші винна.

— Девку? — нашорошив вуха Василь. — Великі гроші?

— Великі.

— Така інформація у нас платна, — зауважила Оксана.

— Без питань. Скільки?

— Їдеш з нами в саууну, — сказав Василь, — і ми там тебе всі трахаємо.

— А без приколів?

— Подумати треба.

— Це не ти, бабан¹, будеш думати, — втрутився в розмову бармен. — Оксано, нумо ставай на бар, а я тут з румункою перетру тему. Пішли, жертво обману.

Марина зайшла за барменом у підсобку. Там бармен сів на упаковки з «кока-колою», вийняв дорогий портсигар і закурив.

— Ну, розкажуй, — запропонував він.

— Що розказувати?

— Об'явись, хто така. Для себе терпілку шукаєш чи, може, для когось іншого?

¹ Бабан — селюк (крим. арго).

— Я ж кажу, я з Чернівців. Соска мені гроші винна.

— Слухай, Марино, чи як там тебе насправді, я ж не перший день на світі живу. І на таких росомах, як ти, я свого часу також надивився. Ти така ж румунка, як я папа римський... Я так думаю, — Саша примружився на вогник своєї сигарилі, — що при бажанні ти мені за дві секунди тапки справиш.

— Усе сказав?

— Слухаю тебе.

— Про тапки ти, халдеїч, правильно зацінив. Соску шукаю для законника. Плачу зеленню. За тухту бейци відриваю.

— Це вже конкретний базар, — погодився «нічний імператор». — А за наводку ти не бійся. Не на фраєра попала. Тухта нам не в масть, росомахо, — він підморгнув Марині. — Ньюрку її за світи, подивлюсь.

— Маю лише фоторобота, — Марина передала барменові листок із графічним зображенням дівочого обличчя. — Їй на вигляд років сімнадцять. Шкіра засмагла. На шиї якась пляма, може, бородавка. Волосся темне. Очі сині. Худа, довгонога, у світлих джинсах.

Саша підвівся з упаковок, підійшов до вікна, підставив листок під світло, уважно вивчив малюнок. Потім спитав:

— Башлі при тобі?

— Так ти її знаєш?

— Покажи башлі, росомахо.

Марина витягла з торби конверт. Бармен заглянув всередину, присвиснув.

— Ну, — прискорила його Марина. — Починай заробляти.

— Я цю алюру¹ бачив тут кілька разів. Нарвана пацанка, вчилась у тутешній гімназії. Не знаю, як звати, а поганяло в неї, здається, Мура. Якось так.

¹ Алюра — починаюча проститутка (крим. арго).

— Де живе?

— Не знаю, але шлиндала вона тут з Едіком, сином Толіка Вороненка.

— Хто він?

— Толік? Він барига. Має власну коптильню, ми в нього беремо бастурму, ковбасні нарізки.

— Фатера?¹

— Я маю лише контори його адресу... — Саша задумався. — А домашню Толіка може знати Яна, він її минулого літа підтрахував.

— Гони її сюди. Темпом.

За кілька хвилин Марина залишила «Бунгало», маючи в кишені папірець з домашньою адресою родини Вороненків. Бармен ще довго дивився в темний прохід між парканами, куди зникла небезпечна «росомаха», а потім вирішив, що не буде фіксувати цю пригоду в тижневому звіті, який післязавтра здаватиме до райвідділу.

Розділ 21

— Де ти пропав? — Людмила виглядала схвильованою. — Ти мав тут бути ще годину тому. Нема й нема, твій сотовий не відповідає. Ми вже хотіли бійців піднімати.

— Добре, що не підняли. Я перевіряв одну побічну версію.

— Яку?

— Поки що секрет.

— Що з Корецькими?

— Все о'кей.

---

¹ Фатера — квартира (крим. арго).

— Треба взяти під контроль їхнє місце перебування.

— Воно вже під контролем.

— Тобто? — Людмила здивовано подивилась на Лавра.

— Я вже все порішав з Ваграновичем, не метушись.

— Але я повинна ввести адресу до бази даних.

— Почекай, дай мені віддихатись... Ти вже зібрала ті матеріали, про які ми говорили?

— А в мене був на це час?

— Тоді вперед, сонечко, на своє робоче місце.

— Я чергую, — тепер дівчина була не просто здивована, а здивована не на жарт.

— Ти, сонечко, йди збирати інфу, а я поки тут за тебе по чергую.

— Це порушення.

— Вали все на мене. За внутрішнім статутом агентства оперативник має право в екстрених випадках ставити завдання аналітикові без попереднього узгодження з керівництвом.

— Ти сьогодні якийсь дивний, Лаврику, — Людмила звільнила місце чергового. — Ти що, не з тою курвою перевіряв побічну версію?

— Тобі лише курви в голові.

— А я вже й не знаю, про що й думати. Я тебе таким бачу вперше.

— Хто сьогодні чергує у приймальній?

— Вова Ребрик.

— Це новенький?

— До речі, дуже симпатичний хлопчик, — Людмила показала Лаврові язика і випорхнула з диспетчерської.

«Чого це вона так наполягала на введенні до бази місця перебування Корецьких?» — запитав себе Лавр і відчув, що сам для себе робиться бридким. Синдром шпигуноманії почав діяти.

Але часу для рефлексій не було. Він недарма залишився сам на сам з диспетчерським терміналом. Саме на цей термінал виводилась уся інформація про переміщення працівників агентства, їхні телефонні контакти та інформаційні запити. Цими даними можна було оперувати лише з двох терміналів — з диспетчерського і директорського. Для того, щоби співробітники не зловживали розширеними функціями диспетчерського терміналу без санкції керівництва, за внутрішнім статутом біля нього передбачили двох чергових, які повинні були контролювати дії один одного. Але після низки звільнень на всі статутні позиції не вистачало співробітників з відповідними рівнями допуску. Цим і вирішив скористатися Лавр Грінченко для пошуку «крота».

Він відкрив своїм паролем теку протоколів запитів й увів алгоритм пошуку останніх п'ятдесяти запитів з бази оперативних даних у справі «Храм». Згідно з отриманими результатами, тридцять два запити зробила аналітик Людмила Д'ячишин, десять — директор агентства, шість — сам Лавр Грінченко і два — Микола Кабарда. Лавр і Людмила вели цю справу, директор координував роботу, а Кабарда допомагав при евакуації Корецьких. Ніхто «лівий» не залишив слідів своєї цікавості в базі даних. Лавр уже хотів вийти з теки протоколів, коли побачив, що останній запит під прізвиськом Грінченко було зроблено вісім годин тому, коли він відсипався у себе вдома.

Кілька хвилин він сидів, тупо втикаючи в монітор.

«Міг би й відразу зміркувати. Які, до дупи, шість запитів?! — кволо і шкодливо ворухнулись думки в його голові. — Три, а не шість. Три були точно, а решта? Значить, мотоцикліст таки мав рацію».

Висновок міг бути лише один. В агентстві окопався «кріт» Агамова. І він звідкись знав пароль. Його, Грінченка, семизначний особистий пароль доступу, який знав лише він і який змінювався щотижня.

У принципі, розмірковував Лавр, дізнатися пароль не так уже й важко. Особливо коли «кріт» працює поряд з тобою. Якщо після набору пароля ти не використовував клавіатуру, а працював тільки «мишкою», можна було потім обрізати клавіатуру ліпо-контрастним спреєм і визначити використані символи. За допомогою спеціальної декодерної програми з цих символів із часом підбирається правильна комбінація. Такі технології не новина. Шпигуни і злодії застосовують їх уже не одне десятиліття. Можна зробити й простіше. Приміром, установити над робочим місцем малопомітну відеокамеру і відзняти нею не тільки процес набирання пароля, але й усе, що з'являється на екрані комп'ютера. Лавр неодноразово власноручно встановлював у стіни і стелі такі мікроскопічні, розміром з половину сірника, відеокамери. Знайти її можна лише за допомогою спеціального сканера. «Кріт» міг нафаршувати такими камерами весь офіс.

«Можливо, — подумав він, — саме така зараза і тепер фіксує оце моє зависання над протокольними файлами. У Агамова грошей як піску, міг закупити і сто таких пристроїв. Ну і нехай дивиться. Да цао цзін ше!¹».

Лавр вийшов із бази даних і рушив до технічного відділу на пошуки сканера.

* * *

— Це ж просто якийсь збіг казковий, — сказала «Марина», змиваючи з рук кров. — Ця клята соска — виявляється — чи то корефанка, чи то коблуха² малої Корецької.

¹ «Бити по траві, щоби сполохати змію». 13-та стратегема зі збірника «Сань ші лю цзі сінбань». Описує принципи виманювання ворога за допомогою провокації.

² Коблуха — пасивна лесбійка (крим. арго).

— Бачу. Мікровідеокамери. Ізраїльського виробництва, якщо не помиляюсь. І що?

— Одну я зняв зі стелі над своїм робочим місцем, другу над терміналом Людмили, третя була у стіні в диспетчерській. В агентстві «кріт». Треба перевірити ваш кабінет і кабінети ваших заступників.

— Ти не гони хвилю, — директор заховав відеокамери до внутрішньої кишені піджака. — Пішли, обговоримо ситуацію без нервів.

— Тут ще одне, Іване Ваграновичу. Виникла крайня необхідність евакуювати батьків родички Корецького.

— Яка така «крайня необхідність»?

— Вбили родину її хлопця, є загроза...

— Це та нічна пожежа?

— Так.

— Нехай цим займеться хтось із оперативників. Ти мені потрібний тут.

— Зараз в агентстві із оперативників лише Ребрик. Він ще молодий.

— От і нехай вчиться. А хто крім нього чергує?

— Люда.

— Теж нехай їде. На стенді вона добре стріляла.

— Вона не оперативник. Може, підняти бійців?

— Бійців піднімай, нехай сюди їдуть. І техніків викликай. Усіх до одного сюди. «Сімка»¹. База переходить на спецрежим. А Людмилу, наскільки я пам'ятаю, ми взимку відправляли на курси оперативників. От і подивимось, на що потратили гроші. Все. Виконуй.

— Виконую, — Лавр почав обдзвонювати співробітників.

¹ Код загальної мобілізації.

Людмила відреагувала на наказ миттево і навіть, як здалось Лавру, з радістю.

«Бойова дівка!» — посміхнувся він, спостерігаючи, як співробітниця аналітичного відділу перевіряє механіку табельного «макарова».

— Де техніки? — директор зайшов до диспетчерської. Судячи з того, як відстовбурчився на правому боці його піджак, шеф уже встиг відвідати зброярню.

— За двадцять хвилин будуть, — доповів Лавр.

— Людо, чуєш мене?

— Так, Іване Ваграновичу.

— Якщо там виникнуть ті беспредельщікі, не наривайтесь. Я вже передзвонив ментам, вони вас підстрахують.

— Гаразд.

— Не «гаразд», а «так точно», — похитав головою шеф. — І чому тебе вчили на тих курсах...

— Так точно! — Людмила виструнчилась.

— Ти вже з ними зв'язалася?

— З ким?

— З батьками дівчини.

— Ще не встигла, Іване Ваграновичу.

— Негайно зв'яжися. Попередь, щоби нікому не відчиняли двері і сиділи тихо. Там за півгодини менти будуть. Постоять там, поки ви приїдете.

— Так точно!

— Давай до машини, Ребрик уже чекає. Старшим буде він.

— А нам з тобою, — звернувся директор до Лавра, — треба перебалакати. Ходімо до підвалу.

— Тут чисто. Я перевірів.

— Нехай ще й техніки все перевірять. До речі, у цих мікрокамер передавачі слабенькі. Ми їх теж колись ставили. Комарики.

Вони не можуть посилати сигнал далеко. Крізь електромагнітну ізоляцію в наших зовнішніх стінах узагалі не можуть. Значить, десь тут сховано або ретранслятор, або приймач сигналу із записувальним пристроєм. Кров з носу, але треба його знайти. Ти, Лавре Станіславовичу, молись, щоби це не був ретранслятор.

— Роботу ретранслятора всередині будівлі зафіксувало би наше стаціонарне обладнання. Вони б не ризикнули ставити ретранслятор. «Кріт», скоріше за все, сам знімав інфу з приймача.

— Я думаю так само, — погодився директор, відчиняючи броньовані двері підвалу. — Але техніка, Лавре, розвивається дуже швидко. Гарантій жодних.

Вони зайшли до підземної частини будівлі агентства, де містилися зброярня, склади і тир. У тирі директор присів на стос матів. Уважно подивився на Лавра, показав на місце поруч із собою:

— Сідай.

— Дякую, Іване Ваграновичу.

— Хто дав наводку на «крота»?

— Костиганов.

— Ясно, — кивнув масивною головою директор. — А той звідки знає?

— Не каже.

— А що ж тоді Пітер Венцелевич каже?

— Каже, що ви родич їхнього Великого Майстра.

— Ну, тіпа того. Нехай це тебе не хвилює. Ще що?

— У Пітера Венцелевича завелася корисна інфа. «Крота» до нас запустив Сулименко.

— Сулима? Алік? Той, що під Агамовим?

— Так точно. Ви його знаєте?

— Знав колись.

— Кажуть, крутий дядька. У спецназі ГРУ служив.

— У спецназі він не служив, брешуть. Він тоді у контррозвідці був, але недовго... А навіщо Сулимі під нас копати?

— Як я зрозумів, Агамов цікавиться якоюсь «містичною зброєю», яку масони ховають у Храмі. Сулименко передбачив, що в разі нападу на Храм Великий Майстер звернеться по допомогу до вас як до родича і керівника охоронного агентства. Тоді, разом із нами, «кріт» дістане доступ до Храму. Якщо масони злякаються і спробують з нашою допомогою вивезти ту зброю з Храму, «кріт» засвітить маршрут і на маршруті вони проведуть силову акцію.

— Ось воно що... Добротна розробка, недарма він у «контрі» сидів... — шеф на мить заплющив очі. — Отже, так, з цього місця — детальніше. Все, що тобі повідав той Костиганов. Бажано дослівно.

Лавр ледве встиг закінчити свою розповідь, коли задзвонив директорський телефон. «Так, — сказав у трубу товстун. — Зрозумів».

— Техніки вже на місці. Почнуть з другого поверху. Просять відчинити кабінети. Ходімо, — шеф підвівся з матів, струсив з брюк пилюку і рушив до сходів. — А прибиральниць треба звільнити до чортової мами.

На сходах ожив сотовий Лавра. Дзвонила Люда.

— Де ви? — спитав Грінченко.

— Уже на трасі. За годину будемо на місці. Лавре, в кого є телефон батьків дівчини? З Корецькими хто тепер? Кабарда?

— Молодець. Здогадалась.

— Я все ж таки аналітик.

— Ти розумниця, сонечко. Дзвони Кабарді.

— Уже дзвоню. До зв'язку.

Людмила відключилась. Директор пригальмував своє неквапливе сходження до земної поверхні, озирнувся і спитав:

— А хто це, цікаво, дозволив тобі залучати Миколу Семеновича до теми «Храм»?

— Мій гріх, Іване Ваграновичу. Проявив ініціативу.

— Ще раз так проявиш і підеш найматись до Сулими. Він, до речі, вже підібрав кількох наших колишніх.

— Зрозумів. Більше такого не буде, Іване Ваграновичу.

— Сподіваюся.

Розділ 23

Вулиця, на якій донедавна мешкала родина Поліни Поліщук-Агамової, Костиганову сподобалася. Затінені каштанами і липами ошатні двоповерхові будинки нагадали йому дитинство. Щоправда, та вулиця, де народився Пітер, була краще підметена й доглянута, а проїжджу частину її не вкривали, як тут, кратери і вибоїни. Але Костиганов не вперше був в Україні й уже звик до матеріальних проявів світоглядного пофігізму. Він знайшов потрібний будинок і натиснув металеву кнопку домофона.

За хвилину в динаміку затріщало і жіночий голос спитав: «Хто там?»

— Я шукаю Світлану Малковську.

— А ви хто?

— Журналіст газети «Публічна мозаїка».

— Не знаю такої. А посвідчення у вас є?

— Звичайно.

— Тоді відійдіть, а я у вікно подивлюсь.

Костиганов слухняно відійшов від дверей, розкрив журналістське посвідчення і показав його дівчині, яка визирнула у відчинене вікно на другому поверсі. Вона була симпатичною, із тої степової породи волооких вилицюватих чорнявок, які при

знайомстві всі до одної виявляються спритними, позитивними і сангвінічними.

— Я звідси не бачу, — сказала чорнявка.

— Якщо зможете впіймати, я вам його кину.

— А як я собі залишу на сувенір?

— Залишайте, які проблеми. Мені в редакції нове випишуть, — Пітер посміхнувся, знаючи, що його посмішка діє на жінок переконливіше за всі посвідчення. — А ви і є Світлана?

— Чим це моя скромна особа зацікавила газету?

— Хочу з вами побалакати.

— Часом не про Полінку?

— Чому ви так вирішили?

— Вона ж у нас «звізда». Дружина олігарха, відома модель. До мене вже приходили з телебачення. Тіпа: «Як найкраща шкільна подруга і сусідка пані Агамової, розкажіть нам про її дитинство». Прикиньте, Полінка — пані! Спухнути можна.

— Ми так і будемо з вами: я на вулиці, а ви у вікні?

— А якщо ви тільки прикинулись журналістом? Якщо насправді ви злодій?

— Можете самі сюди вийти, якщо ви така підозріла. Тут десь поряд є пристойний ресторан?

— А ви пригощаєте?

— Не я, Світлано, а редакція «Публічної мозаїки». А ще ми добре платимо за цікаві інтерв'ю. У нас солідне видання.

— Тоді чекайте. Я зараз вийду.

За годину інтерв'ю вже було у повному розпалі. Світлана, незважаючи на юний вік, борзо споживала віскі з льодом. Після ста п'ятдесяти вона перейшла із Пітером на «ти», після ста розстебнула верхній гудзик бридкої зеленої блузки. Медальйони з телятини під хріном їй теж сподобались. У перервах між жуванням

Світлана без зайвих сантиментів здавала дрібні дитячі таємниці своєї шкільної подруги.

— Та вона до сьомого класу була такою зачуханою, що пацани на неї і дивитись не хотіли, — розповідала вона. — Ходила в таких білих панчохах, зовсім дитячих. Така була дистрофанка. Худюче таке, смішне. Увечері гуляти боялась, а по відику дивилась лише ужастікі.

— А якісь захоплення, хобі у Поліні є?

— Вона морських свинок розводила, — розсміялася Світлана, відсorbуючи віскі. — Смердючих, тупих свинок.

— Але ж потім усе змінилось? — Костиганов підсунув диктофон ближче до співрозмовниці.

— Ага, — якомсь сумно погодилася Світлана. — Це точно. Змінилось.

— Поліну запросили до модельного агентства?

— Ні, це вже потім її запросили. А спочатку в неї з'явився хахаль.

— Хлопець?

— Хлопець! — пхикнула найкраща шкільна подружка Поліни Поліщук. — Хлопцеві за сорок було. Шакал старий.

— Ти про Агамова?

— Та ні, ти не поняв, Агамова тоді ще й у проекті не було. Того її казла звали Бориком.

— Борисом?

— Ми його звали Бориком. Я сама бачила, як вони познайомились. Ми з Полінкою і ще з одною пацанкою сиділи у сквері, а він до нас підвалив, то да сьо, девчонкі, пиво ставлю. Я ще пам'ятаю, я його питаю: «Ти що, штемп, по малолеткам виступаєш? Педофіл, чи шо?» Це взагалі мене завжди бісило, що такі старі шакали ходять по малолеткам. Я тоді діставала Борика, нащо йому такі молоді пацанки, як ми. А він знаєш що мені ска-

зав? Він сказав, що у молодих є така особлива енергія, яка омолоджує старих шакалів. Навіть обмін речовин регулює. Казав, що така енергія є лише у тих, кому менше сімнадцяти, а потім вона кудись щезає. Почав тоді мені розповідати, що якісь давні імператори омолоджували себе, коли трахали малолеток. Ну, нехай, ті хоч були імператорами. А він хто? Барига товстопузий. Власник голімої пивоварні.

— А по скільки вам тоді років було?

— Шістнадцять нам було. Але Полінка на шістнадцять не виглядала. Я ж кажу, дистрофанка, їй тоді тринадцять можна було дати. Але мордочка в неї красива. І волосся теж. Така козирна блонді. Класическая внешність.

— На любителя, — не погодився Пітер. — Я, щоправда, бачив її тільки на фотографіях... І що той Борик?

— Ну, він тоді до нас правильно підійшов. Ніяких зажимань, приставань, все цивільно. Повіз до навороченого ресторану, ми там пили, танцювали. Усім нам квіти подарував. Чайні троянди. Красиво він усе зробив, дядько грамотний. Потім розвіз нас по хатах. У нього джип був такий здоровенний. «Прадо». Ну і я відразу побачила, що шакал на Полінку запав. Омолоджувальну енергію відчув. Дивився на неї, як кіт на сало. А потім у Полінки бачу — ланцюжок золотий, кулончик з діамантом. Одягатися стала в «кінзо». Я її питаю: «Спиш із ним?» А вона, коза, так хитро дивиться і мовчить, — Світлана замислилась, ніби щось згадуючи, а потім майже ображено додала: — Вона ж до того мені про все-все розповідала. Ми такі подруги були, що у нас все було спільне. Як сестри були...

— Так це Борик познайомив Поліну з Агамовим? — Пітер долив у спорожнілий стакан співрозмовниці нову порцію віскі.

— Ні, Борик познайомив її з власницею модельного агентства. Агамов уже потім її побачив, на якомусь показі. Вона вже півро-

ку працювала моделлю, коли з Агамовим познайомилась. Теж, напевно, вирішив омолодитись. У нього ж друга дружина загнула, має від неї сина. Поліна казала, що прикольний пацан, розумний.

— Як ти думаєш, їй Агамов подобається?

— Я не знаю, чесно тобі скажу, — Світлана підчепила виделкою телячий медальйон і не без артистизму розташувала його на хлібній скибці. — Знаю лише, що вона його спочатку дуже боялась, а потім щось таке сталося, що вона боятись перестала.

— Може, хтось узяв її під захист?

— Хто? Ти смішний. Агамов — мільярдер, він нікого не боїться. Кого йому боятись? Він міністрами крутить як хоче. У нього своя служба безпеки є. Такі здоровенні бики, на джипах, з автоматами. Один такий за Полінкою ходить постійно. Морда от така, — дівчина розвела руки, показуючи розмір морди. — А під піджаком пістолет — здоровенний, нікельований.

— А от ще таке питання до тебе, Світланко: у тусовці ходять чутки, що Поліна захоплюється містиккою, окультизмом. Коли в неї виникло таке специфічне захоплення?

— Це не вона, це Борик містиккою захоплювався. А Полінка тоді просто їздила з ним до тих чаклунів.

— До чаклунів? Це цікаво. Можна про це детальніше?

— Але Поліна мені заборонила про це розповідати. За-бо-ро-ни-ла, втикаєш, Петьо?

— Втикаю. Але це цікаво нашим читачам. Чаклуни, відьми, екстрасенси. Наша газета спеціалізується з таких тем.

— Ваші проблеми. А я не хочу, щоби Полінка мене послала.

— Добре, ми не включимо це до самого інтерв'ю, а дамо на врізці і зішлемось на анонімне джерело.

— Так я вам і повірила, — Світлана знову хильнула віскі. — Й до речі, що я з цього буду мати?

— З цього моменту твій гонорар, рибко моя, зростає рівно удвічі.

— Утричі.

— Не питання. Нехай утричі. Але не більше.

— Добре, — після хвилиної паузи погодилась Світлана. — Але це палево вимкни, — вона показала на диктофон.

— Як скажеш, — Пітер вимкнув запис.

— Узагалі забери його. Геть забери.

— Уже забрав, — він сховав диктофон до барсетки.

— То окрема історія, — Світлана перейшла на шепіт. — Полінка тоді захворіла, кашляти почала. Лікарі щось там їй приписали, а воно не допомогло. А Борик сказав їй, що то її прокляли. Ну тіпа девкі їй у школі заздрять, що в неї модельна кар'єра почалась і що вони на неї прокляття наслали. Вона спочатку з того сміялась, а потім поїхала з ним до чаклуна.

— Куди?

— Він живе за містом, як на Умань їхати. Там у нього ціла секта: учні, учениці. Вони там ходять у спеціальному одязі, моляться. Будинок величезний, ділянка на багато гектарів. Там є ліс і озеро, це все його власність. Він дуже багатий, до нього політики їздять, іноземці. Він ставить захист, знімає прокляття. Дуже сильний чаклун. Поліна відразу видужала, після першого ж сеансу.

— А чаклун не пропонував їй вступити до його секти?

Світлана підозріло подивилась на Костиганова:

— А ти справді журналіст?

— У тебе є сумніви?

— Так.

— Я журналіст, не турбуйся.

— А я от чомусь турбуюсь. Той чаклун, аби ти знав — страшна людина.

— І чим він такий страшний?

— Усім.

— Поясни.

— Поліна його дуже боялась.

— Значить, вона в нього часто бувала?

Чорнявка не відповіла. Якась темна тінь пробігла її обличчям.

— А ти сама, часом, до того чаклуна не їздила? Ні? — притиснув Костиганов.

— Нічого більше тобі не скажу, — Світлана одним ковтком допила своє віскі і підвелась. — Усе. Давай гроші.

— Чого ти така перелякана?

— Нічого. Гроші, кажу, давай.

— Як скажеш, — знизав плечима Пітер. — Дякую за інтерв'ю. Ось твої гроші, бери. Шістсот євро. Можеш перерахувати.

— Якщо про мене хоч одне слово напишеш, я на тебе до суду подам, поняв? — Дівчина ретельно перерахувала банкноти, подивилась на водяні знаки. — Я не жартую, Петьо. Навіть не думай. Попадеш на велике бабло. В мене є знайомі юристи.

— Та ти не хвилюйся так, це ж не під запис було.

— Я тебе попередила, — Світлана майже вибігла з ресторану.

Офіціант підійшов до столика Костиганова і спитав:

— Вас розрахувати?

— Так. Давай рахунок, — погодився Пітер. — От бачиш, дівчина від мене втекла.

— Не проблема, пане. Якщо хочете її ще побачити, приходьте до нас увечері. Вона тут постійна. Півсотні за годину.

— Отакої? — розсміявся Костиганов. — Виходить, я переплатив.

— Іване Ваграновичу, — Лавр зайшов до директорського кабінету, де якраз сканували стіни. — Дзвонила Люда. Каже, що батьки дівчини не підходять до стаціонарного телефону, а стільниковий не відповідає. Уже десять хвилин як вона дзвонить і не може додзвонитись. І ще, Іване Ваграновичу, Люда каже: Корецький розповів Кабарді, що дві доби тому Наталю переслідували невідомі. Чоловік і жінка. Озброєні і з ознаками спецпідготовки.

— Ага, — шеф кивнув так, ніби давно вже передбачив і виниклу ситуацію, і кількість ворогів. — А наші ще далеко?

— Їм ще хвилин сорок.

— Це погано, — директор набрав номер на стільниковому. — Михайло Романовичу, це знову я... Так. Твої вже там? Нехай піднімуться до квартири... Так. Ті самі гості, що вбили родину Вороненків, як я і казав. Боюсь, що вони вже там, допитують, як би нам не спізнитись. Вони озброєні. Є інформація, що їх двоє — чоловік і жінка. Вони треновані і, можливо, фанатики... Ні, не бойовики, але небезпечні. Скажи своїм хлопцям, нехай працюють обережно. Якщо вже не вдасться їх узяти... Так... Зрозумів. Чекатиму.

— Менти вже там?

— Там. УБОЗ триматиме нас у курсі подій, — директор зупинив погляд на техніках, які вели сканер уздовж плінтуса. — За півгодини я призначив нараду у вузькому колі. Обговоримо нові обставини. Тебе, Лавре, теж запрошено.

— Дякую за довіру, Іване Ваграновичу.

— Рано ще дякувати.

— Мені Люду попередити?

— Зачекай. Зараз менти перевірять квартиру, будемо знати, що там і як. Тут поки що посидь, — шеф вийняв з портфеля лептоп, поставив на стіл і гримнув на техніків:

— Ви ще довго?!

— Вже закінчуємо, Іване Ваграновичу, — запевнив старший. — Ще закуток пройдемо, і все.

З УБОЗу віддзвонилися за півгодини, коли кабінет уже перевірили. Директор вислухав його повідомлення мовчки, з кам'яним обличчям. Лавр, дивлячись на нього, мимовільно стиснув щелепи, аж занів хворий зуб.

— Погано все, — шеф вимкнув стільниковий. — Менти ледь не запізнались. Гості вже були там, почали допит. Одного менти завалили, але дівка прорвалася. Трьох ментів поранено, батьків Наталії також доправлять до лікарні. У них чисельні опіки, травми. Чи виживуть, невідомо.

Він підійшов до вікна, подивився на внутрішній двір бази, розпорядився:

— Подзвони нашим. Нехай Люда, разом із криміналістами, зробить огляд квартири і трупа. Може, щось цікаве і знайде. А Ребрик нехай звідти відразу їде до лікарні і подивиться за батьками Наталії. На ментів, як бачиш, надія невелика. Кабарді повідомиш ситуацію як є, але скажи йому, щоби дівчині про батьків нічого не розповідав. Вона ще мала, дурна, може себе повести неадекватно. Виникнуть проблеми, потім не розгребемо. Нехай Микола Семенович придумає для неї щось нейтральне. Він знає як, уже були такі ситуації.

Лавр негайно передав інструкції. Потім, коли завдання були доведені до всіх, він нарешті наважився і сказав:

— Іване Ваграновиче, якщо вони вирахують конспіративну квартиру, Кабарді одному не відбитися.

— Будемо сподіватись, що не вирахують, — шеф знов умотивився у своєму величезному кріслі. — Ти правильно зробив, що не вніс адресу до бази даних.

— Може, після наради туди поїхати?

— І приведеш туди за собою «хвіст»?

— Ну, поки ж не привів.

— Ситуація змінилася, Лавре. Тепер усе буде інакше. Досі люди Сулими чекали на «крота». Тому не пасли наших наружкою. Їм це було не потрібно, вони й так нас наскрізь бачили. Всі наші дії, пересування, хати. А тепер, коли ми знайшли камери, вони почнуть нас усіх пасти. Навішають на кожного «хвостів» і прослушок. Вони, Лавре, мають такий ресурс, що ми проти них дуже блідо виглядаємо. Про конспіративну квартиру забудь. Пересуватись тепер будемо лише групами, з охороною. А Кабарда нехай уже тепер викине свій мобільник і тримає зв'язок за резервною схемою. Для ситуації «сімка» ми її і розробляли, цю схему. І в базі даних вона не засвічена... Але, боюся, що вони вже пробіли по сигналу координати Миколи Семеновича.

— Окрім Люди, ніхто не знає, що саме Кабарда з Корецькими.

— І що?

— Люда поза підозрою.

— Чому це раптом?

— Одну із камер «кріт» підвісив над її терміналом.

— Якщо «кріт» — Люда, то вона таким чином могла забезпечувати собі алібі.

— Але навіщо їй було входити в базу даних під моїм паролем? Вона ж має власний пароль доступу.

— З тою ж метою. Алібі. Як на мене, три відеокамери — явний перебор. Достатньо було одної. Ось тобі й матеріал для роздумів...

У приймальні почувся шум. Двері розчинились, і весь технічний відділ у повному складі увалився до кабінету. Один із техніків

з переможним виглядом ніс прозорий пакет. Крізь пластик було видно чорну коробку розміром із сигаретну пачку.

— Ретранслятор? — шеф підвівся назустріч технікам і сперся важким черевом на стіл.

— Ні, це приймач, — обличчя старшого техника сяяло від задоволення. — Інформація знімається звичайною флешкою. В ньому порт USB. Судячи з обсягу пам'яті, «кріт» мусив знімати інформацію що три дні. Це якщо камери працювали цілодобово з максимальною піксельністю. А якщо вони працювали в економ-режимі...

— І де його знайшли? — перервав скоромовку техніка шеф.

— У кімнаті відпочинку. Він був скотчем прикріплений до днища дивана.

— «Пальчики» не затерли?

— Ображаєте, Іване Ваграновичу. Все акуратно зробили, там «пальчики» й без проявки видно. Жирні такі відбиточки.

— Несіть до лабораторії, Олегу Марковичу. Кримінолог на місці?

— Все буде зроблено, — запевнив директора старший технік. — За двадцять хвилин ми вам цього гада на тарілочці подамо.

Розділ 25

Уже за годину після зустрічі в ресторані Костиганов отримав від людей Командора потрібну інформацію. Чаклун був відомий під багатьма іменами. Народився він десь під Новосибірськом, знався з шаманами, ходив з експедиціями на Далеку Північ і вперше потрапив у поле зору правоохоронних органів у кінці сімдесятих, коли батьки неповнолітньої дівчини подали скаргу, що та втекла з дому до гарему добродія, якого за паспортом звали

Князевим Ігнатієм Олмандаєвичем, тисяча дев'ятсот тридцять шостого року народження. Чаклунство не допомогло, а Князев відправився на чотири роки до виправно-трудового закладу. Там йому дали поганяло Ерікан, що на блатній фені означає «старий». Ті, що відбували покарання разом з чаклуном, розповідали про його окультні здібності захоплюючі легенди. Зеки вважали його нащадком сибірського царя Кучума, знавцем смертельної магії і хранителем таємного скарбу. Він лікував знаменитих законників і родини табірних начальників. За одною з табірних легенд, Ерікан вигнав біса з дружини заступника міністра радянського МВС.

У дев'яності роки настала золота доба для Князева, який поміняв ім'я та прізвище й офіційно став називатися Денгеном Шаманським. Завдяки своїм здібностям і рекламі нащадок Кучума здобув славу і гроші. Але в Росії він не почувався в безпеці. Ерікан вирішив не ділитись грошима з кримінальними «смотрящими» і переїхав в Україну, де на світанку нового тисячоліття придбав велику ділянку землі і зареєстрував приватне підприємство «Око Півночі», до переліку діяльності якого увійшли такі екзотичні послуги, як корекція карми і створення ефективного захисту від недружніх астральних проникнень. Перебазування пішло на користь Еріканові. Клієнтура зростала, капітали і нерухомість примножувалися, кількість учнів сягла кількох десятків. Чаклун за десять років визнав своїми вісьмох дітей, народжених ученицями і послідовницями. До славетного Ерікана приїжджали з дружніми візитами маги й окультисти світового рівня. Чаклун не відмовлявся від нагород, почесних титулів і посвят в члени орденських капітулів, перелік яких в інформації зайняв три чверті сторінки. Він щедро платив за магічні артефакти, які приносили в резиденцію «Ока Півночі» антиквари і «чорні археологи».

«Дивно, як влаштовано наш світ, — розмірковував Костиганов, переглядаючи інформацію про Ерікана. — От є на карті те-

риторія, яка називається Україною. Звичайна пострадянська країна, де на розграбованому спадку імперії тихо-мирно, без кривавих переворотів і великих потрясінь уже третє десятиліття зростає звичайна профанократія. Будуються міста, люди засівають поля і працюють на великих заводах. Помирають і народжують дітей. Усе так, як і всюди. Але за цим фасадом розквітають чорні троянди незримих магічних царств. Під брудною накривкою політики дозрівають отруйні окультні страви, які через сотню років сервірують і подадуть на глобальний стіл: «Смачного!». І людство дивуватиметься і питатиме своїх премудрих речників: як же так сталося, що ніхто не бачив, як воно виникало? Чому ніхто нічого не знав і не чув? Де були всезнаючі розвідки і контррозвідки з їхніми шпигунськими супутниками, тотальним моніторингом і могутніми аналітичними підрозділами?»

Пітер видрав з органайзера аркушик і записав на ньому:

План дій:

- 1) негайно взятися за розробку силової операції з метою замирення Е. і А.;
- 2) список виконавців;
- 3) план ділянки і об'єктів у резиденції Е.;
- 4) інформація про системи безпеки і охорону Е. і А.;
- 5) ресурси.

Останній пункт він підкреслив тричі. Для результативної атаки на олігарха й учня сибірських шаманів треба було володіти не просто значними, а величезними ресурсами. Така операція вимагала об'єднання зусиль різних за фахом і калібром людей, ретельної підготовки і конспірації. А також задіяння частини тих зв'язків, які давно (і, здавалося, назавжди) брати винесли за межі актуальності. Окрім того, необхідно було подбати й про власну безпеку. Костиганов здогадувався, що Лавр доповів про їхню пер-

шу зустріч у Храмі керівництву охоронного агентства. Він з великою часткою імовірності припускав, що його досьє внесли до попаленої «кротом» бази даних. А звідси вже логічно витікало те, що «кріт» уже більш як добу знає про нього, Пітера Костиганова, і його розслідування. Знає «кріт» — знають Ерікан з Агамовим.

«Час переходити на нелегальне положення», — невесело посміхнувся Лицар Кадош. Він ще раз подивився на чотири пункти «Плану дій», потім дістав запальничку і перетворив листок на клапті сріблястого попелу.

* * *

Усе вирішили кілька хвилин. Вона вже закінчувала допит, коли подзвонили у двері. Залишити квартиру, розташовану на шостому поверсі й не обладнану чорним ходом, можна було лише через під'їзд. Вона практично знищила двері, вистреливши крізь них всю обойму своєї воліни. Потім вони з Головастиком побігли. Їй вдалося стрибнути так, як стрибають лише чемпіони — через пораненого мента, через одинадцять сходинок, на слизькі плити міжповерхового майданчика. Вона не переламала ніг і навіть не спіткнулась. Ноги спружинили, а потім понесли її далі. Цей неймовірний стрибок і врятував її. Менти стріляли навздогін. Але печатка невразливості Хомор, накладена Вчителем, не втратила сили. Її зачепило двічі, але легко. Одна куля розірвала куртку і шкрябнула плече. Друга закривавила вухо. Головастик щось крикнув і залишився лежати на сходах між шостим і п'ятим поверхами. Він не був учнем і не мав печатки Хомор.

Вона бігла довго. Бігла, доки стало сил. Зупинилась вона у нетрях тої промзони, де вони з Головастиком загубили слід клятої малолетки. Коло подій здійснило свій оберт і тепер уже вона ховалася в індустріальних руїнах. Перед тим, як знищити стільниковий, вона подзвонила на скріблований номер і доповіла:

— Повний пал. Головастик зажмурився. Дівка з Корецькими. Іграшка в мене. Я йду на «три-одинацять».

«Три-одинацять» був кодом однієї з ничок, резервованих на випадок провалу. Ця ничка — однокімнатна квартира в середмісті — вважалася надійною. Вона не повідомила, що поранена. З такими ранами вона й без медичної допомоги могла дати собі раду.

«От і все, — підбила вона проміжний підсумок. — Тепер ти вже не Космічна Мавпа, а проста дурна обізяна, яка тупо завалила завдання. І тобі цього ніколи не вибачать. Ніколи».

Розділ 26

Лавр уперше потрапив на нараду керівників агентства. Окрім нього, були запрошені найбільш довірені помічники шефа — Валерій Пальц, відставний підполковник Департаменту зовнішнього спостереження МВС, котрого оперативники агентства вважали неприємним піжоном, і Леон Федорович, досвідчений юрист з адвокатською ліцензією, який двадцять років відпрацював у слідчих органах. Кілька довгих неприємних хвилин усі присутні чекали на старшого техника з результатами звірки відбитків. Нарешті з'явився розпатланий Олег Маркович. На його обличчі квітли червоні плями.

Під запитальними поглядами присутніх Олег Маркович ще більше почервонів. Він поклав на директорський стіл складений учетверо папірець. Товстун узяв його, розгорнув і прочитав написане на папірці. Деякий час шеф мовчав, дивлячись на старшого техника поверх окулярів.

— Ви чого не сідаєте, Олеже Марковичу? — запитав директор. — Ви сідайте, сідайте, нам ви ще будете потрібні.

— Я? — змішався той. — Ну так, звичайно. Все, що можу.

Коли старший технік зайняв вільний стілець, директор оглянув присутніх і сказав:

— Усі біди, колеги, починаються з порушення інструкцій. На чужому приладі знайдено відбитки жіночих пальців, які не збігаються із жодними відбитками у нашій дактилоскопічній базі. Ця жінка не працює в агентстві.

— Може, прибиральниця? — запитав Пальц.

— У нашій базі є «пальчики» всіх прибиральниць, — заперечив Олег Маркович. — Усіх працівників. Усіх, на кого виписані постійні пропуски. Навіть відбитки Івана Ваграновича. Так заведено за інструкцією.

— А «кріт» не міг замінити графіку відбитків у базі даних? — поцікавився Лавр.

— У нас теж виникла така підозра, — погодився технік. — Але ми відразу звірили цифрову графіку з «мокрими» відбитками. Ми їх всі зберігаємо в лабораторії. У сейфі. Жодного збігу.

— Значить, наші хлопці приводять сюди дівчат, — підсумував Пальц. — Але я не можу собі уявити, що «кріт» — це якась повія.

— Чому саме повія? — директор постукав пальцями по накривці ноутбука. — Якщо у нас такий бардак, то можна припустити, що хтось із співробітників під час нічних чергувань приводить сюди свою дівчину. Або навіть дружину. У кімнаті відпочинку немає відеонагляду.

— Зате він є на вході, — нагадав Лавр.

— Навіть не варто гаяти час, — махнув рукою Пальц. — Хто б вона не була, вона точно не «кріт». У жінки помада, чи щось там ще, закотилось під диван, вона полізла шукати і випадково обмалала пристрій. Йй ще дуже пощастило, що в ньому не було механізму самоліквідації. Скажімо, при несанкціонованому торканні. Жінка могла б і без руки залишитись. А щодо «крота»,

шановні колеги, то ані вулична шмара, ані постійна подружка не змогли б установити камери. Для цього треба точно знати стики зон внутрішнього відеонагляду, розклад чергувань і багато іншого. «Кріт» працює в агентстві і працює довго. І він ніколи б не залишив відбитки на прийомному пристрої. Він що, по-вашому, повний ідіот?

— Я все одно починаю щодо цього випадку внутрішнє розслідування, — повідомив шеф. — Той, хто привів до приміщення з обмеженим доступом сторонню особу, в мене працювати не буде. Крапка.

— Ми перевіримо записи вхідної камери, — пообіцяв старший технік.

— Отже, колеги, тема «пальчиків» вичерпана? — спитав Пальц. — Здається, усім все зрозуміло. А тепер ми б хотіли по чути Лавра Станіславовича. Сподіваюсь, це наше спільне побажання, Леоне Федоровичу? Так я і думав. Іван Вагранович мені вже дещо розповідав, але я б хотів знати всю історію теми «Храм».

— Ви дозволите, Іване Ваграновичу? — Лавр підвівся.

— Можеш сидячи.

Уже вдруге за цей ранок Грінченкові довелося розповідати про зустріч із Костигановим. Окрім того, помічники директора постійно задавали уточнювальні запитання про масонську ієрархію, архітектуру Храму і все, що стосувалося родини Корецьких. Уся розповідь тривала більше години. Двічі її переривали дзвінки до шефа. Людмила повідомила, що убозівці знайшли у вбитого злочинця два стільникових телефони, а черговий доповів, що всі об'єкти на території бази переведено на режим «сім-один».

— Усе більш-менш зрозуміло, — сказав Пальц, коли Лавр закінчив свою розповідь. — І я, шановні колеги, вже бачу нашу головну проблему.

— Яку? — шеф подивився на колишнього підполковника поверх окулярів.

— Як ми будемо вигрібатись із цього гівна.

— Що ви маєте на увазі, Валерію Віталійовичу?

— Ви ж не сподіваєтесь, Іване Ваграновичу, що ми зможемо вести війну з Агамовим? Це було б з нашого боку самогубством.

— У вас є пропозиції?

— Так. Я пропоную закрити тему «Храм».

— Я вас зрозумів, — директор зробив якусь помітку у своєму органайзері. — А якою буде ваша думка, Леоне Федоровичу?

— Перш ніж я її сформулюю, я б хотів ще дещо запитати. Спочатку у шановного Лавра Станіславовича, — юрист направив скельця золотих окулярів на Грінченка.

— Прошу, запитуйте, — Лавр мобілізувався. Колишній слідчий був людиною прискіпливою. В агентстві Леона побоювались і підозрювали, що за його рекомендаціями було звільнено кілька співробітників.

— У мене склалося таке враження, — почав юрист, — що, за винятком атаки на Храм, усі зусилля наших опонентів в останні три доби були спрямовані на пошуки цієї дівчинки, Наталії Корецької.

— Її прізвище не Корецька, а Скоченко, — уточнив Лавр. — Скоченко Наталія Дмитрівна.

— Нехай так. Але цей факт потребує пояснення.

— Можливо, через неї вони шукали Корецьких? — припустив Пальц.

— Але сам Корецький заявив Миколі Семеновичу, що Наталію переслідували ще до того, як їхню родину перемістили на конспіративну квартиру. До того ж Лавр Станіславович переказав нам розмову з Наталією, у якій є один цікавий момент.

Вона заявила, що нібито знайшла щось важливе. Я правильно зрозумів?

— Так, — підтвердив Лавр. — Вона сказала: «Чебурашка вже дещо знайшла». Але це могло стосуватись...

— Не будемо зараз висувати альтернативних припущень, — не дав йому закінчити юрист. — Є факт. Вона сказала: «Я щось знайшла». З іншого боку, у причепленої до дверей квартири Корецьких записці було: «Мир тим, хто повертає вкрадене». Я не помилився, Лавре Станіславовичу?

— Ні.

— Отже, для побудови версії ми можемо пов'язати ці два факти. Немає заперечень, так? Добре. Окрім того, Корецький чомусь не розповідав про переслідування Наталії, коли Лавр Станіславович був у них вдома. Він згадав про це лише тоді, коли дізнався що вбили родину Вороненків. Себто вже тоді, коли відчув смертельну небезпеку. Я припускаю, що він щось приховує.

— Це треба з'ясувати, — погодився шеф.

— Я так розумію, — вів далі юрист, — що у Лавра Станіславовича склались, так би мовити, довірчі стосунки з дівчиною. Можливо, вона йому симпатизує. Я думаю, що у вас, колего, вистачить кмітливості й наполегливості, щоб отримати від неї свідчення.

— Кабарда доповідає, що в неї шоківий стан, — зауважив Лавр.

— Ще б пак, вона відчуває свою провину. Якби вона не знайшла або не викрала оте «щось», родина її приятеля не відправилась би на той світ, а власні батькі не були б під загрозою. Поважна причина для шоку.

— Припустимо. Але ви собі уявляєте, як я буду в такому її стані вижимати з неї інфу?

— Іноді це навіть допомагає, — юрист перенацілив окуляри на директора. — А тепер у мене запитання до вас, Іване Ваграновичу.

— Слухаю вас, Леоне Федоровичу.

— Наскільки я зрозумів, версія про причетність до нападу на масонів Агамова базується виключно на інформації, отриманій від Костиганова?

— Так.

— Об'єктивних даних про таку причетність немає?

— Ні.

— Тоді поясніть мені, Іване Ваграновичу, чому ви так упевнені, що це не дезінформація?

— Костиганов попередив нас про «крота». Його інформація в цьому випадку підтвердилась.

— Але ми не знаємо його джерел інформації. Його можуть використовувати. Дати правдиву інформацію з домішками дези.

— А спитаймо дещо в Олега Марковича, — раптом запропонував Пальц. — Олег Маркович, якщо хтось із вас, колеги, не в курсі, свого часу працював в «МАД Ратлоні» у Сулименка. Керівником інформаційно-технічного відділу.

«Отакої! — здивувався Лавр. — А наш старший технік не такий уже й простий, як здається».

— Я багато де працював, — обличчя старшого техника було вже не просто червоним, а бурячкового кольору. — Я, шановні, аби ви знали, розробляв системи наведення і стикування для багаторазових космічних кораблів. Я доктор наук, маю урядові нагороди, листа з подякою, підписаного особисто Глушком¹. Якби Союз не розвалили, сидів би я тут, ага.

¹ В. П. Глушко — у 1974—1989 рр. генеральний конструктор НПО «Енергія».

— Та я ж вас ні в чому не звинувачую, Олеже Марковичу, Господь із вами, — запевнив його Пальц. — Я лише кажу, що ви могли би нас проконсультувати щодо методів роботи «Ратлону».

— Бандитські у них методи, що вас про них консультувати. Самі все знаєте.

— А ви у «Ратлоні» використовували техніку такого типу? — юрист кивнув на пакет з приймачем.

— Ми, Леоне Федоровичу дорогенький, таку, з дозволу сказати, техніку в минулому столітті використовували. Це ж відстій, позавчорашній день. Я особисто ще вісім років тому закупив для Сулименка криптовізори нового покоління. Німецького виробництва, з сіменсівськими чіпами «білої збірки». А потім там ще кілька разів оновлювали техзасоби. Там на техніці не економлять. Зараз у них на порядок, на два порядки досконаліший фарш, аніж оце фуфло, — старший технік двома пальцями, немов бридку жабу, взяв пакет з чужим пристроєм, потрусив ним і кинув на стіл.

— Це підтверджує моє припущення щодо дези, — констатував юрист. — Хтось нас, колеги, навмисно лякає Агамовим. І цей «хтось» не такий уже й крутий, як намагається виглядати.

— Ну, лякають скоріше не нас, а масонів, — зауважив директор. — Але навіщо?

— Масони — люди з можливостями, — сказав Пальц. — Вони й Агамову можуть карк скрутити.

— Комусь — назовемо його Іксом — вигідна війна між масонами й олігархом, — припустив юрист. — Від масонів йому треба якусь річ, яку Костиганов називає «магічною зброєю». Агамова цей Ікс хоче знищити. От він їх і зіштовхує. Треба шукати людину, близьку до Агамова і небайдужу до містичних старожитностей. Костиганов згадував у розмові з Лавром Станіславовичем

про якогось чаклуна. Ви вже пробивали оточення Агамова щодо цього? — це питання Леона Федоровича адресувалось шефу.

— А там і пробивати нема чого, — буркнув Олег Маркович. — Це Ерікан.

— Ерікан? Я щось про нього чув, — кивнув головою юрист.

— Відомий екстрасенс, справжнє прізвище Князєв, — продемонстрував свою інформованість відставний підполковник. — У нього за містом цілий монастир. На нього були заяви. Доповідали, що він розбещує малолітніх. Але дідо має дуже міцну «кришу». Все спускалося на гальмах.

— А до Агамова він яким боком причетний? — запитав шеф старшого техника.

— Він його особистий консультант з містичних питань. Сулименко відповідає за безпеку фізичного тіла Володимира Мансуровича, а Ерікан — за безпеку його астрального тіла. Агамов жодного кроку не робив без порад Ерікана.

— Поради ж були не безплатні?

— Само собою, — хмикнув Олег Маркович. — Цей Ерікан з Агамова вже кілька зелених лимонів витягнув. Але для Володимира Мансуровича кілька лимонів, як для мене сто гривень. На бідного не попало.

— Так нащо ж Еріканові нищити курку, яка несе золоті яйця? — спитав юрист. — Ви між ними конфліктів не спостерігали?

— Тоді, коли я працював у Сулименка, в Агамова з Еріканом були найкращі стосунки. Повне порозуміння. Але була людина, яка Ерікана терпіти не могла.

— Хто?

— Кіра, покійна дружина Агамова. Вона того чаклуна на дух не переносила. Хтось їй доповів, що Ерікан пропонував Володимирові Мансуровичу своїх учениць.

— Це правда?

— Бог його знає, — знизав плечима старший технік. — Я свічку не тримав. Але серед Еріканових учениць були такі дівчата, скажу я вам. Красуні, як з обкладинки. Від таких би і шейхи не відмовились. І робили вони все, що той чаклун їм наказував. Якби наказав стрибнути з десятого поверху, вони би стрибнули. Справжні зомбі.

— А потім Кіра Агамова загинула, — нагадав Пальц. — Автокатастрофа. З чаклунами не треба сваритись.

— Отож-бо й воно, — погодився Олег Маркович. — Але вона не була Агамовою. Кіра Семенівна залишила прізвище батька — Літукова-Мандель. Знаменита фамілія. Я її батька знав. Я ще в школі вчився, коли він уже був підпільним мільйонером. Один із найкрутіших цеховиків був у Києві за часів Шелеста. А брат його рідний — відомий фізик. Геній. За радянських часів працював на оборонку.

— Агамов міг підозрювати Ерікана? — спитав шеф.

— Ні, — похитав головою старший технік. — Я сам контролював розслідування тої автокатастрофи. Мені Володимир Мансурович особисто доручив. Я все сам перевіряв. Сам по асфальту з рулеткою повзав. Там усе чисто було. Але той чаклун володів смертельною магією. Ерікан — не просто шаман, він найсправжнісінький чорний маг. Чорнокнижник. Він міг так усе зробити, що ніяких слідів би не залишилось.

— І ви, доктор наук, вірите в магію? — юрист зобразив на своєму обличчі здивування.

— Я, Леоне Федоровичу, вірю лише в те, що на власні очі бачив. Ваш покірний слуга був свідком, як Ерікан з відстані трьох кілометрів установив контроль над людиною, наказав їй відіслати охоронця і коханку, відкрити у квартирі газовий вентиль, закрити вікна і лягти спати. Слідство визнало самогубство. Офіцій-

но так воно і залишилось. А я сам бачив, як чаклун шаманив. Малював фігури на підлозі, мантри читав. А за три кілометри від нас людина сама себе вбила. Я за свої слова відповідаю.

— Якесь пригодницьке кіно, — похитав головою колишній слідчий.

— А що то за людина була? — поцікавився Пальц.

— Бізнюк один. Забудівник і родич народного депутата. Мав професійну охорону, практично непробивну, ми ніяк не могли до нього підібратись. І будинок у нього був — справжня фортеця. Кам'яний паркан — як замкова стіна, метри чотири заввишки. На переговори він теж не йшов, усіх посилав. Упевнений такий був, нахабний, з червоною пикою. Тоді Агамов звернувся до Ерікана. Я не знаю, шановні колеги, магія це чи не магія, але той бізнюк уже десять років на цвинтарі лежить, а його фірма тепер належить Агамову. Ось таке, шановний Леоне Федоровичу, як ви кажете, «пригодницьке кіно».

— Та чому між чаклуном і Агамовим стався конфлікт? — запитання Пальца залишилось без відповіді.

Директор підсумував:

— Війни з Агамовим не буде. А от з магом треба розібратись. У першу чергу треба знайти «крота». Які будуть пропозиції?

Розділ 27

Набираючи на стільниковому цей номер, Костиганов ризикував. Останній раз він дзвонив Таракану три роки тому, коли здавалося, що в житті залишилось тільки два виходи: або він ліквідує своїх бізнес-партнерів, або вони його. Тоді лише допомога братів урятувала його від війни на знищення. Але телефонний номер кілера залишився в старому органайзері — закодований, акуратно записаний червоною гелевою ручкою.

Пітер майже не сподівався, що така людина, як Таракан, за три роки не змінила номер стільникового. Але після десяти секунд веселого рингтону у слухавці почулось:

— О, які люди! Старий клієнт — найкращий клієнт. Де попадав, друже?

— Біля теплого моря.

— Заздрю. А у нас тут знову дощить.

— Є одна справа.

— Добре, що є справа, погано, що лише одна.

— Де зустрінемося?

— Сьогодні вже не зможу. Зателефоную завтра зранку.

Він зателефонував вночі, близько третьої, і призначив зустріч за годину. Костиганов не ризикнув їхати нічним містом на примітному мотоциклі і взяв таксі. Перед тим він передзвонив помічникові і попросив підстрахувати. Той пообіцяв прибути на місце зустрічі за двадцять хвилин до Пітера й обстежити місцевість.

Названа Тараканом адреса виявилася закинутим будівельним майданчиком. Через дірку у паркані Костиганов дістався порослих кущами смітєвих куп, які оточували цегляну коробку майбутнього торговельного центру. Тут було темно і моторошно. Пітер озирнувся і побачив крихітний зелений вогник, який блимнув на протилежному боці майданчика. Це помічник просигналізував: «Чисто». Якби його щось насторожило, вогник був би червоним.

Костиганов пройшовся вздовж товстих бетонних колон, що підпирали споруду. В кущах шаруділи нічні істоти, звідкись іздалека вітерець приносив звуки танцювальної музики. На сході небо починало світліти і зорі виблякли у передчутті сонця.

— Це ти, друже бобер? — голос линув згори.

Пітер закинув голову і побачив на третьому поверсі бліду невиразну пляму обличчя. Йому здалося, що частина обличчя Таракана закрита марлевою пов'язкою.

— Тут заражена територія? — він вирішив підтримати жартиливо манеру кілера.

— Верблюдячий грип. Піднімайся сюди, друже бобер, не бійся.

У будівлі Костиганов напружив свої природні сенсори, але пастка, якщо така й була, ніяк себе не проявила. Костиганов одягнув окуляри нічного бачення, швидко пробіг закутками першого поверху і заховав пакет з грошима в іржавому барилі. Потім зняв прилад і рушив угору. Він не без проблем дістався третього поверху. Сходи ще не були збудовані, поверхи сполучали хиткі дерев'яні містки. Кілера він знайшов не відразу. Таракан, уже без маски, сидів у темному кутку і курих коротку сигару. Запах елітного тютюну був шкіряним, пустельним і дразливим.

— Сідай, базарь свою печаль, — запропонував кілер.

— У тебе ще одної сигари не знайдеться? — Пітер присів поруч із Тараканом на довгу дошку, встановлену на цегляні стовпчики.

— Старому клієнтові немає відмови, — Таракан видобув з наплічної торби коробку з «торпедами», — пригощайся.

— Добра штука, — прицмокнув Пітер після першої затяжки.

— Куба.

— Місце ти стрьомне обрав, Таракане. Такі справи в полі не вирішуються.

— Звідки ти там знаєш, що і де рішається, — кілер випустив з рота хмарку диму. — Не подобається тобі тут? Страшно? Щас на тебе чорти з волинами повискакують. Піф-паф... — Та-

ракан прицілився сигарою у купку сміття, потім сплюнув. — Децкій сад.

— Тут одна падла намалювалась.

— Об'яви.

— Чорний маг. Мешкає у селищі Заріцькі Жорна біля Південної траси. Ерікан його поганяло, а по паспорту він Шаманський.

— Я читав про нього в журналі. Балдей прославлений. А грошей в тебе вистачить на такого звіра?

— А що, на балдеїв сезонне подорожчання?

— Вони ніколи не були дешевими. Магія — штука стрьомна.

— Скільки?

— Двісті тон.

— Не забагато?

— Ти ж весовой пацан.

— А за Агамова скільки візьмеш?

— ?..

— Олігарх такий є. Володимир Агамов.

— Це не до мене, друже. Ти не казав, я не чув.

— О'кей. А не підкажеш, до кого?

— Ні.

— Так кажеш, двісті тон за балдея?

— Ага. Половину кешем тепер, половину на рахунок потім. Бачиш, я з тебе повної передоплати не вимагаю. Зацінив? Підходи до об'єкта я сам знайду, тобі паритись не треба. Сидиш і чекаєш. Балдей склеїт ласти за тиждень. Кеш при тобі?

— У мене тут сімдесят штук. Різнобійними купюрами, терти-ми. Якщо цього мало, зустрінемося ще раз.

— Сімдесят так сімдесят. Тільки для тебе, друже. Сто тридцять після справи. Номер рахунку на цій маляві. Запам'ятавуй.

Таракан тицьнув Пітерові папірець. Той підсвітив кишеньковим ліхтариком нашкрябані на папірці цифри і літери, потім повернув його кілерові.

— Ти точно запам'ятав? Там цифриків до фуя.

— Не хвилюйся.

— Ну-ну. — Таракан підніс папірець до кінчика сигари. За кілька секунд папірець спалахнув. — А тебе, я так бачу, ще щось гризе.

— Тиждень — надто довго.

— Це ж тобі не коника з гівна зліпити. Балдея ж, напевне, охороняють. З підготовкою менінгіт.

— Три дні.

— Так у нас не піде, друже бобер. Або тиждень, або розбіглись.

— Які гарантії?

— Гарантії в панахидній конторі.

— Ти й мене зрозумій, Таракане. Гроші великі, а я за тебе перед людьми підписався.

— Всі під обществом ходимо. Співчуваю.

— Давай так, контрольний термін — п'ять діб. За терміновість ще двадцять тон преміальних.

— Тиждень. І буде тобі щастя.

— Харе, — погодився Пітер після хвилинної паузи. — Прикра ти людина, Таракане.

— Нічого особистого. Живу в реалі.

— Реалістом бути корисно.

— Ще й як корисно. У тебе все?

— Гроші на першому поверсі, зліва від пандуса, в металевій лоханці.

— О'кей, друже. Ти тільки свого бійця не забудь прихопити. Тут зграя псюр бігає. Злих, голодних. Можуть і покусати.

- За бійця не ображайся. Часи непевні, всі страхуються.
- Але в різний спосіб.
- Щасливого полювання! — Костиганов рушив до дерев'яних містків.

Розмова з Тараканом зіпсувала йому настрої. Система, побудована на цих землях за останні століття, опиралася втіленню праведних знань. Пручалась і не бажала світла. Непевна країна, кілери з філософськими приколами, чорні маги, бандити з мільярдними статками. «Всі під обществом ходимо», — згадав Пітер слова Таракана. Ця вселенська приреченість місцевої людності вже переставала здаватись відлунням давньої степової мудрості і починала його дратувати.

«І що я в біса тут роблю?» — не вперше спитав себе невиспаний Лицар Кадош.

Розділ 28

Оперативна група «Антикріт», створена на нараді керівників агентства, за вісім годин наполегливої праці звужила кількість підозрюваних до двох. Олег Маркович з Лавром і колишнім підполковником передивилися диспетчерські журнали і записи відеонагляду за ті години, коли «кріт» під паролем Грінченка заходив до бази даних. Після всіх звірок стартовий список з восьми осіб втратив шість прізвищ. Залишились аналітик Людмила Д'ячишин і оперативник В'ячеслав Дашковський. З цим результатом члени опергрупи повернулися до кабінету директора.

— Це вже щось, — оцінив шеф їхній висновок. — У мене теж є новини. По-перше, убозівці поділилися з нами результатами експертизи куль і відбитків взуття у квартирі Скоченків. Вони збігаються з тими, які Лавр Станіславович знайшов після нападу

на Храм. Тепер уже точно встановлено, що в обох випадках діяла одна група. Відома вам солодка парочка. По-друге, вбитий нападник залишив на своєму телефоні знімки молодої жінки, яку убозівці вважають другою нападницею. Ми їх збільшили і роздрукували, подивіться.

— Чиста тобі порнографія, — хмикнув Олег Маркович, розглядаючи фото оголеної Космічної Мавпи. — Красива сволота. Накачана. Он які м'язи на животі.

— Чимось схожа з Наталі Югер, — визначив Лавр.

— З ким схожа?

— Акторка така, грала у шостій «Емануелі».

— У шостій? — посміхнувся шеф. — Ти усіх тих Емануелей знаєш, молодець.

— По оперативних базах вона проходила? — поцікавився Пальц.

— Ні, не проходила. Її напарник теж. Менти вже намагалися пробити відбитки, ніяких результатів. Зараз вони зробили запити до сусідів. Росіяни обіцяли до ранку скинути дані. Зрозуміло, якщо щось знайдуть.

— Оперативно, — похвалив старший технік. — Це що, нам масони допомагають?

— Не без того.

— Впливові буратіни.

— Але й ми дещо робимо, — директор поклав на стіл картонну теку. — Ось тут усі дані по Ерікану. З різних джерел. Є багато цікавого. Я думаю, що розробку цього любителя антикваріату варто виділити в окрему тему. Назвемо її «Маг». Старшим по темі призначаю Грінченка, а ти, Валеро, — звернувся він до Пальца, — з цього моменту будеш займатись темою «Храм».

— Але ж, Іване Ваграновичу...

— Ти, Лавре, постійно спішиш. Дослухай спочатку, я ще не закінчив.

— Вибачте.

— За тобою, Лавре, залишається розмова з чебурашкою, яка щось там знайшла. Як тільки ми виведемо «крота» на чисту воду, то перевеземо Корецьких сюди. Тут, я думаю, і магія не так впливатиме. Я б особисто хотів побалакати з Костигановим. Вважаю, колеги, що така розмова назріла. Якби ми з ним скоординували наші подальші дії по темі «Маг», то й справи пішли би краще. Маю таке переконання.

— А його начальники дозволять таку координацію? — спитав Лавр.

— Ми над цим працюємо. А тепер щодо «крота». Як і радив нам Пітер Венцелевич, ми дамо Людмилі і Дашковському дві різні адреси конспіративних квартир. І скажемо, що там Корецькі. Людмила їде сюди, Дашковський тепер на завданні і буде тут зранку. Наскільки нам вдалось відсікти їх від інформації про те, що почались пошуки «крота», невідомо. Але тут уже нічого не зробиш. Інформацію Людмилі дасть Лавр, а Дашковському подзвонить Кабарда.

— Грубувато, — скривився Пальц. — До речі, убозівці вже мають список дзвінків вбитого нападника? Вони ж нібито знайшли його сотовий.

— Я їх питав. Вони кажуть, що ці дані ще не встигли опрацювати. Олег Маркович їх перехвалив, — шеф кинув погляд на старшого техника, який все ще роздивлявся фотографії. — Я бачу, пане докторе наук, вам подобаються молоді брюнетки з кримінальними схильностями.

— Та ні, Іване Ваграновичу, Бог із вами, — Олег Маркович відсунув від себе знімки. — Але ж погодьтеся, колеги, тепер рідко

зустрінеш таке войовниче тіло. Це ж справді тіло давньої войовниці й мисливиці. І вона це підкреслює, дивиться: браслети з шипами, перстень-кастет. На ній навіть шкіряні напульсники, як у східних майстрів кинджального бою. А рельєф м'язів! Антична статуя, подивіться, — він поклав знімки перед директором. — Для цієї стерви природа не поскупилась.

— Це не поскупилися ті, хто оплачував їй тренажери і фітнес, — зауважив шеф. — Щось мені підказує інтуїція, що ця антична статуя не з «Ратлону». — Він перетасував фотографії, на мить зупинився на одній з них. Зняв, потім знову начепив окуляри. — Тут, шановні колеги, скоріше пахне звіринцем нашого об'єкта — чаклуна.

— Чому ви так вважаєте? — поцікавився Пальц.

— Люди з «Ратлону» не користуються пластмасками «Глок-17»¹. Я правильно кажу, Олеже Марковичу?

— Ваша правда, Іване Ваграновичу, — підтвердив старший технік. — Сулименко таких іграшок принципово не визнає. Усі там озброєні виключно американськими волинами сорок п'ятого калібру: «чемпіонами», «інфініті». А сам Сулименко носить два «кольти». Один «командер», а другий взагалі унікальна машинка. «Colt 1911» з накладними золотими пластинами. На пластинах рельєфні зображення. Олені, ведмеді... Дуже тонка робота.

— Естет, — посміхнувся Пальц.

— Пістолети — його пристрасть. «Глоку» у себе він би не потерпів.

— Для жінки, може б, і потерпів, — припустив Лавр. — Я щось не уявляю собі амазонку з «інфініті».

---

¹ «Глок-17» — пістолет австрійського виробництва, зроблений переважно з композитних матеріалів.

— Тому він і не бере до «Ратлону» жінок, — зауважив старший технік. — За ті роки, що я в нього працював, там була лише одна жінка — прибиральниця. Дуже акуратна бабулька.

— Тоді беремо за версію, що «гостей» підготував і прислав Ерікан, — погодився Пальц. — Будемо вважати, що ця кілерша — одна з його зомбі.

— Краще мати справу із зомбі, аніж з бійцями Сулименка, — сказав шеф.

— Як сказати, Іване Ваграновичу, як сказати, — не погодився Пальц. — Мені, колеги, про зомбі розповідали цікаві речі. Не кмітливі вони, це правда, але й смерті не бояться. І болі не відчують. В Анголі наші пацани завалили одного такого. Так він півгодини відстрілювався після шести дірок в череві і з простреленими ногами.

— Наркотики? — спитав юрист.

— Не лише наркотики. Там в Анголі є такі шамани, які можуть перетворювати молодих пацанчиків на зомбі.

— Слушайте, — раптом спохватився Олег Маркович, — я тут одну річ згадав. Це може дещо прояснити. Чаклун для того, щоби на відстані контролювати людину, має спочатку отримати предмет, з яким людина довго контактувала. Цей предмет він використовує під час ритуалу як маячок. Мені пояснював один з його помічників: мовляв, без такого маячка він не здатний виокремити свідомість жертви із загального ментального поля. Він казав, що це поле — ніби таке сіре желе, там усе перемішане, майже однорідне. Всі мільярди людських свідомостей. Без такого маячка магічні прокляття не можуть знайти жертву. Чому я згадав про це: перед тим ритуалом, тоді, коли він вбив бізнюка, наші... тобто хлопці з «Ратлону», — виправився технік, — викрали в нього наручний годинник. Ерікан наказав викрасти. Я от і подумав: може, «гості» приходили на

квартиру Скоченків не тільки для того, щоби допитати батьків Наталії? Можливо, вони мали завдання взяти звідти якусь її іграшку або щось із одягу, біжутерії. Маячок. З його допомогою чаклун зможе оволодіти її волею, змусити віддати те, що вона вкрала, або вчинити будь-що.

— Я в це, звісно, не вірю, — сказав Лавр, — але, про всяк випадок, треба поквалитися з переміщенням Корецьких.

— Ну й історію ти нам розповів, Олеже Марковичу, — похитав головою директор. — У нас, дорогий, завдяки тобі знов усі рамси поплутані... От що, Валеро, — розпорядився він в бік Пальца, — телефонуй Миколі Семеновичу, нехай готує Корецьких до евакуації. Щоби вже почали збирати речі, негайно. Операцію очолиш сам. Організуєш дві групи бійців. Одна буде вивозити, друга забезпечувати прикриття. За посиленою тактичною схемою.

— Завдання зрозумів. Дозвольте виконувати. — Палець підвівся, поправляючи кобуру. — Бусик з важким озброєнням теж брати?

— Я ж уже сказав, за посиленою схемою. І хлопців вибери досвідчених. Чорт його зна, чого чекати від тих чорних магів...

— А як же «кріт»? — нагадав Лавр.

— Корецьких поки що сховаємо у підвалі, подалі від «крота». Та й не до них йому буде, тому «кротові».

— Але ж тоді не спрацює наш план виявлення «крота».

— І не треба, — директор хитро примружився. — Не треба вже ніякого плану. Я й без плану знаю, хто такий «кріт».

На кілька секунд у кабінеті запанувала тиша.

— Ану дайте я гляну, — Лавр узяв зі стола знімки Космічної Мавпи, знайшов потрібний, придивився, на мить заплющив очі і заявив:

— Я теж знаю.

Представник Верховного Командора брат Ігор зустрівся з американськими братами за годину до початку щорічної Всесвітньої масонської асамблеї. На третьому поверсі нью-йоркського ресторану «Кінг Дагоберій» усі столики були замовлені для делегатів. Тому навколо безподільно панували два кольори: чорний колір костюмів і білий колір сорочок та жилетів учасників асамблеї. Така незвична для двадцять першого століття стриманість барв пасувала ампірним інтер'єрам «Дагоберія», його коринфським колонам, пропілеям і аркам. Коктейльне паті було у розпалі, коли брат Ігор, після багатьох вітань, обіймів і ритуальних слів, запитав братів Девіда і Джорджа:

— Чи можемо ми, дорогі брати, поспілкуватись у затишному місці?

Американці презирнулись, і брат Девід сказав:

— Чому ні, звичайно, можемо.

Усі троє, прихопивши свої «лонги», пройшли до високої ніші, яка нагадувала абсиду¹ візантійської базиліки. Там брат Ігор назвав пароль, відомий лише хранителям Машин Проклять, і почув від американців правильні і досконалі відклики. Брат Ігор повідомив, що Верховний Командор і Генеральна рада України потребують консультації американських хранителів з приводу загрози, що існує стосовно тої з Машин, яку в давні часи доручено було зберігати під покровом Королівських майстрів Скіфії і Гіпербореї.

— Який характер загрози? — спитав брат Джордж.

— Чорний маг з Традиції Тага уклав угоду з місцевою мафією і намагається заволодіти Машиною.

---

¹ Абсида — закруглена торцева частина видовженої прямокутної базиліки, де зазвичай розташовували вівтарі (у церковних приміщеннях) або престоли (у палацових залах).

— Маг з ковену Тага¹? — перепитав Девід.

— Ні, цей маг з тих, кого у нас називають «кощіями», відступниками. Він розірвав з Традицією і перейшов на бік темних сил.

— Якщо так, то його треба вивести за світову межу, — запропонував Девід.

— Ми готуємо проти нього силову акцію.

— Силову акцію? — на обличчі Джорджа відбився неспокій.

— Що ти маєш на увазі, дорогий брате?

— Знищення його фізичного тіла.

— Це поганий план, — похитав головою Девід. — Це дуже поганий план.

— Буде набагато гірше, якщо чорний маг заволодіє Машиною. Він слугує демонам. Ніхто не знає його задумів і амбіцій.

— Не можна примножувати зло, дорогий брате, — зауважив Джордж. — Через зло не можна побудувати нічого доброго. Не треба вбивати того чорного мага. Тим більше що в цьому немає потреби.

— Немає потреби? Поясніть, дорогі брати, що ви маєте на увазі.

— Я буду розповідати, — сказав Девід, а Джордж кивнув. — Як ти напевне знаєш, брате, Генератори Долі, які у вас чомусь називають Машинами Проклять, створили наші попередники, що жили на землях теперішньої Іспанії в кінці темних століть. Метою їх створення було покращання долі тих братів, що потерпали від фатального невезіння, анафем Церкви і відьмацької роботи. Та-

¹ Ковен — містична громада жерців Північної Традиції на чолі зі Старшою Жрицею і Старшим Жерцем. У класичному ковені — 13 образних. Сім ковенів створюють Коло Традиції, або Валлому. Ковен, який носить ім'я «Таг» («Таг Ашине», «Тайгі»), діє в азійській частині Російської Федерації.

ких братів тоді було багато, і страждання їхні були невимовними. Світ тоді був жорстоким, брати потерпали від гонінь, а чаклуни творили зло на угоду розбещеним і зарозумілим правителям. Жити в тому світі було важко, тому попередники шукали розради у Королівському Мистецтві. Генератори були шедеврами Мистецтва, рідкісними речами з тих, що поєднують наш світ з іншими рівнями буття. Ті, хто створив Генератори, були великими провидцями і досконалими майстрами. Вони передбачили, що люди, спокушені владою, яку можуть давати Генератори, намагатимуться використати їх не за призначенням. Тому у Генератори були закладені, так би мовити, функційні обмежувачі...

— Запобіжники, — підказав Джордж.

— Так, брат має рацію, запобіжники. Вони спрацьовують при спробі перетворити Генератор на зброю. Понад шістьдесят років тому у нас була подібна ситуація. Тоді Вашингтонським Генератором зацікавились люди з армійської розвідки. Хтось із хранителів був необережним у розмовах, а прослуховування урядовців в ім'я національної безпеки тоді стало модною справою. Люди з розвідки шантажували братів, погрожували їхнім близьким. Керівники Ордену спробували вплинути на них через братів в уряді і Сенаті, але від того стало ще гірше, на масонів упала підозра в антипатріотичному закаті. Ситуація здавалася дуже поганою. Хранителі зібралися на нараду і вирішували, що ж їм робити. Тоді один мудрий майстер, ім'я якого ми пам'ятатимемо завжди, сказав братам-хранителям: «Віддайте їм Генератор». Брати дуже здивувались, але майстер сказав: «Усе передбачено, вони будуть безпорадні, немов мавпи, які вкрали ядерну бомбу». Брати послуухались і передали Генератор розвідникам. А через тиждень ті самі люди привезли його назад і більше ніколи не згадували про нього. Кажуть, що в ті дні за дивних обставин загинуло кілька високопоставлених офіцерів і політиків.

— Форестол?¹

— Ми не називаємо імен, дорогий брате. Це давня історія. Так само ми радимо вчинити і вам. Якщо чорний маг хоче отримати Генератор Долі, то нехай він його отримає.

— Але у вашому випадку Машину отримали військові профани. А досвідчений маг може обійти або відключити запобіжники.

— Тобто, — втрутився у розмову брат Джордж, — ти, дорогий брате, вважаєш, що Традиція Тага досягла таких височин, які перевищили вміння великих майстрів-масонів минулого?

— Я перебуваю в сумнівах. Пробачте мою недосконалість, брати.

— Не треба хвилюватись, брате, — заспокоїв брата Ігоря брат Девід. — Спеціалісти нашої військової розвідки теж не були повними ідіотами. Коли в них самих нічого не вийшло, вони запросили для дослідження Генератора чорного мага з Мексики. Він також залишив наш світ. Дехто з наших майстрів вважає, що світ залишило не лише його фізичне тіло. Генератори насправді дуже могутні, і всіх їхніх можливостей не знає ніхто із теперішніх знавців магії.

— Це дуже переконливий прецедент, дорогі брати, — сказав брат Ігор. — Справді переконливий. Дякую вам від імені всіх наших братів. Я передам Великому Командору вашу пораду.

Розділ 30

Ближче до вечора в Космічній Мавпи підвищилася температура. Рани вона промила, але вони все одно боліли, пекли, не давали їй розслабитись і відпочити. Знеболююче не допомагало.

¹ Джеймс Форестол — міністр оборони США (1947—1949). 22 травня 1949 року покінчив з собою, викинувшись із вікна.

Вона чекала, що Вчитель приїде когось забрати іграшку, але години йшли і ніхто не приходив. У квартирі було тихо, лише гарчав порожній холодильник. Це гарчання нервувало її, і вона відключила агрегат.

Коли за вікном загула літня темрява, Космічна Мавпа нарешті забулась у хворобливому сні. Спочатку їй наснився Вчитель, суворий і здатний відчувати корені всіх подій. Вона знову була юною дівчиною. Малим зацькованим звіром. Затятою грішницею з отруєним ненавистю мозком. Кістлявою інтернатівською буровою¹, від якої всі чекали лише невдячності і руйнування. І тільки Вчитель побачив її присмеркову суть і визначив для неї життєвий напрям — шлях воїна. Він навчив її керувати тілом і направляти ненависть на те, що вже вичерпало терпіння богів. Вона просила його дати їй знання про бойову магію, але він їй відмовив.

Їй наснилась ніч, освітлена червоними лампами спальні мага. Вона знову просила навчити її Мистецтва Древніх. Уві сні, як і тої червоної ночі, вона перевершила себе, задовольняючи Вчителя в ліжку. Вона змушувала його знов і знов повставати з безсилля і оволодівати її тілом. І знов, як і тої ночі, ледь вона почала вимолювати в нього знання, як він ударив її. Ударив не сильно, майже байдуже. Так б'ють набридлу кішку. Космічна Мавпа на мить прокинулась, гаряча і мокра, машинально обмацала поранене плече і знову поринула в сон.

Тепер їй наснилися ті, кого вона вбила. Вони стояли під стінами великої зали, складеної з цегли. Вони не дивились на неї, але давили на її відчуття самою своєю присутністю. Вона не могла відійти, не могла наказати їм забратися з цегляної зали. В цьому місці вона не була господинею. Потім до зали зайшов пес. Великий і чорний.

---

¹ Бурова — хуліганка, особа з неадекватною поведінкою (крим. арго).

Він пройшов уздовж шереди мертвих, немов щось винюхуючи. Пес здавався мирним, але Космічній Мавні стало страшно. Вона звідкись знала, що цього пса поставлено охороняти велику і розгалужену таємницю, що пес безжальний і вправний, що втекти від нього не вдавалось ще нікому.

«Не чіпай мене, — звернулась вона до пса. — Я лише виконувала чужу волю».

Пес і далі не звертав на неї уваги. Він підійшов до хлопчика, якого вона допитувала, і довго дивився йому в обличчя. Можливо, вони розмовляли, але Космічній Мавні не дано було почути їхню розмову. Можливо, хлопчик свідчив псові про неї, про те, як вона була його і погрожувала розпеченою праскою. Вона подумала: добре, що хлопчик злякався погроз і їй не довелося класти праску йому на живіт. Вона колись бачила, як розпечена праска пропалює живіт і як шкварчать під нею кишки. Так Вчитель при всіх стратив одного з учнів, який зазіхнув на дівчину з його гарему. Добре, що їй не довелося пропалювати живіт хлопчикові. «А що в тому доброго?» — запитав її голос Вчителя. І вона не знала, що йому відповісти.

Пес підійшов до жінки, яку вона пам'ятала погано. Вона застрелила її, не допитуючи. Тепер вона бачила, що жінка померла молодою, їй не було й тридцяти п'яти. Космічна Мавна подумала, що жінка могла народити хлопчика зовсім юною. Бізнесмени часто одружуються з малолетками. Жінка, так само як і хлопчик, щось мовчки свідчила собацюрі, а той слухав. Вуха його посіпувалися.

Після жінки настала черга спілкуватись із псом батькові хлопчика. На його обличчі залишились сліди від допиту: порізи і великий синець під правим оком. Біля батька пес затримався найдовше. Потім він потрухав далі, вздовж цегляної стіни, безкінечної, як саме зло.

«Не я, — сказала вона навздогін псові. — Тобі потрібна не я». Але пса вже не було, лише мертві продовжували стояти, немов очікували господаря пса, який має вирішити їхню долю.

А потім вона відчула якусь загрозу і прокинулась. Її тренували просинатись у передчутті загрози, і мозок не підвів її навіть тепер, коли його виснажувала лихоманка. Вона почула, як хтось повільно відчиняє вхідні двері конспіративної квартири «три-одиннадцять». Цей «хтось», подумала Космічна Мавпа, або нічого про неї не знає, або сильно ризикує.

Людмила збрехала директорові, коли повідомила, що повертається на базу. Вона бачила фотографії Космічної Мавпи, які менти знайшли в мобільнику Головастика. Цей ідіот зовсім втратив голову від кохання і, сам не відаючи про те, спалив її, секретну розвідницю «Ока Півночі». Ту, яку Старший ховав від усіх. Навіть від улюблених учнів.

Людмила не мала жодного сумніву, що як тільки в агентстві побачать ту фотку, де на руці клятої Мавпи сяє пірамідальний перстень, життєвий таймер «крота» почне відраховувати останні години. Провал був очевидним і остаточним. І хто б міг подумати, що навчена кілерша дозволить себе фотографувати на мобільник, та ще й з посвячувальним перстнем.

Про те, як вона сама лоханулась, прилюдно носячи символ Ока, Людмила намагалась не думати. Вона щойно отримала нове завдання і сподівалася новими подвигами затерти свою необережність. Їй доручили ліквідувати кілершу і забрати з конспіративної квартири іграшку. Оператор, який дав їй завдання, повідомив, що одна із відеокамер, установлених у квартирі «три-одиннадцять», зафіксувала, що поранену кілершу лихоманить і вона практично втратила свідомість. Інша відеокамера

показує, що іграшку — рожевого ведмедика у червоному кашне — кілерша поклала на стіл у кухні.

За півгодини у придорожньому кафе непримітний чоловічок передав Людмилі дві зв'язки ключів — від «три-одиннадцять» і від жовтого «шевроле», на якому приїхав. Вона випила сік, чекаючи, поки чоловічок від'їде від кафе на автівці, яка належала агентству. Потім розвідниця сіла до «шевроле», пошукала під сидінням і витягнула звідти пакет з пістолетом, обоймами, глушником і двома «свіжими» мобільниками. Вона сподівалась знайти в пакеті гроші, але їх там не було. Це був поганий знак, але, подумала вона, отриманих раніше грошей їй мало би вистачити на кілька тижнів.

Оператор порадив Людмилі тихо увійти до квартири і з порога кімнати розстріляти непритомну Космічну Мавпу. Потім розвідниця мала пройти до кухні, забрати звідти іграшку і негайно залишити «три-одиннадцять». На всю операцію, з моменту відчинення дверей, оператор відвів розвідниці сорок п'ять секунд. Подальше її не стосувалось, але вона приблизно знала, як усе буде.

Зачистку конспіративної хати проведуть люди Сулименка, які уперше і в останнє побачать кілершу. Її прострілене тіло опустять до ванни і заллють кислотою, яку принесуть у великих оплетених бутлях з-під вина. Квартиру ретельно приборуть і зітруть зі всіх речей відбитки пальців. Заляпану кров'ю постіль сплять разом із матрацем. Кульові отвори в стінах замажуть спеціальною тонованою пастою. Записи відеокамер знищать. За кілька годин розчинені кислотою залишки Космічної Мавпи зіллють у каналізацію. Усе, що кислота не зможе розчинити (наприклад, кулі, які застрягнуть у її тілі), зберуть до мішечка і викинуть у ставок поряд з шосе. Ніхто і ніколи не згадає потім

у приміщеннях над гаражами. Охорона в курсі. Мої хлопці поїхали за продуктами і водою.

— А Микола Семенович де?

— Зараз сюди підійде. Він малу влаштує, показує їй де і що.

— Він у нас турботливий, — посміхнувся Дашковський, який, за наказом шефа, тепер теж займався темою «Храм».

— Кабарда — правильний дядько, — сказав Лавр. Як і більшість в агентстві, він не любив Дашковського (шкода, що не він виявився «кротом»). Але спеціалістом той був першокласним.

— Не будемо чекати, починаємо нараду, — вирішив директор.

«Третя нарада за добу, — приречено подумав Лавр. — Це ж скільки можна радитись?!»

— Коли мені почати розмову з Наталією? — спитав він.

— Ну не зараз, — розвів руками шеф. — Уже пів на першу ночі. Дівчинка стомлена після усіх переїздів.

— Зрозумів.

— От і добре, — директор обвів поглядом усіх, хто зібрався. — Значить, пройдемо по фактах. Факт перший: Людмила на базу не приїхала. Ми дали ментам наводку. Вони вже шукають автівку, а до ранку усі пепесники¹ і дільничі отримають її фото.

— А як ви її позиціонували перед ментами? — поцікавився Дашковський.

— Як таку, що пропала. Факт другий: ми перевірили ті дані про сім'ю і минуле Людмили, які вона давала куратору при прийомі на роботу. Все справжнє. Вона дійсно Д'ячишин Людмила Михайлівна, вісімдесят сьомого року народження, неодружена, випускниця університету за спеціальністю «політологія». Поки

---

¹ Працівники ППС — патрульно-постової служби.

що нам не вдалося з'ясувати, на якому етапі свого життя вона зійшлась із чорним магом і на якому рівні вони спілкувались. З Агамовим і Сулименком теж ніяких її зв'язків не виявлено. Дуже грамотно все зроблено, навіть не віриться, що вона попала на такий дрібниці, як окультний перстень.

— А перстень справді окультний? — поцікавився Олег Маркович.

— Це вже «факт номер три». Ми звернулися до масонів за консультацією щодо персня. Нам надіслали таку ось довідку, — шеф надів окуляри і прочитав з листка:

«На руці сфотографованої жінки перстень типу «магічний кристал», або «ганар». Виконаний з білого металу, скоріше всього з платини, у формі чотирикутної пірамідки, яка закріплена на семикутній зірці. На променях зірки вирізано руни, які складають абрєвіатуру гасла: «Високо стоїть Вежа Куї». Перстень використовується в окультній традиції Тага як особистий знак приналежності до числа обраних служителів Кола Валломи. Для України ця відзнака дуже рідкісна, позаяк переважна більшість adeptів традиції Тага живуть і практикують на території Російської Федерації, Казахстану і Киргизстану. Носій персня має право керувати членами Тага з нижчих ієрархічних рівнів і вимагати від них абсолютної покори і повного підпорядкування його владі. Але ієрархічний рівень носія персня є нижчим за рівень Жерця Тага. Вперше перстень такого типу було зафіксовано у 1889 році в м. Самарі. Носій такого персня був затриманий поліцією при спробі проникнення з невстановленою метою до кафедрального собору, і опис персня залишився в поліцейському архіві».

— Сатаністи якісь... — промурмотів Олег Маркович.

— Не сатаністи, а якась хитра «традиція Тага», вам же ясно сказали, — виправив його Дашковський. — Нема нічого гіршого,

колеги, ніж порпатися в окультизмі. Буде купа менінгіту і ноль на виході. Це неконкретна публіка.

— Вони самі нас зачепили, — нагадав Пальц.

— Факт четвертий, — вів далі директор, не звертаючи уваги на пікіровки підлеглих. — Росіяни повідомили нам, що жіночі відбитки, знайдені у квартирі Скоченків, належать громадянці Росії Анісімовій Галині Павлівні, вісімдесят дев'ятого року народження, уродженки міста Воронежа, засудженій за статтями 213 і 214 Кримінального кодексу Російської Федерації за хуліганство і вандалізм. Судячи з усього, вандалізм був серйозним, бо дванадцятирічній пацанці суд відважив по повній. Громадянка Анісімова утримувалася спочатку в спецінтернаті, потім на «малолетке» і у психіатричній клініці з листопада дві тисячі першого до липня дві тисячі шостого року. Характеристика — невротичка, схильна до крайніх проявів антисоціальної поведінки та агресії з елементами садизму. Ну, це ми про неї і самі знаємо. Після дві тисячі шостого даних про неї у росіян немає. Є фотографія Анісімової, яка, в принципі, ідентифікує її як саме ту особу, котру зазнімкував на свій стільниковий вбитий нападник.

— Такі різні дівки, а обидві приплили до чаклуна, — резюмував Пальц. — Ну що спільного у Людмили з цією психопаткою?

— Це свідчить лише про те, — зауважив Дашковський, — що чаклун гарний організатор і вміє використовувати вихідців з різних соціальних прошарків. Де треба думати — використовує випускницю університету, а де треба різати і стріляти — відморожену психопатку.

— Га-ли-на, — Олег Маркович вимовив ім'я кілерші, немов пробуючи його на смак. — З латини «галліна» — курка, а «галена» — свинцевий блиск.

— Ну і нащо ви це сказали? — єхидно поцікавився Дашковський. — Ми і так знаємо, що ви ерудована людина.

— Просто так сказав, — насупився старший технік.

— Найцікавіше, — додав до міркувань Пальца і Дашковського Лавр, — що і випускниця університету, і психопатка здобули у чаклуна один і той самий ієрархічний ранг. Далеко не найнижчий. Значить, не така вже вона й відморожена, ця Анісімова Галина Павлівна. Ерікан її цінує.

— Ну, ти у нас глибокий психолог... — почав Дашковський, але його наїзд на Грінченка перервав прихід Кабарди.

— Як там дівчинка? — спитав його шеф.

— Заснула. Все про батьків питає, — Микола Семенович присів на стілець. — Але й колотнеча тут у нас... Я, Іване Ваграновичу, дві доби вже не сплю. А тут ще таке чую, перепрошую... Кажуть, що наша Люда — «кріт»?

— Це, на жаль, уже не припущення.

— Діла... — Кабарда стомлено похитав головою. — Впіймали її?

— Шукаємо, — запевнив директор. — У мене до вас є запитання, Миколо Семеновичу. Вам не здається, що Корецький щось приховує?

— Може бути. Він усе поривався телефонувати своїм масонам. Я йому кажу: Романе, не роби дурниць, усіх нас одним дзвінком на той світ відправити можеш. А з нами тут діти, донька твоя, родичка неповнолітня. Діти ж важливіші за твою масонерію. За дітей подумай, слоню... Але він, скажу я вам, прибацаний на всю макітру. Бережи Бог від того масонства.

— Це точно, — буркнув Дашковський.

— А в чому ж та його «прибацаність»? — поцікавився шеф.

— Коли треба про дітей думати, він думає про те, що чогось там не встиг доповісти тому своєму Великому Майстрові.

— А чого саме не встиг доповісти?

— Він не казав. Але донька його, та ще стервочка, трохи про-
балакалась. Вона все кляла Наталю, що та притарабанила до їх-
ньої хати якусь небезпечну хріновину.

— Це саме те, що я сподівався почути, — кивнув директор. —
Дякую вам, Миколо Семеновичу. За все дякую. Ви йдіть відпочи-
вайте, завтра у нас буде важкий день.

— Усім доброї ночі, шановні, — колишній капітан міліції від-
кланявся і залишив нараду.

— Так на чому ми перервались? — шеф повернувся на голов-
ну лінію наради.

— На тому, що Ерікан цінує Анісімову, — нагадав Лавр.

— Значить, є за що цінувати, — посміхнувся Пальц. — І кра-
сива, і ментів стріляє, як зайців. Крепкій арешек.

— А про її напарника, того, що вбили, щось відомо? — спитав
Олег Маркович.

— Ні, — сказав шеф і звернувся до Грінченка: — Лавре, ти
телефонував Костиганову?

— Телефонував, Іване Ваграновичу. Його мобілка не відпові-
дає. Каже: абонент не може прийняти ваш дзвінок.

— Може, щось сталося, — припустив Пальц.

— Або дійсно щось сталося, або десь відсипається, або пішов
у підпілля і щось готує...

— ...Або ж просто не хоче з вами спілкуватись, Лавре Ста-
ніславовичу, — не упустив свого Дашковський.

— Але й прикрой ти, Славо, — хмикнув старший технік.

— Я просто не відкидаю жодного з варіантів. — Дашковський
подивився на директора з таким виглядом, немов питав: «Я ж маю
рацію, невже ви не бачите?»

— Ні в якому разі не можна відкидати жодного із варіан-
тів, — погодився той. — Але все ж таки, В'ячеславе Мироновичу,
прошу вас надалі бути коректнішим. Ми всі, колеги, робимо

спільну справу. Окрім того, ви, В'ячеславе Мироновичу, не були з нами раніше і, напевне, ще не знаєте: Лавра Станіславовича я відсьогодні призначив старшим оперативником і старшим по темі «Маг».

— Навіть так?.. — Дашковський багатозначно похитав головою. — Вітаю вас з новими погонями, пане Грінченко.

— Дякую, пане Дашковський.

— Ну от, усі вже «пани», — посміхнувся Олег Маркович. — Не охоронна контора, а суцільне тобі панство.

— Ми постійно відволікаємось, — констатував Пальц.

— Усі вже стомлені, я розумію, — директор сперся черевом на стіл. — Але я б хотів, шановні колеги, перш, аніж ми розійдемося по койках, визначитись щодо наших подальших дій. У світлі тих нових фактів, які я назвав.

— Я завтра зранку спробую «розколоти» Наталію, — сказав Лавр. — А потім пошукаю Пітера.

— Я займуся збором інформації за темою «Маг», — запропонував Пальц. — Треба встановити постійне зовнішнє спостереження за резиденцією чаклуна і «Ратлоном».

— Я візьму когось із програмістів і поїду з ним до масонського Храму. Встановимо там «Периметр». Обладнання фірмачі вже привезли, — повідомив Дашковський. — До речі, масони вже затвердили той кошторис, який склав Грінченко?

— Затвердили. Можете встановлювати обладнання.

— А я, Іване Ваграновичу, з вашого дозволу спробую зв'язатися з одним дуже інформованим дядьком, який і досі ще працює в Агамова, — запропонував Олег Маркович. — Він мені довіряє і дещо винний. Я йому про те нагадаю. Може, дасть якусь нову інформацію про Ерікана.

— Але обережно, Олеже Марковичу. Вони там тепер усі на стрьомі і під наглядом Сулими. Коли підете на зустріч із тим

вашим «дядьком», обов'язково візьміть прикриття. Це наказ Валеро?

— Я чую, Іване Ваграновичу. Організуємо прикриття, все буде чікі-пікі, — підтвердив Пальц.

— І ще одне, — сказав директор. — Треба, щоб одна група бійців була постійно готовою до виїзду. В стані хвилинної готовності. Це, Валеро, також на тобі. Якщо менти вийдуть на слід Людмили, треба буде діяти оперативно. Дуже оперативно.

— А якщо вони вийдуть на слід Анісімової? — запитав шефа Лавр.

— Тоді нехай вони нею і займаються. Вона все ж таки на їхній землі напаскудила, — директор не без напруги підняв над кріслом своє габаритне тіло. — Отже, всі знаєте свою диспозицію на завтра. А тепер, колеги, наказую усім спати.

Розділ 32

Жрець-ягин Червоної Гілки, який при посвяченні отримав священне ім'я Івар, вимушений був визнати, що його команді не вдалося виконати наказ. Космічна Мавпа безслідно зникла, а підлегла йому розвідниця захлинулась у гарячій воді. Івар не зміг врятувати їй життя ані за допомогою медичних засобів, ані за допомогою магічних. Ані денні, ані нічні боги не схотіли виявити своєї прихильності до Людмили Д'ячишин, войовниці клану. І навіть печатка невразливості Хомор цього разу не допомогла. Напевно тому, що зустрілась із силою іншої такої ж печатки, накладеної на вбивцю.

Чогось подібного Івар очікував уже тоді, коли йому наказали задіяти для знешкодження Мавпи розвідницю. Івар навіть насмілився висловити своє здивування. На що отримав вичерпне пояснення: розвідниця своєю необережністю наслала на себе гнів

одної із тих захисних сил, що підтримують віковичну Рівновагу світла і темряви. Тепер вона має пройти випробування і підтвердити, що продовжує перебувати у згоді з силами-покровительками Вінду¹.

Випробування розвідниці не пройшла.

З важким серцем Івар набрав на мобілі номер, позначений знаком Ока.

— Я закликав до сил Авеги і сил Акуна, — доповів він. — Я доклав граничних зусиль і навіть вийшов за межі. Але при повному місяці Морана сильніша. Я відчуваю провину і готовий до покарання.

— Ти не винний, я гине, — почув він. — Ти ще не можеш зматись на рівних з богинею смерті. Ми не повинні шкодувати за тими, кого вона закликала сісти з нею на чорній трапезі. Нехай вічне тіло нашої сестри безперешкодно мандрує до островів насолод. Мир їй!

— Воїстину.

— Все на краще, я гине. Боги з нами.

— А що робити з невічним тілом сестри?

— Нехай чистильники Сулими потурбуються про те, щоби ніхто не скривдив дослідженнями та нечестивими обрядами її тимчасової оболонки. І ще: кродер² досягає Вершини Літа. Наближається пороговий час. Мені терміново потрібний оракул викрадачки. Той ведмедик. Якщо ж іграшку ви не зможете повернути, йдіть на квартиру викрадачки і знайдіть там іншого оракула.

¹ *Вінду (Бінду)* — особливий термін північної, переважно кельтської, магічної традиції. Означає «симфонію» або «зв'язок». «Технічна» аспектція вселенської єдності речей.

² *Кродер* — річний календарний цикл, основа солярної (сонячної) магії.

— Буде зроблено.

— Там, де ти зараз знаходишся, знайди кров тої, яка подарувала Морані нашу сестру. Вона поранена, мала десь лишити кров. Знайди і принеси мені. Сила Акуна з тобою.

— Сила Акуна нездоланна, — завірив співрозмовника Івар і почув у мобілці гудки. Начальство повернулось до служіння богам. Отже, на його, Івара, карк усілися своїми товстими дупами нові невідкладні турботи.

Відібрати в кілерші ведмедика навряд чи вдасться, вирішив він. Хіба що в найближчі години її знайдуть бійці Сулименка. Осатаніла і озброєна, вона перетворилася на страшного ворога. Тим більше, враховуючи її обізнаність у таких делікатних питаннях, як внутрішнє життя Резиденції і методи діяльності силових підрозділів. Якщо вона не повна ідіотка, то не дасть себе впіймати так швидко. А вона далеко не ідіотка. Івар мав можливість у цьому переконатись. Значить, треба когось послати до квартири Скоченків. Або їхати туди самому.

Івар повільно провів долонями по обличчю і рушив до ванної кімнати. Тіло Людмили лежало у ванні, вже звільнене від одягу і прикрас. Жрець подумки прочитав молитву. Скоро сюди прийдуть чистильники і розчинять це тіло у кислоті. Це гарне і сильне жіноче тіло, яке ще донедавна дарувало чоловікам насолоду, яке прагнуло й отримувало бажане, за кілька годин перетвориться на рідку сполуку, стече іржавими трубами до міської клоаки. І там зіллється з хімічним хаосом. З тією зникаюлою формою матерії, яка колись породила це тіло і всі нетривкі людські тіла.

«Усе суще підкоряється Рівновазі, і тільки Рівновага самовільна», — підсумував цю сумну символіку Івар і заглянув до кошика з використаною білизною. Там лежали зіжмакані рушники. На одному з них жрець знайшов характерні бурі плями.

Цю ніч, яка обіцяла бути безсонною, Івар вирішив присвятити Морані.

* * *

Нічліг у приміському притоні обійшовся Космічній Мавні в сто гривень. Її спочатку прийняли за прибуту повію, але швидко зрозуміли свою помилку і проявили повагу. Навіть забезпечили квартирантку йодом, шматком марлі і таблеткою аспірину. Вона ще раз промила рани, забарикадувала двері у невеличку кімнату, відведена їй господарями притону, поклала біля себе волину, лягла і відключилась. Уві сні до неї знову прийшов чорний пес.

Тепер він дивився на неї і важко дихав, показуючи ікла і довгого рожевого язика. Вона чула голос. Чи належав голос псові, чи комусь іншому, вона не знала. Тому вирішила відповідати так, нібито пес спілкується з нею.

— Чому ти згіршуєш свою карму? — запитав голос.

— Ніякої карми немає, собацюро. Це все дешеве розводілово для терпіл.

— Хто сказав тобі це?

— Це мені пояснили два санітари в дурці, які кожної ночі приходили мене трахати. Вони мені сказали: життя одне і в ньому треба встигнути трахнути всіх, хто слабший за тебе. А потім уже все решта. Кінець кінцем тебе зжере хробачня, а бомжі будуть сцяти на твою могилу. Така в них була філософія.

— Хіба ти була слабшою за тих санітарів?

— Можливо, й ні, але коли тебе накачають галоперидолом, ти стаєш слабшим за камерну мишу.

— Я питаю не про тілесну слабкість.

— Авжеж, песику, я зрозуміла, тебе цікавить духовна сила. Так, я дуже духовно сильна. Я сильніша за всіх. Але коли тебе спочатку звідячать гумовим патиком по голові, а потім ставлять раком

на смердючій койці, воно чомусь не допомагає. Вона, ота духовна сила, тоді навіть шкодить. Тому що духовно ніякі можуть отримувати задоволення від патиків і санітарів. А я з ночі в ніч, з ночі в ніч думала лише про те, як я буду вбивати тих мутантів. Як я зрізатиму з них шкіру і повільно чавитиму їхні волохаті яйця. Вони мене трахали, а я придумувала їм страти. Коли вигадуєш страти під час сексу з двома немитими жлобами, смішно згадувати про якусь там карму. Взагалі, тоді усе стає таким смішним і можливим. І не після переродження, а в цьому житті. Ти часом не пробував?

— Ти вбивала людей.

— Я робила це із вдячності.

— До ще одного мутанта?

— Не кажи так, тварино. Він показав мені шлях.

— До темряви.

— Це все лише слова — світло, темрява. Насправді все сіре.

— Колись один із твоїх предків вважав так само. Тоді була смута, а він вбивав за гроші. За золото. Вирізав цілі села. А потім спалював. Твоє життя склалося так вузько і стиснено через його злочини.

— А, ти знову про карму. Яке просвітлене писько. Ти часом не собачий будда? А я читала, що душі злочинців після смерті потрапляють у тіла дерев і комах. Якщо книжка не бреше, чому ж я тоді не гнійна муха з такими безпредельними предками? А може, книжка бреше? А може, усі книжки брешуть? І всі просвітлені брешуть теж?

— Ти не в тілі мухи, тому що інший твій предок був лікарем. Майже святою людиною.

— Лікарем? А я все думала, чого це мене санітари так люблять.

— Ти ж не вбила тих санітарів.

— Не було часу.

— Брехня.

— Пси брешуть.

— Ти могла піти шляхом лікаря, а не розбійника. Але ти пішла до темряви. Шкода. Святість лікаря не знайшла продовження у твоєму роді.

— У моєму роді? Продовження? Смієшся з мене? Яке до дуни продовження? У такої, як я, можуть бути діти?

— Ти вагітна.

— Це неправда.

— Правда. Від Головастика. Він же казав тобі, що ти спроможна побачити Алькор.

Лавр довго не міг виконати наказу шефа. Сон тікав від його перезбудженого мозку. Тим більше що агентство продовжувало жити своїм нічним життям, і час від часу на базі ставало шумно. Лавр чув, як приїхав Ребрик, котрого в лікарні замінив інший молодий оперативник. Потім хтось із чергових розбудив Пальца, що спав у сусідній кімнаті. Лавр підійшов до дверей, трохи прочинив їх і почув, як голос чергового повідомляє:

— Хлопці доповідають, що в будівлі «Ратлону» світяться всі вікна. Туди з'їжджаються люди Сулименка. Біля будівлі повно машин працівників їхнього тактичного підрозділу. Щось там у них відбувається.

— Може, готують на нас напад? — припустив голос Валерія Віталійовича.

— Все може бути. Об'явимо ситуацію «нуль»?

— Поки що ні, почекаємо. Я про всяк випадок передзвоню заступникові міністра. Нехай попередить політиків. Але ні, не може бути... Навряд чи вони наважаться нас штурмувати. Навіть Агамов не ризикне влаштувати штурм нашої бази. Це ж буде бійня.

— А штурм того масонського Храму?

— Це слушно. Я зараз розбуджу Івана Ваграновича. Він має телефони їхніх лідерів.

Лавр знову приліг на розкладачку. Він вирішив провести ті кілька хвилин, які залишилися до загальної тривоги, у горизонтальному положенні.

«Ситуація «нуль»! Загальний збір на базу і переміщення родин керівників агентства на захищений об'єкт за містом. Такого за всю історію агентства ще жодного разу не траплялось. Ну що ж, повоюємо. Заманимо тигра з гори на рівнину¹», — вирішив Лавр і раптом заснув.

Він прокинувся від того, що Кабарда тормосив його за плече.

— Що? Почалось? — схопився новоспечений старший оперативник. — Ситуація «нуль»?

— Яка там ситуація «нуль», чоловіче? — похитав головою Микола Семенович. — Уже дев'ята година ранку. Нормальні хлопи вже прийняли від похмілля, їм пси під лавками морди лижуть.

— Я вночі чув, що Сулименко підняв своїх людей.

— Підняв, — підтвердив Кабарда. — Але в шефа там є барабан², він сюди крякнув, що увесь рейвах через ту кілершу, що ментів постріляла. Вона там чи когось вбила з їхніх, чи на когось напала. Незрозуміло. Вона тепер проти них, в Агамова очко зіграло. Всіх кинув на пошуки. Боятися вони тої Анісімової.

— Ну, якщо всіх кинули, значить, недовго їй лишилось бігати.

---

¹ Китайська військова стратегема «дяо ху лі шань» — змусити тигра залишити гору.

² Барабан — інформатор (міліцейський сленг).

— Це точно.

— Наталія прокинулась?

— Де там. Спить іще.

— А чого ж тоді ви мене підняли?

— Так ти ж солдат, чоловіче. Воїн. Перед тим як іти до дівчини, маєш поїсти, помитися, поголитися, напахкатися «шипром».

— Хто вже тепер той «шипр», окрім вас, пам'ятає. Лишіть того ровера, Миколо Семеновичу.

— Ну, не подобається тобі «шипр», най вже буде. Напахкаєшся чимось іншим. Але маєш бути свіженьким. Дівчата люблять свіженьких бодреньких суперменів. А кого вони люблять, — Кабарда хитро примружився, — тому розповідають усі свої таємниці. Вчись, поки я живий.

У цей момент підстрибнув стільничковий Грінченка. Лавр подивився на виклик і присвиснув. Дзвонив Костиганов. Кабарда все зрозумів і вийшов до коридору.

— Ти мені дзвонив? — почув Лавр голос брата Пітера.

— Так.

— Що сталося?

— Мій шеф терміново хоче з тобою поспілкуватись. Де ти?

— Це ти для тих запитуєш, хто нас прослуховує? Я зараз у місці, де панує Гармонія¹. Розумному — достатньо. Нехай твій шеф приїжджає сюди. Я тут знайшов добрий коньяк. Колекційний. Йому сподобається.

— У нас складна ситуація. Він не зможе залишити базу.

— А я до вас теж не поїду. Там усіх пасуть. Може, мені з ним зв'язатись по захищеній лінії?

— А в тебе є така лінія?

¹ Місце, де панує Гармонія — масонська алегорична формула для позначення Храму.

— Це, чесно кажучи, зараз проблематично. Наприклад, з цього стільничкового я взагалі дзвоню востаннє і потім кидаю його до унітаза. Але ближче до вечора я щось придумую.

— Придумай, Пітере. Ми чекатимемо. І вважай: втоплені мобіли забивають каналізацію.

— О'кей, — було чути, як Костиганов сміється. — Дякую за пораду. Я врахую твій сумний досвід.

Розділ 33

Тої бурхливої ночі Мармури наснилася суцільна еротика. Уві сні вона пережила всі пригоди жіночого тіла, придумані сценаристами тих трьох порнофільмів, які вона встигла побачити за своє коротке життя. Головним героєм цих марень з чоловічого боку виступав хтось разуче схожий на Лавра Грінченка. При цьому аватар Лавра показав себе з найкращого боку. Тому, коли нарешті Мармура прокинулась, їй страшенно закортіло побачити Лавра. Якісь невідомі сили зглянулися на її бажання, і за кілька хвилин до кімнати увійшов саме той, на кого вона чекала. Від нього пахло міцними чоловічими парфумами.

«Я зараз від нього оргазм отримую», — подумала дівчина.

— Доброго ранку, — привітався Лавр і присів на краєчок дивана. — Як спала, красуне?

— Класно, — потягнулась Мармура, демонструючи виголені пахви і все, що було видно крізь отвори нічної сорочки.

— Відпочила?

— Ага. А вам як спалось?

— Може бути.

— Це як?

— Це коли бажано було б поспати більше.

— А вам ваша дівчина снилась?

— Нічого не снилось.

— А ви мені снились.

— Сподіваюсь, у доброму вигляді.

— В обалденному вигляді.

— Я радий.

— Я теж. — Мармура підморгнула Грінченкові. — Коли приїдуть мої батьки?

— Трохи пізніше. З ними все добре, не хвилюйся.

— Тих деградосів ще не впіймали?

— Одного вчора вбили. Шукаємо ту, другу. Ми вже знаємо, хто вона.

— І хто?

— Психічно хвора жінка. Яку використовують для знищення людей.

— Добре, що я тоді від неї чухнула, — на обличчя Мармури набігла тінь.

— У мене до тебе є запитання, Наталю.

— Яке?

— Де та штука, яку ти вкрала?

— Яка штука?

— Ти знаєш яка.

— Я нічого не крала, — тепер дівчина дивилась не на Лавра, а вбік; туди, де на стіні висіла ядучо-зелена репродукція пейзажу Каро. — Я чесна пацанка.

— Ми все знаємо, Наталю. Інна нам все розповіла.

— От сучка, — Мармура ткнулась головою в подушку.

— Ця річ дуже небезпечна. Поки вона в тебе, Наталю, тобі й твоїм батькам загрожує смертельна небезпека. Той, хто полює за нею, відрядить на пошуки нових кілерів. Це дуже впливова і багата людина. Для нього майже нема неможливого.

— Я «за так» не віддам, — буркнула в подушку дівчина. — А ви не знайдете. Нізащо.

— А «не за так»?

Мармура мовчала. Йому здалось, що вона плаче. Він чекав дві хвилини, потім перепитав:

— Ну?

— В мене є дві умови, — дівчина жбурнула подушку в репродукцію, але не поцілила. Обличчя в неї було злим, але слідів рюмсання Грінченко не побачив.

— О, — посміхнувся Лавр. — Це вже пішла ділова розмова.

— А ви думали, що я вівця вухата?

— Ні.

— Думали. І тепер думаєте. На босий понт мене берете. Такий дорослий, красивий і брешете. — Її обличчя стало хитрим-хитрим. — Ви ж збрехали, що Бекі мене здала? Правда ж?

— Здала.

— Ні! — Мармура зістрибнула з дивана. — Брехня! Вона мене кохає. Це її татко-козел вам усе розповів! Це він! Він лише прикидається, що крутий.

— Кажи, які твої умови.

— Правда ж, Бекі мене не здавала? — Мармура присіла біля Лавра і спробувала зазирнути йому в очі.

Він зустрів її погляд своїм і вкотре зауважив, що у великих очах дівчини присутня якась дивна ваблива магія. Він доклав зусилля, щоби ці очі не зтягнули його у своє задзеркалля, і сказав:

— Правда. Які умови?

— А я знала, знала, знала, що Бекі мене не здавала! — переможно застрибала Мармура. — Бекі — це супергьорл, Бекі — це тру!

— Не здавала. Ти правильно здогадалась. Але ти почала про умови, кажи.

— Але це будуть справжні умови, дорослі, — дівчина хитро примружилась.

— Я інакших й не очікую.

— Правда?

— Truth.

— Перша умова: я хочу за неї три тисячі доларів. Готівкою.

— Ого, круто. Дорогоцінний матеріал?

— Ні, вона не дорогоцінна. Але дуже древня. Стопудовий антикваріат.

— Добре, припустимо. А друга умова?

— Ви зі мною одружуєтесь.

«Оп-па! — подумав Лавр. — Це ж зараз у директорському кабінеті всі під столи попадали».

Ще вчора, перед приїздом Корецьких, у кімнаті для відпочинку встановили відеокамеру. Її розмову з дівчиною тепер транслювали на директорський лептоп. Лавр відчув, що червоніє.

— Наталю, ти мене шокувала.

— Невже?

— Ти ж казала, що ти лесбіянка.

— Я так приколювалася. Мені лесбіянство до одного місця. Ніякого кайфу.

— А Інні Корецькій? Теж до одного місця?

— Бекі? — Мармура посміхнулась. — Бекі мене любить. Бекі буде страждати.

— От бачиш.

— Страждання вдосконалюють людину.

— Ти жорстока.

— Це не я жорстока, це життя жорстоке, — впевнено заявила дівчина. — А що це ви раптом так за Бекі заперечували? Вам її шкода?

— Ні, не шкода. Але ж ти ще дуже молода.

— Я повнолітня. Все нормально.

— Знаєш, Наталочко, це все ж таки трохи несподівано...

— Не називайте мене Наталочкою. І ви б мали знати: кохання завжди несподіване.

— Несподіванка — це іноді пастка, Наталю. У старовинному китайському романі «Епоха трьох царств» є навіть такий спеціальний вираз: «мейджен дзюй» — пастка несподіваної плоті.

— Китайський роман? До чого тут якась китайська епоха, якісь там царства? — щиро обурилася Мармура. — Що в тебе за такі базари гнилі? Я що, не подобаюсь тобі? Не подобаюсь? Ні? — вона скинула сорочку швидше, аніж Лавр встигнув зреагувати. — Ну як?

— Негайно одягнись!

— Гарні стрінги, правда? Це ж краще за китайські романи. А без них ще краще, дивись. — Стрінги полетіли на крісло услід за сорочкою.

— Я сказав: одягнись, — Лавр відвернувся. — Швиденько. В темпі вальсу.

— Вам вже не потрібна та штука? Ні?

— Одягнись, кажу тобі. Давай поспілкуємось без стриптизів, спокійно.

— А я не хочу спілкуватись, — дівчина наблизилась до Лавра і спробувала поцілувати. — Я тебе хочу.

Він відчув її дихання, її гарячі губи і руку, яка ковзнула до його ременя, намацала і почала його розстібати.

— Лавре Станіславовичу! Вас шеф викликає, — почув він голос Кабарди з коридору. Микола Семенович прийшов йому на допомогу.

Мармура блискавично застрибнула на диван і сховалась під ковдрою.

— Двері, до речі, не зачинені, — зауважив Лавр. — А якби він увійшов?

— Ну увійшов би. І що? Так я тобі зовсім-зовсім не подобаюсь?

— Ти мені дуже подобаєшся, — сказав Лавр і раптом зловив себе на тому, що сказав правду.

— Про що ти зараз подумав?

— Про те, що ти дуже красива.

— А ще про що?

— Що обнімання із голою, навіть і повнолітньою, дівчиною у службовому приміщенні не сприяють службовій кар'єрі.

— Злякався?

— Краще не будемо про це.

— Гарзд, не будемо. Друга умова приймається?

— Це ультиматум?

— Ага.

— Мені треба подумати. І шеф, бачиш, викликає.

— Ну то йди.

— Ти, мала, граєшся в небезпечні ігри.

— Все наше життя — гра. І «малою» мене теж не називай.

Кабарда чекав його в коридорі. Разом вони піднялися до кабінету шефа.

— Привіт нареченому! — помахав рукою Олег Маркович.

— Ну ти даєш, — простягнув для вітання руку директор. — Я, Лавре, всякого за життя набачився, але такого... Прийшов, побачив, переміг. Казанова!

— Це все Микола Семенович, — сказав Лавр. — Дав мені свого одеколону, а він у нього, напевно, з феромонами.

— Так ось у чому справа, — старший технік тихо трясся від сміху. — Ментовські штучки! Це вони так у ментовні пацанок розколювали.

— Ти звідки знаєш, що в ментовні роблять? — незлобно огризнувся Кабарда. — В ментовні таке роблять, що тобі й не снилось. Але мент ти чи не мент, а до жінок треба грамотно підходити. Я його навчив — і ось результат. Самі бачили.

— Масони дадуть малій три штуки? — поцікавився Лавр.

— Запитаємо, — директор дивився на екран лептопа. — Гаряча дівка. Може, й справді, Лавре? Давно у нас весілля не було. Років зо три вже.

— А справді, — підтримав Олег Маркович. — Ми все хотіли Лавра на Людї оженити, а вона, бачиш, «кротом» виявилась. Тепер його стикувальні вузли вільні. А ви чого думаєте, він про три штуки запитує? Нормальний посаг, Грінч, я тебе розумію.

— Я подумаю, — пообіцяв Лавр. — І, я ж просив, не називайте мене Грінчем.

— Але швидше думай, — порадив директор. — Наш «дятел» годину тому доповів, що у квартирі Скоченків уночі знову хтось побував. Дивись, щоби той чаклун, доки ти думати будеш, наречену тобі не зіпсував.

— Анісімова їм «маячок» не віддала, — пояснив Олег Маркович. — Вони пішли ще один шукати.

— Схоже на те, — погодився Лавр. — Тоді я скажу малій, що згодний.

— А потім? — директор відірвав погляд від лептопа.

— Яюсь викручусь.

— А він на неї запав! — аж підстрибнув Олег Маркович. — Гадам буду, запав!

— «Гадом буду», — передражнив техніка Лавр. — Це ви в «Ратлоні» такого сленгу набрались? Вам не пасує, Олеже Марковичу. Ви ж доктор наук, як-не-як, творець космічної техніки.

— Ти не вчи мене, старого, а за квітами йди. Вже.

— А що думаєте, не піду?

— Йди, йди, не прогадаєш. Нормальна дівка, бойова. Дарма, що малолетка, — підтримав Лавра Кабарда. — Затирила цінну річ у самого чорного мага. Молодця! Ми її на оперативницю вивчимо. А якщо їй ще три тисячі відваллять...

— Уже не «якщо». Масони таки дають їй три тисячі, — повідомив шеф. — Щойно прийшов емейл від Великого Майстра. Так що, Лавре, йди до Наталії і погоджуйся на все. Микола Семенович на твоєму весіллі тамадою буде.

— Це я можу, — підтвердив Кабарда. — Всі гості знаюю. А якщо серйозно, то, мабуть, таки треба поспішити. Іван Вагранович має рацію.

— Але ж весело ви мене під танк кидаєте... — посміхнувся Лавр.

— Так вона ж тобі все пояснила. Вона повнолітня і тебе обожнює. Ти в шоколаді, Лавре Станіславовичу. А яка у дівчини фігура! Венера у стадії дозрівання. Заздрю, — закотив очі Олег Маркович.

— Добрий ви... А між іншим, як там ваш інформатор? — запитав у старшого техніка Лавр.

— Зустріч о другій годині. В центрі міста.

— Кажуть, тобі Костиганов телефонував? — запитав Лавра директор.

— Телефонував, Іване Ваграновичу, — підтвердив Лавр. — Він тепер у Храмі, готовий з вами там зустрітись. Але я йому сказав, що ви зараз не можете залишити базу.

— Чому це я не можу? — спохмурнів шеф. — Я хіба щось таке казав? Якщо він справді готовий до розмови, я вже туди їду. Візьму із собою Корецького. Роман Олександрович, як виявилось, терміново потрібний Великому Майстрові у Храмі. Залишу за старшого Леона Федоровича, він тут буде за півгодини. От він вас і ганятиме, будете знати.

— Із Костигановим зараз зв'язку немає, — зауважив Лавр. — Він тепер міняє комунікатор, боїться прослуховування. А якщо він, поки ви будете туди їхати, вже звідти зникне?

— А у нас там зараз Дашковський, — нагадав Олег Маркович. — «Периметр» встановлює. Нехай він його там пригальмує.

— Він уже доїхав? — директор подивився на годинник.

— Мав би доїхати.

Шеф визвав по стільниковому Дашковського.

— В'ячеславе Мироновичу, ви вже на місці? Недалеко? Коли приїдете, пошукайте там того джентльмена, з яким учора не зміг зв'язатися наш новоспечений старший опер. Так. Скажіть джентльменові, що я готовий зустрітись з ним там, де він пропонував. Передзвоніть щодо результатів розмови. Чекаю.

Директор відключив стільниковий.

— Ти все ще тут? — направив він окуляри на Грінченка. — До роботи, боєць. Купувати квіти, освідчуватись у коханні, шукати магічну зброю.

— Уже йду, Іване Ваграновичу. Але до вас буде одне прохання.

— Яке?

— Відключіть, будь ласка, відеокамеру.

Розділ 34

Таракану не довелося придумувати ніякої легенди, щоби потрапити на територію резиденції чаклуна. У своєму легальному житті він працював інспектором «Облтрансазу» і час від часу користувався своїм правом на обстеження будинків і газифікованих приміщень для підготовки ліквідацій.

Він уже мав план об'єкта і знав, що на ділянці, яка належала громадянину Шаманському, розташовані чотири окремі будівлі: великий будинок для учнів (ашрам), триповерхова вілла самого чорного мага, одноповерхова споруда під назвою «медитаційний зал» і ще одна двоповерхова будівля господарського призначення з підземними гаражами, пральнею, кухнею і генераторною. Медитаційний зал, судячи зі схеми газопостачання, не опалювався, а всі інші будівлі були обладнані автономними газовими котлами Vaillant.

— У нас уже були пожежники, — зупинив його на вході охоронець, ледь глянувши на посвідчення.

— Я не пожежник, ксіву уважно дивись, — Таракан ткнув посвідчення під самий ніс голомозій «шафі». — Читати вмієш? Газова інспекція. Хочеш, щоб ми вам газ відрубали?

— Я зараз про вас повідомлю, — відступив охоронець і сказав по мобіліці невидимому абонентові: — Тут з газконтори. Один. Так. Зрозумів.

— Що там? — Таракан зобразив на своєму обличчі зацікавлену чиновницьку зверхність.

— Зараз вас проведуть. Зачекайте.

— Довго треба чекати? В мене, окрім вас, ще сьогодні...

— Недовго.

Чекати і справді довелося недовго. Симпатична жінка у хустці і сірому балахоні привітно посміхнулась інспекторові і запросила його пройти на територію. Таракан зауважив, що біля вартової буди тутешні мешканці обладнали просторий вольєр, де бігало зо п'ять вівчарок.

— Собачок на продаж вирощуєте?

— Це для охорони, — пояснила жінка. — Скільки?

— Чого «скільки»?

— Скільки вам дати, щоб ви звідси пішли?

— Щоб я пішов? Що ви таке кажете, жіночко? У вас тут генератор на газі, три котли, два лічильники і шість газових плиток. Правильно? На генератор ви, до речі, нам навіть сертифіката не дали. Це серйозний агрегат, а ми не маємо на нього жодного документа. Непорядок. Усе треба перевірити, а на лічильники поставити нові пломби. Їх востаннє опломбовували вісім років тому. Бачите, — Таракан розкрив реєстраційну книгу, — останню відмітку? Вісім років! А за державними нормами, дороженька, їх треба перевіряти кожні п'ять років. На спеціальному пневмостенді. Тут у вас ще ж роторні лічильники поставлені? Ер-ел шості?

— Сто гривень вам вистачить?

— А я потім під суд піду, коли тут у вас все згорить? Так?

— Сто п'ятдесят.

— Ну ви й уперті. — Таракан зобразив щире здивування. — Але ж лічильники я маю подивитись? Чи як ви скажете?

Жінка на хвилину задумалась, потім дістала з глибин свого балахона мобільний і з кимось зв'язалась.

— Він хоче лише лічильники подивитись, — сказала вона. — Я пропонувала. Добре.

— Ходімо зі мною, — жінка повела Таракана до господарської будівлі.

Викладена кольоровою плиткою стежка огинала діброву, за деревами котрої виднілись теракотові вежки і еркери. «Вілла, — зрозумів кілер, — лігво балдея. А цікаво було б подивитись, чим він там займається. Править чорні меси?»

Дорогою вони не зустріли жодної душі. Таракан кожною клітиною шкіри відчував, що за ним спостерігають, але пристроїв відеонагляду ніде не побачив. Їх або майстерно заховали, або зробили дуже мініатюрними. Металеві двері до господарської будівлі відчинялись електронною карткою, яку жінка встромила у щілину над ручкою. Індикатор біля щілини змінив

колір з жовтого на зелений, щось коротко пискнуло, і двері відчинилися.

Лічильник висів на просторій кухні, де готували їжу три молоді жінки в однакових балахонах і хустках. У великих баняхах булькали різнокольорові бульйони. Пахло часником, домашнім хлібом і риб'ячою юшкою. На протилежній від лічильника стіні висіла вправлена в золочену рамку фотографія усміхненого старця у сніжно-білому одязі. У старця було вузьке монголоїдне обличчя, маленькі очі-буравчики і високе, змережане зморшками чоло. Він проникливо і поблажливо дивився на Таракана. Фотографія чимось невловимо нагадувала радянські портрети вождя світового пролетаріату.

«Ерікан, — упізнав кілер мага, чиї зображення час від часу з'являлися на сторінках глянцевого часописів і популярних таблоїдів. — Симпатичний дідок. І не скажеш, що чорний маг».

— Треба міняти, — інспектор тицьнув у лічильник пальцем. — Апарати цього типу вже заборонені для експлуатації. Ви тут завгосп?

— Ні, завгосп зараз у відрядженні, але я йому передам усі ваші зауваження.

— Це не мої зауваження, дорогенька, а затверджені державою норми експлуатації газових пристроїв, — знов набундючився Таракан. — Я ж бачу, не бідне тут у вас помістя, а лічильники стоять ще роторні. На селах уже таких нема. На броньовані двері і псів гроші маєте, а на лічильник п'ятсот гривень шкода?

— Ми все виправимо.

— А другий лічильник у вас де?

— Туди не можна. Але ми все поміняємо, я вам обіцяю.

Жінка сунула йому в руку три зіжмакані п'ятдесятигривневі купюри.

— Добре, — погодився Таракан, який зрозумів, що подальший спротив хабареві може викликати підозру. — Але поміняйте обов'язково. Тепер за цим дуже-дуже дивляться.

Він дістав із валізки інструмент і прикріпив до лічильника замість циліндричної пломби крихітний пристрій, який від пломби міг би відрізнути лише експерт. Потім дав жінці розписатись у реєстраційній книзі і, не затримуючись, рушив до виходу. Краєм ока він бачив, як на майданчик перед віллою заїжджає кавалькада джипів з літерними номерами.

«У другому джипі, скоріше за все, Агамов, у третьому — депутат С., а он той білий «ескалад» узагалі невідомо чий», — зацінкував номери Таракан.

Коли він уже підходив до собачого вольєра, із другого джипа вийшла і рушила до вілли висока молода жінка. Два охоронці, схожі на гоблінів з мультика, почалапали за нею.

«Поправочка, — відзначив кілер. — Не Агамов, а Агамова. Юна дружина олігарха відвідує свого духовного татка. Ну-ну».

Уже вийшовши за браму, він зі смартфона увійшов до особистої бази даних і пробив номер «ескалада».

«Вау! — зашкірився Таракан. — Це ж треба, які буратіни сюди приїжджають. Лоханувся ти, Таракашка. Треба було брати за це балдеїще усі півмільйона».

За кілька годин пристрій на лічильнику прокинувся і почав перехоплювати телефонні розмови в радіусі ста метрів. Ще за кілька годин Таракан закріпив на високому дереві, за кілометр від резиденції Ерікана, ретранслятор. Той просигналив пристрою-перехоплювачу про готовність прийняти першу порцію даних і в бік ретранслятора стрибнув короткий високоінформативний сигнал. Таракан увімкнув з'єднаний із смартфоном декодер, перевірив настройки цифрових фільтрів і протоколи розширення,

натиснув на транспарант «старт» і почув, як жіночий голос з металево-синтетичними інтонаціями замовляє ароматизовану сіль для ванни. Перехоплювач працював.

Тепер Таракан міг спокійно вивчати внутрішнє життя резиденції. За дві-три доби він планував дізнатися про це життя достатньо для того, щоби вийти для пристрілки на снайперську позицію. Нею мала стати напівзруйнована будівля старого елеватора за двісті метрів від вілли чорного мага. Її Таракан уже перевіряв і не знайшов там детекторів присутності, які відповідальна охорона мала б розмістити на всіх високих точках, розташованих недалеко від місця постійного мешкання респектабельного джентльмена зі специфічними джерелами заробітку. Подібна недбалість уже коштувала життя кільком грошовитим дядькам, але проколи інших нічому нікого в Україні не вчили. Охорона Ерікана, судячи з усього, теж готова була наступати на старі ризикали.

На випадок, якщо чорний маг виявиться дуже обережним і безвилазно захищається у неприступних надрах своєї вілли, Таракан розробив «план Б». Для його реалізації він уже замовив частину обладнання. Досі, не без внутрішнього задоволення відзначив кілер, усе йшло за графіком. Максимум за шість днів Ерікана буде ліквідовано. Якщо, звісно, не виникне форс-мажору.

Розділ 35

У Храмі очікували на приїзд високих гостей. Велику залу на першому поверсі, спеціально призначену для проведення урочистих асамблей і зібрань, ретельно вимили, підфарбували позолочені капітелі колон «J» та «B» і замінили перегорілі жарівки на люстрах. До зали внесли погербовані хоругви До-

стойних Лож і розставили їх у простінках між вікнами. Масивний дубовий трон, призначений для Великого Майстра, встановили у східній частині зали під темно-синім балдахіном, отороченим золотою окрайкою з важкими китицями. Над балдахіном удень і вночі сяяла електричною підвіткою масонська дельта з уважним і всеблагим оком. Уздовж стін натягнули товстий сріблястий шнур з подвійними Кафіанськими вузлами. Він символізував братерську любов і всевітнє єднання вільних мулярів. Роботами керував доглядач брат Олександр, який від ранку до пізнього вечора й сам щось прикручував, підшліфовав, дотягував і підшивав. Запах свіжополакованих дверей змішувався зі східними ароматами пахощів, які привезли у двох товстих валізах.

У Храмі відчутно збільшилася кількість гостей. Серед прибулих було багато молодих братів спортивного вигляду. Кожного дня вони обстежували навколишній ліс, уважно придивляючись до місцевих грибників, які врешті-решт почали обходити Храм десятою дорогою. Й це незважаючи на те, що після рясних дощів навколо нього повиростала сила-силенна грибів. Перед літнім сонцестоянням погода налагодилася і над Храмом піднісся досконалий купол літнього неба, бірюзовий вдень і оксамитовозоряний уночі. Підсушений червневим сонцем, ліс став дзвінким, радісним і цікавим для прогулянок. Ті з братів, які привезли із собою дружин і подруг, стали приділяти більше уваги вечірньому моціонові. Щоденний виторг у найближчому сільському міні-маркеті зріс утричі.

На тлі цього передсвяткового збудження стурбований настрій Костиганова виглядав контрастно і недоречно. Відразу після приїзду він почав відволікати брата Олександра від ремонтних справ. Свій оперативний штаб брат Пітер обладнав у скляній призмі обсерваторії. Там він розклав різні прилади і тепер експе-

риментував з параболічною антеною супутникового зв'язку. Брату Олександрю він заявив, що йому недостатньо тієї електричної розводки, яку вже мала обсерваторія, і змусив старого доглядача завести на третій поверх додатковий кабель.

Саме в обсерваторії і знайшов Костиганова Дашковський. Він сказав Пітерові, що директор готовий приїхати до Храму. Костиганов підтвердив свою згоду обміняти інформацією і призначив місцем зустрічі стару альтанку на лісовому кордоні. Її збудували брати разом із храмовим комплексом, але офіційно вона не належала вільномулярському братству. Схожа з восьмикутною тамплієрівською ротондою, альтанка прикрасила лісове роздоріжжя. Дорога тут роздвоювалась. Її асфальтоване відгалуження вело до Храму, а ґрунтове — до сусіднього села. Брати-охоронці використовували альтанку як сторожовий пост.

За дві години шеф з Корецьким і охороною прибув до кордону. Два джипи і мікробус зупинились біля альтанки. Але Костиганова там не було. Охоронці Храму лише знизали плечима, коли їх спитали, чи не бачили вони бува брата Пітера. Корецький вже хотів йти на пошуки, коли з лісу на важкому байку виїхав Костиганов. Від блиску хромованих фар, баків і патрубків на світлій лісовій галявині стало ще світліше. Пітер хвацько пригальмував біля самої альтанки. Він був без шолома, у шортах і зіжмаканій футболці, які мало пасували до його апарата.

— Не ображайтеся за запізнення, панове, — вибачився власник блискучого дива, потискаючи руку директорові і Корецькому. — Щойно отримав важливу інформацію. Плани дещо змінюються.

— Щось сталося? — спитав Корецький.

— Це все ще треба обміркувати... — Пітер дав знак охоронцям Храму, і ті відійшли від альтанки. Так само, за знаком директора, відійшли бійці агентства. Костиганов звернувся до

Корецького: — Ви справді не знали, брате, яка річ до вас потрапила?

— Я і тепер не знаю. Може б, ви мене просвітили, дорогий брате?

— Знахідка вашої родички кардинально змінила ситуацію, — заявив Лицар Кадош. — У нас тепер з'явився шанс вирішити проблему. І вирішити її за масонськими правилами. Без силових акцій.

— Пояснення б усе ж таки не завадили, — погодився з Корецьким директор.

— Мене уповноважили сказати вам наступне, — звернувся до шефа Пітер, попередньо кинувши на журналіста швидкий погляд. — Дівчина, яка перебуває під вашою охороною, знайшла фрагменти старовинного і надзвичайно цінного артефакту, який ми умовно називаємо «містичною зброєю». Я ще раз підкреслюю, що це лише умовна назва. Я не можу вам більш детально розповісти про цей артефакт, зрозумійте мене. Навіть дорогому братові Роману не можу. Я зв'язаний обіцянками про нерозголошення. Скажу лише, що ця зброя може впливати на здоров'я і психіку людей на відстані. Без найменшого фізичного контакту. Взагалі за межами фізичних взаємодій. Інші фрагменти зброї зберігаються у Храмі. Коли ми отримаємо всі складові зброї, її можна буде використати проти чаклуна. Дехто з наших спеціалістів з проблем окультизму переконаний, що ми таким чином зможемо його перемогти.

— Це добрі новини, — сказав директор. — Наскільки я розумію, місія мого агентства на цьому вичерпується?

— Я так не думаю, — заперечив Костиганов. — Справа у тому, що зброю треба буде дуже грамотно підкинути чаклунові. Так, щоби він вважав її своєю здобиччю, нічого не запідозрив і спробував її застосувати. Ми вважаємо, що ваше агентство зможе

провести цю операцію краще, аніж наші люди, які не мають у таких діях потрібного досвіду.

— Віддати йому зброю? — здивувався Корецький. — Отой циліндр...

— Брате, — зупинив його Пітер, — про циліндр ми з тобою поговоримо потім. А зараз я би хотів почути від вас, Іване Ваграновичу, чи готові ви й далі допомагати нам у боротьбі зі злом. Зрозуміло, що все буде оплачено.

— Йдеться вже не стільки про гроші, пане Костиганов, як про глузд. Про зміст, сенс того, що ми робитимемо. Або, навпаки, того, чого ми не робитимемо за жодних обставин. Я спочатку, з вашого дозволу, все ж таки хотів би зрозуміти сенс цього подарунку. Для чого віддавати в руки чаклунові таку могутню річ? Які гарантії, що це дасть користь? Що то за видатні «спеціалісти з проблем окультизму», котрі надають вам такі дивні рекомендації, і яка їхня мета? А може, ці «спеціалісти» грають на боці ворога? Може, вони у чаклуна на зарплаті? Я не люблю, коли мене і моїх людей використовують «в темну». І не допущу такого використання. Ні за які гроші.

— Шановний Іване Ваграновичу, — Костиганов намагався бути переконливим. — Я не можу вам прояснити всього ще й тому, що в речах метафізичних ніколи не вдається досягнути ясності й однозначності. Чим далі ми відходимо від законів фізичного світу, тим могутнішими стають сили, природа і мотивації яких нам не зрозумілі. Ми, вільні муляри, у таких випадках звикли покладатися на авторитет досконалих майстрів минулого, які перевершували нас у своїх знаннях і вміннях. Філософ Лао-цзи казав: якщо хочеш щось обмежити, дай йому спочатку розширитись, якщо бажаєш відібрати, спочатку віддай.

— Я вперше чую, що Лао був вільним муляром.

— У певному сенсі так, був.

— У певному сенсі, Пітере Венцелевичу, ми з вами зараз займаємось порожньою балаканиною.

— Учора один із наших братів звернувся за порадою до майстрів високих градусів, які зберігають давні свідчення щодо методів і принципів користування містичною зброєю. Вони порадили зробити так, щоби зброя потрапила до рук чаклуна. Майстри живуть за океаном, у них бездоганна репутація, вони масони в десятому-дванадцятому поколінні, і вони *в принципі* не можуть грати на боці тубільних темних сил. У принципі. Зрозумійте, Іване Ваграновичу, є речі фундаментальні, безсумнівні... Майстри гарантували нам, що зброя знищить чорного мага.

— А якщо, навпаки, розширить його можливості?

— Те, що має загинути, спочатку можуть піти.

— Не знаю, як вас, а мене ані ці цитати, ані ваші заокеанські магістри не переконують. От не переконують, і все. Вибачте, але я нагадаю вам, що ще добу тому ви і ваші брати готові були воювати з Агамовим і цілим світом за цю зброю. А тепер ви її віддаєте ворогові «за так». Ще й готові заплатити за таку передачу гроші. Де логіка?

— Масонська логіка, Іване Ваграновичу, відрізняється від профанської. Ви мислите, виходячи з досвіду, отриманого під час поточних ігор світу, а ми покладаємось на авторитети тих, хто стояв ближче до часів Присутності.

— Тоді ви догматики і схоласти, як колись казав мій викладач теорії марксизму-ленінізму. Теж був філософом, земля йому пухом.

— А ще ми ідеалісти, — сказав Костиганов.

— Забув, вибачайте.

— Можна мені щось сказати? — вступив до розмови Корецький.

— Кажі, брате мій, — на обличчі Костиганова в цю мить відобразилася багатоденна втома.

— Мені здається, що ця річ, «містична зброя», як ти, брате, її називаєш, має свою власну волю.

— Тобто?

— Ця зброя не схотіла потрапити до викрадачів і сама віддала себе Наталії. Захотіла з'єднатися в одне ціле і потрапила до нашої квартири. Якщо вона не захоче, то й не піде до чаклуна. Вона сама вирішує свою долю.

— А це вже чисто казка, — директор дивився на Корецького холодно, немов вираховуючи, яка інтрига ховається за його сумнівним припущенням.

— А те, що Наталія принесла фрагмент зброї до моєї хати, це не казка, ні? Я ж тепер розумію, що якби ті бандити знали, що фрагмент у квартирі, вони б не записки на двері вивішували, а негайно б нас перестріляли. Вони записку писали, адресуючи її мені, а не Наталії. Мені як охоронцеві Храму. А тепер подумайте про цей збіг. Спробуйте вирахувати математичну ймовірність того, що саме в момент діставання зброї з могили поряд опиниться приятелька моєї доньки, яка...

— А ви ж казали, що родичка.

— Це якраз неважливо. А те важливо, що ймовірність один до мільярда. А може, й більше. А потім, чому раптом Наталія ризикнула вкрасти цю річ? Що їй до цього підштовхнуло? Яка сила? Оце і є важливим. Найважливішим.

— А чого люди взагалі крадуть? — знизав плечима директор. — Їх що, кожного разу підштовхує до того якась містика?

— Артефакт, що наділений волею? — перепитав Корецького Лицар Кадош. — Це доволі цікаве припущення...

— Для вас воно, може, й цікаве, а я тут нічого цікавого не знаходжу. І в те, чого я не бачив на власні очі, не вірю, — твердо

сказав директор. — Ви вже вибачайте, Романе Олександровичу, але так мене життя навчило. І взагалі, мені здається, що таємні знання предків шукають здебільшого ті, кому не вдалось вивчити сучасні відкриті знання.

— Полковнику, це вже колись було, — Корецький здавався повністю захопленим своїм відкриттям. — У Палестині, дві тисячі років тому. Один добродій, якого називали Фомою Невіруючим, висловлював сумніви, подібні до ваших. Він теж хотів помацати.

— І Фомі, наскільки пам'ятаю, надали таку можливість.

Корецький раптом розсміявся.

— Знаєте, Іване Ваграновичу, — сказав він, — а я чомусь думаю, що ця розумна зброя і вам подарує таку можливість. Дасть вам знак. Наприклад, зараз у вашого джипа двигун не заведеться.

— Сумніваюся, — посміхнувся директор, підвівся і рушив до автівки. — До побачення, панове схоласти.

— До побачення, — промурмотів Костиганов, а Корецький не промовив ані слова. Його обличчя зблідло, на ньому окреслились вилиці. Він чекав на знак.

Задзвонив директорський телефон. Корецький і Костиганов презирнулись. Шеф теж на них глянув, зупинився біля джипа і повільно, дуже повільно підніс слухавку до вуха.

— Слухаю, Валеро... Що?! Коли? А ти, мать твою, куди дивився?

— ЗНАК! — прошепотів Корецький.

— Щось сталося, Іване Ваграновичу? — спитав Пітер, коли шеф кинув мобілку до кишені.

— Сталося.

— Помацали? — на обличчі Корецького благоговійний страх мішався з тріумфом.

— Та припиніть ви цю вашу грьобану містику! — раптом закричав на нього директор. — Що я, в біса лисого, помацав?! Хрен тухлий помацав! Захоплення відбулось, розумієте, ні?! Мою людину долбаки агамовські захопили. У центрі міста! Серед білого дня!

— Війна? — зрозумів Костиганов.

Директор не відповів. Він застрибнув до джипа, рикнув шоферу: «На базу!», і машина зірвалася з місця. За нею рушили автівки з охороною.

Розділ 36

Люди Сулименка захопили Олега Марковича в кафе, коли той чекав на інформатора. Прикриття, організоване Пальцом, не встигло відреагувати, коли строката студентська компанія, яка зайшла до закладу, в одну мить перетворилася на групу захоплення. Боець прикриття кинувся на допомогу старшому техніку, але жінка, яка сиділа за сусіднім столиком, штрикнула йому в спину електрошокером. Другого бійця відсікли від об'єкта перекинутими столиками. Поки він вибирався із-за імпровізованої барикади, Олега Марковича скрутили, доправили до мікробуса і вивезли в невідомому напрямі. На питання: «Чому не стріляв?» боець відповів, що боявся поранити старшого техника.

За двадцять хвилин після захоплення Олега Марковича ще одна група ратлонівців спробувала захопити доньку директора. Дівчина якраз виходила з приміщення музикальної школи. Але в цьому випадку атаку підготували недбало, а охоронці агентства, навпаки, виявилися на висоті. Вони помітили нападників, ще коли ті вистрибували з джипів, повалили дівчину на землю і, не вагаючись, відкрили вогонь на ураження.

Почалася вулична стрілянина, яка спричинила паніку серед перехожих і водіїв. На проспекті виник корок. Двох з ратлонівців зачепило кулями, інші, побачивши наближення міліцейських машин, забрали із собою поранених і втекли. З боку агентства ніхто не постраждав.

Біля будинку, де мешкала родина директора, охорона теж помітила підозрілі автівки. Але наблизитись до будинку ратлонівці не намілились і лише здалеку спостерігали за прибуттям ЗМОПу і додаткових сил охорони.

Усі підрозділи агентства негайно перейшли на режим «нуль». Дружні політики зробили гучні заяви для преси. За наказом заступника міністра міліція взяла під охорону ті будинки, до яких евакуювали родини співробітників агентства. О сьомій вечора Леон Федорович повідомив директора, що високопоставлений чиновник з Адміністрації Президента зв'язався з Агамовим і від імені першої особи висловив стурбованість останніми подіями. Олігарх заявив, що жодний із його підлеглих не причетний до перестрілки, і пообіцяв подати до суду на тих журналістів і політиків, які згадували його прізвище у зв'язку з діями невідомих бандитів. Про зниклого доктора технічних наук О. М. Джаву Агамов говорити відмовився, зауваживши, що вперше про такого чує.

Ближче до ночі прийшло повідомлення, що у віденський офіс керуючої компанії, яка належала Агамову, завітала австрійська поліція і тимчасово призупинила діяльність компанії до підтвердження легального походження інвестованих у неї капіталів. Аналітики брокерських фірм розіслали прогноз, що вже наступного ранку, при відкритті Лондонської біржі, акції агробізнесу Агамова втратять до шести відсотків вартості. А в Нью-Йорку тамтешня поліція арештувала за зберігання наркотиків сина одного із заступників олігарха.

Опівночі до директора по захищеному супутниковому каналу подзвонив Костиганов і повідомив, що придбав на чорному ринку оригінал порнографічного відеозапису з участю Поліни Агамової. Пітер додав, що на записі серед іншого є групові статеві акти і що, на його думку, такий жорсткий компромат може стати реальним предметом обміну на Олега Марковича.

За годину Леон Федорович зв'язався з керівником юридичного управління холдингу «МАД Арм-Монтаж» і передав йому закодовану копію відеозапису на цифровому носії. Ще за півгодини сам Агамов подзвонив до директора й отримав від нього код доступу. До того часу в кабінеті у шефа вже зібралось усе керівництво агентства. Пальц в режимі он-лайн отримував інформацію про переміщення бойових груп «Ратлону», Кабарда моніторив ситуацію біля об'єктів агентства, а Лавр слідкував за подіями в Інтернеті.

Ще перед тим, як почалась війна, Грінченко три години провів з Мармурою. Загадковий циліндр тепер спочивав у директорському сейфі. З огляду на те, що масони не встигли передати обіцяні Мармурі гроші, шеф власноручно видав дівчині три тисячі доларів з оперативного фонду. Думки присутніх у директорському кабінеті час від часу поверталися до містичної зброї, яка опинилась у тимчасовому розпорядженні агентства. Але ніхто так і не ризикнув розпочати про неї розмову. Всі бачили, що саме існування незрозумілого артефакту напружує і дратує шефа.

О пів на третю Агамов нарешті передзвонив.

— Слава Богу, роздуплився, — прошепотів Кабарда, коли телефонний номер особистого офісу олігарха висвітився на екрані монітора.

Директор увімкнув гучномовець, підняв слухавку і привітався:

— Ще раз доброї вам ночі, Володимире Мансуровичу.

— Цей запис підроблений. Це тухта. І я доведу це, — у хрипловатому голосі Агамова присутні не почули хвилювання.

— Наші спеціалісти вже перевірили його. Він автентичний. Співчуваю.

— Засунь своє співчуття собі в зад, — злість прорвала нетривку загату удаваного спокою.

— Тоді ми розміщуємо запис в Інтернеті. Розмову закінчено.

— Почекай, не гоні коней. Чого ви хочете?

— Джаву в обмін на гарантії невикористання запису.

— Джаву за вкрадений Генератор і гарантії.

— Перепрошую, про який генератор йдеться?

— Не путай мене, мусор. Усе ти розумієш.

— Не розумію, вибачте.

— Тоді запитай у жидомасонів. Це ж тепер твої ближні.

— Якщо ви, Володимире Мансуровичу, наближуєте до себе чорних магів, то не думайте, що всі наслідуватимуть ваш приклад.

— От бачиш, — прохрипів олігарх. — А ліпив тут горбатого, що нічого не розумієш. І не сподівайся, що мене на понт візьмете. Баркас свого часу теж сподівався.

— На понт вас бере Ерікан. Він уже вибачив вам, що ви в нього відібрали кохану жінку? Чи вирішив помститись руками масонів?

— Що ти мелеш?

— Умови обміну залишаються без змін: Джаву за гарантії невикористання. Все. Даю вам на прийняття рішення одну годину, — директор різко вимкнув зв'язок.

Кілька хвилин усі мовчали. Потім Лавр запитав:

— Якщо не секрет, Іване Ваграновичу, звідки у вас інформація про кохання Ерікана до Поліни?

— Я старий опер і навчився сам робити висновки, — директор начепив окуляри і подивився на монітор. — Навіть якщо я помилився, ця версія змусить Агамова замислитись. Чим довше він буде думати, тим гірше для чаклуна.

Раптом ожив селекторний зв'язок. На пульті спалахнув зелений вогник диспетчерської.

— Іване Ваграновичу, у нас «чепе»! — виринув з апарата голос чергового.

— Що сталося?

— Та дівчина, яка у кімнаті відпочинку...

— Що з нею?

— Вибігла з ножем, хотіла бігти до вас, на другий поверх. Ми її зупинили. Намагалася мене вдарити, а потім порізала собі руки. Уся в крові.

— Негайно зв'язати і викликати лікаря... Грінченко, відставити! — крикнув шеф, побачивши, як зірвався Лавр. — Ти їй не допоможеш...

Але Лавр уже біг сходами на перший поверх. Там черговий і два бійці охорони намагалися зв'язати Мармуру, з горлянки якої виривалися дикі звуки. Вимазана власною кров'ю, дівчина відбивалась від них із силою дорослої людини.

— Припини... — почав Лавр, але зіткнувся поглядом з очима Мармури. В них не було нічого свідомого.

— Що за дурка? — вкушений дівчиною боєць вдарив її по голові.

— Не смій бити, — заборонив йому Лавр, ловлячи брикливі ноги Мармури. — Це маг заліз їй до мозку. Треба вколоти їй заспокійливе.

Учотирьох вони нарешті зв'язали дівчину і занесли її до кімнати відпочинку. Приступ минув раптово. Очі заплющилися,

м'язи розслабилися. Лікар з'явився за кілька хвилин, увів Мармурі цереброл і перев'язав порізи.

— Нічого страшного, — сказав він. — Судини не зачеплені, порізи неглибокі. А ось щодо мозкової діяльності... Треба буде її пізніше ціннорізинчиком проколоти, протестувати. Я можу порекомендувати досвідченого спеціаліста з транспінотичної терапії.

— Отже, з «дахом» будуть проблеми?

— Сподіваюсь, що ні, Лавре Станіславовичу, але ж ви самі розумієте: якісь паранормальні впливи... А можливо, й НЛП¹. Тут не може бути однозначних прогнозів.

— Звідки вона ніж узяла? — поцікавився Лавр у чергового, коли лікар пішов.

— Напевне, у господарському блоці, Лавре Станіславовичу, — черговий підняв з підлоги закривавлений кухонний ніж. — Це наш ніж, з кухні, он літеру «А» на ручці нашкрябано.

Година, виділена Агамову для прийняття рішення, майже минула, а з офісу олігарха не надійшло жодного повідомлення. Коли добігали останні хвилини ультиматуму, напруження в директорському кабінеті досягло максимуму. На екрані монітора таймер відраховував секунду за секундою. Кабарда відклав розпочатий бутерброд і підійшов до вікна. Лавр зауважив, що великий палець на його правій руці почав смішно сіпатись.

— Він що, повний ідіот? — не витримав мовчання Пальц. — Заради чого...

— Валеро, помовч, — зупинив його шеф. — У нас все готово для вкиду компромату?

---

¹ НЛП (нейролінгварне програмування) — розповсюджена в пресі назва для означення широкого спектра технологій вербально-знакового та бар'єрного кодування людської підсвідомості.

— Все готово, — підтвердив Лавр. — Список розсилки максимально розширений. Відеофайл прикріплено. Лишилось дати команду «відправити».

— Пригальмує на п'ять хвилин, Іване, — Грінченко вперше почув, як Кабарда звертається до директора на «ти». — Заради Олега, пригальмує.

— Ні, Миколо, — похитав головою шеф. — Я не гальмувати му. З цим крокодилем не можна гратись. Він вирішить, що ми з'їжджаємо з теми, і почне тиснути. Такі в них правила. Компромат буде кинуто секунда в секунду. Лавре?

— Я готовий.

Палець голосно матюкнувся.

На моніторі виник сигнал виклику.

— Це не офіс Агамова, — визначив Лавр.

Директор увімкнув комунікатор.

— Привіт, Ваня! — почулось з нього.

— Хто це?

— Не впізнаєш? Багатим буду.

— Ні, не впізнаю. Прошу назватися.

— Це Сулименко.

— Добридень, Олександрє Андрійовичу.

— Який там в дупу день, Ваня. Не добрий день, а люта ніч.

— У вас є для мене якесь повідомлення?

— Мене попросила тобі подзвонити Поліна Юріївна Агамова.

— Я поставив запитання перед Агамовим, чекаю відповіді від нього.

— Від нього відповіді не буде.

— Тоді й з Агамовою нема про що розмовляти.

— Ти не зрозумів, Ваню. Агамов зажмурився.

— Тобто? — Директор приставив до губ палець, побачивши, як зірвалися з місць його співробітники.

— Покінчив із собою. Двадцять хвилин тому... Отакої, Ваню. Ти ж у нього в кабінеті ніколи не був, ні? В нього там набір самурайських мечей. Хороші мечі, роботи Дойзо. Він собі сепуку зробив. Ритуально. Навіть прощальний вірш написав. Ми вже викликали ментів.

— Прошу передати Поліні Юрїївні мої співчуття.

— Передам. Поліна Юрїївна передає тобі, що готова обміняти твого заступника на гарантії невикористання запису. Задоволений?

— А хто дав Поліні Юрїївні повноваження на такі дії?

— Дурне запитання, Ваню. Вона ж головна спадкоємиця Мансуровича.

— Хіба вже оголошено заповіт?

— Він ніколи не був секретним. Принаймні, що стосується «Ратлону», то я і мої люди виконуємо накази Поліни Юрїївни.

— Ясно. Де ви передасте нам Джаву?

— Не спіши. Ми ще з тобою не вирішили щодо гарантій. Ми вже з Поліною Юрїївною про це подумали і от що вирішили. Ми пропонуємо, щоби гарантом невикористання вашого компромату виступив Юхан Менген, а нотаріусом, який фіксуватиме угоду і забезпечить їй конфіденційність, — Костянтин Равзер.

— Якщо буде гарант усної угоди, то нащо потрібний ще й нотаріус?

— Так хоче Поліна Юрїївна.

— Дуже громіздка схема. Фактично два гаранти. Але якщо ви так наполягаєте...

— Громіздко, зате надійно.

— Равзера я знаю. Приймається. А хто такий Менген?

— Швед, далекий родич королівської родини. Представник банківської групи «Амбер-Норгезе» в Україні. Позаштатний радник нашого прем'єра. Його репутація поза підозрами. Минулого

року він виступав посередником-на-довірі у процесі ділового розлучення співвласників нафтодобувної корпорації. Ти мав би чути, тамтешні розборки навіть газети перетирали...

— Нам треба вивчити цю кандидатуру.

— Вивчай.

— Я передзвоню за цим номером за дві години.

— Без питань. Дзвони.

— Я сподіваюсь, ви не в підвалі Джаву тримаєте?

— З ним усе гаразд, не хвилюйся. Ми Олега Марковича знаємо і поважаємо. Зла йому не робимо, коньяку-горілки наливаємо.

— А поспілкуватися з ним можна?

— Але недовго.

— Лише два слова.

— Без питань, — було чути, як Сулименко наказав комусь: «Давай його сюди!». За хвилину голос Джави глухо і повільно промовив: «У мене все гаразд, Іване Ваграновичу, не хвилюйтесь».

— Тримайтеся, Олеже Марковичу, ми працюємо над вашим звільненням, — підбадьорив старшого техника шеф.

— Чуєш, все гаразд, — це вже був голос Сулименка.

— Чую. Я передзвоню. До побачення.

Директор відключив комунікатор і знайшов у стільниковому номер Леона Федоровича. Той довго не брав слухавку.

— Вибачте, що розбудив вас, — сказав директор, коли юрист озвався. — У нас надзвичайні події, форс-мажор повний. Агамов покінчив із собою... Так. Уявіть собі, Леоне Федоровичу, ще годину тому погрожував нам, тримався надзвичайно впевнено, навіть нахабно, а потім випустив собі кишки самурайським мечем. Раптом розхотілося пацану жити... Десь півгодини тому. Так... І я кажу: дивні дива Господні. Дзвонив Сулима. Запропонував від імені невіщної вдови обмін Олега на наших умовах. Так, вони там усе

встигли обміркувати... І я дивуюсь... Усім тепер керує невтішна вдова... Каже, що законно. Гарантом пропонує якогось Менгена, шведського банкіра. Нотаріусом — Костю Равзера. Так, саме так: гарант плюс нотаріус... І я такої думки... Чекаємо вас тут, Леоне Федоровичу. Треба, я думаю, у першу чергу порадитися щодо Менгена. Я хвилин за двадцять вишлю за вами Валеру з хлопцями. Береженого Бог береже.

Коли розмову було закінчено, шеф спитав:

— Ну, колеги, які будуть думки?

— А якої думки щодо всього цього Леон Федорович? — поцікавився Пальц.

— Він вважає, що за Поліною стоїть Ерікан.

— Тобто ми можемо припустити, що Ерікан наказав Агамову покінчити з собою? — уточнив Лавр.

— Виходячи з того, що він зробив з малою, я цього не виключаю.

— Це чорний маг, — упевнено заявив Пальц. — Але чому він погодився на наші умови?

— Іван Вагранович має рацію. Він кохає Поліну, — запевнив Лавр. — І не хоче, щоби ми морально знищили його дівчину.

— Вам усе кохання в голові, — пробурчав Пальц.

— І таку мотивацію не варто відкидати, — не погодився з ним шеф. — Але я не виключаю, що Поліна може діяти і за власною волею.

— За власною волею? — похитав головою Пальц. — Вона проти чаклуна пацанка. Яка вже там «власна воля»!

— Ерікан тепер може повністю контролювати Поліну. І це небезпечно, — підтримав Валерія Віталійовича Кабарда. — Дуже небезпечно. Чаклун отримав увесь ресурс Агамова. Гроші, бійців, політичне прикриття. Окрім того, смерть Агамова можуть повісити на нас. Якщо, скажімо, вбивство треба буде підкріплювати

даними експертиз, то доведення до самогубства можна скомпонувати без особливого менінгіту. Я думаю, слідчі прокуратури займуться нами вже від завтра. Повна жопа.

— Леон Федорович вважає так само, — директор на хвилину задумався, потім звернувся до Лавра: — Візьмеш охорону і відвезеш до масонів цей їхній Генератор, — він кивнув на сейф. — Негайно. Скажи Костиганову, чи хто там буде замість нього, що я погоджуюсь працювати з ними за їхнім сценарієм. І візьми у них зелені. Судячи з усього, гроші невдовзі стануть нам у пригоді.

Розділ 37

Космічна Мавпа була далеко від міста. У лісі. Ще в дитинстві вона відчула, що саме серед дерев почуває себе захищеною від смутків і небезпек. Дерева ніби охороняли її, відбирали чорну складову з її настроїв і спогадів. Кілька років тому саме в лісі вона натрапила на місце Сили. Недалеко від маленького лісового озера хтось збудував чи то пічку, чи то кам'яний вівтар. Основу його склали з базальтових брил, привезених невідомо звідки. Коли вона потрапила сюди вперше, то відчула, як брили немов запрошують її присісти біля них і відпочити. Тоді також було тепло і сонячно і червень добігав до вершини літа. Пахуча і павутиниста дрімота підкралася до неї з раптовістю лісового звіра. Уві сні вона зустріла істоту з племені духів, яких шамани називають Господарями місць. Ця істота прихильно прийняла її сповідь і вивільнила її від тягара пережитого. Відтоді Космічна Мавпа приходила до лісового озера тричі. Вона нікому не відкривала цього місця, передбачивши, що допомога тутешнього Господаря знадобиться їй, коли настане скрутна година. І тепер така година настала.

Ще зранку вона відчула, як прокинулась у її ранах холодна пульсація. Хтось шаманив на її крові. Хтось завів її кров на жертвовник. Вона здивувалася, що не відчуває інших симптомів магічного впливу. Не туманилась свідомість, чужий голос не розривав мозок.

«Це не Вчитель, — зрозуміла вона. — Якби кров потрапила на Еріканів вівтар, мене б уже викручувала і плющила чужа воля».

Але відчуття небезпеки не полишало її. І вона рушила до лісової Сили по захист.

Знайоме місце майже не змінилося. Лише в кількох метрах від лісового вівтаря виникла чорна мітка від вогнища. Судячи з обгорілого патицчя, хтось смажив там шашлики. Космічна Мавпа відчистила вівтар від сміття, потім скупалася в озері. Дорогою від озера до вівтаря вона зупинилась біля древнього дуба. Це дерево належало до самотніх залишків стародавнього правдивого лісу, який колись ріс на місці теперішнього сміттєвого. Його вузлуваті корені зберігали пам'ять первісної Великої Лісниці, симфонії дерев Півночі, яка колись підтримувала владу лісів і яку знищили люди багато століть тому. Дуб відповів на її доторк майже нечутним спалахом Сили.

«Дейр Деруен! — покликала вона дуб його справжнім іменем. — Битва дерев не закінчена, кау едад!»

Вона охопила дуб і стояла так кілька хвилин. Рани перестали пульсувати. Потім вона знайшла камінь з отвором, який принесла сюди минулого літа. Крізь отвір вона протягнула мотузку, забралася на дуб і підвісила камінь на товстій, високо розташованій гілці. Після того, як камінь перестав хитатися, вона злізла з дерева, запалила під каменем свічку, а ще три свічки покидала на кутах трикутника, над центром якого висів камінь. Біля свічок вона поставила невеличкі камінці, які в традиції Червоної Гілки символізували Золотий, Срібний і Чорний камені.

Тепер настав час молитви. Космічна Мавпа скинула із себе одяг, закутила камінь, стала на коліна перед маятником долі і закликала Господаря місяця визначити для неї шлях.

«Хо а Маго! — шепотіла вона. — Той, хто відкрив мені шлях, повстав проти мене і хоче вбити. Хо а Гвіон! Укажи мені виправлення моїх шляхів».

Вона візуалізувала Ерікана, Карну, Івара і тих з бойових магів Червоної Гілки, кого знала. Те, що відкрив їй Господар, її збентежило. Настільки, що вона перейшла до ритуалу «Призупинення Вінду». Він передбачав зміну свідомості за допомогою спостережень за кількістю серцевих скорочень та їх синхронізації з ритмом дихання. Космічна Мавпа вважала себе майстром Клаха Вінду — «створення згоди». Тому відразу почала з майстерського рівня медитації — одного вдиху-видиху на п'ять ударів серця.

За кілька хвилин вона увійшла до стану повної ритмічної згоди із сущим. Ілюзії і маски впали. І вона побачила те, що було насправді. Вона побачила злочин і джерело злочину. І сповнилася бажанням відплати.

У той час, коли Космічна Мавпа досягала істини шляхом Клаха Вінду, Таракан бився над розгадкою дивних обставин, які були очевидності під час прослуховування ним телефонних розмов у резиденції чаклуна. Йому пощастило виокремити з телефонного трафіку фреймові групи високого рівня цінності: доповіді охорони, накази керівників, інформацію про події від молодих учениць, яких Таракан ідентифікував як наближених наложниць чорного мага. Але він не зафіксував жодного дзвінка, зробленого самим Еріканом або абонентами, які б дзвонили до чаклуна. Час від часу перехоплювач фіксував незрозуміле пицання, яке могло виникати внаслідок роботи захищеного комунікатора.

«Невже чаклун використовує технології парасингулярного кодування або щось подібне? — нервувався кілер. — Грошей у цього балдея неміряно, теоретично він може дозволити собі мати щось дуже просунуте з арсеналу спецслужб».

Ще більш незрозумілим було те, що в розмовах наложниць і охоронців Ерікан — або, як вони його називали, Вчитель — майже не згадувався. Охоронці отримували накази від двох людей: від Адара та Івара, які займали високе становище в ієрархії секти. Адар, якого Таракан визначив як «коменданта резиденції», в одній із розмов сказав: «Усе робити, як наказав Учитель», а в іншій згадав «вівтар Учителя», куди потрібно було віднести якусь річ, названу «огамом». Кілька разів у його телефонних розмовах виникло ім'я жриці Карни, зустріч якої Адар наказав забезпечити «першій групі». Таракан припустив, що йдеться про один із бойових підрозділів секти. Пізніше він уточнив, що «першою групою» називався загін охоронців резиденції.

Бойових підрозділів, судячи із розмов, було три. Одним із них (можливо, найчисельнішим) керував Івар. Розмови Івара вперто крутилися навколо якоїсь «мавпи», котру його загін ніяк не міг упіймати, що змушувало Івара нервуватись і регулярно сварити підлеглих. Іварові кілька разів дзвонила його подруга на ім'я Руна. Вона жила в резиденції й дуже прагнула бачитись з Іваром якнайчастіше. А у того, як на зло, на романтичні зустрічі не було часу, про що він ніжно й наполегливо втовкмачував Руні. Одного разу та роздратовано запитала: «Це вона так тебе напругає?», на що отримала від Івара категоричне заперечення. Таракан зайнявся аналізом цього діалогу і вирішив, що Івара могла «напружати» лише Карна, яка в ієрархії секти стояла або на одному щаблі з Іваром, або й вище за нього.

Після тридцяти двох годин прослуховувань Таракан мусив визнати, що обраний ним метод дослідження графіка і маршрутів

переміщень чаклуна себе не виправдовує. Або все, що стосувалось Ерікана, було під заборону обговорення, або чаклун у ці дні взагалі не заїжджав до своєї резиденції.

«Доведеться, як у старі часи, брати бінокля і лізти на елеватор, — зрозумів кілер. — От і маєш тобі... Накупив техніки, потратився, а вона, виявляється, до одного місця. Резиденція балдея — це тобі, Таракашка, не барижний офіс... А якщо балдея там взагалі не буде? Тоді, — вирішив Таракан, — спробуємо послухати телефони Агамова і його дружини. А це ж додаткові втрати цінного обладнання і купу нових проблем».

Розділ 38

Уже прибувши до Храму, Лавр отримав від Кабарди звістку, що Олега Марковича без пригод обміняли на письмові гарантії і доправили на базу. Микола Семенович також повідомив, що Мармура прийшла до тями і вже його впізнає.

— Щось позитивне? — поцікавився в Лавра Костиганов, від якого не вдалося сховати тої хвили полегшення, яка промайнула на обличчі старшого оперативника Грінченка.

— Так, Пітере, дуже позитивні новини, — підтвердив Лавр. — Сулименко звільнив нашого співробітника. Компромат на Поліну нам дуже допоміг. Таке не забувається. А наш шеф вміє бути вдячним.

- Ми партнери. Щось іще?
- Та дівчина, яка викрала Генератор, одужує.
- Ти казав, Ерікан намагався оволодіти її свідомістю?
- Оволодів. Повністю. Я вперше в житті бачив зомбі. Справжній фільм жахів. Пацанка як скажена кидалася з ножем на трьох озброєних здоровенних хлопців. Те ще видовище, скажу я тобі.

— Після цього ти, напевне, вже не станеш так скептично ставитися до метафізики?

Лавр вирішив за краще промовчати.

— Ну що ж, — Костиганов збирався піти. — Може, залишишся поки що у нас? Як не крути, а треба ж буде обмізкувати план операції.

— А тут знайдеться де поспати годинку-півтори?

— Йдемо до мене на третій поверх. Я там поставив розкладачку. Дуже зручна річ... Поки я займусь цим, — Пітер зважив у руці циліндр, — ти там виспишся. Туди, окрім мене, ніхто не заходить.

— Розкладачка? — перепитав Лавр. — Так це ж за щастя.

Великий Майстер, Верховний Командор і брат Ігор чекали на Пітера у підвалі Храму, біля тої неспалимої шафи, де Великий Агапмейстер зберігав посуд і ритуальні предмети для братніх трапез.

— Оро! — промовив Костиганов пароль хранителів.

— Орай! — відізвалися присутні.

— Радіємо твоєму приєднанню до нас, брате, — обняв Пітера Командор.

— Вісь Машини з тобою? — спитав Великий Майстер.

Костиганов розгорнув пластиковий пакет і передав йому циліндр. Жовтий відблиск металу прикував до себе погляди ма-сонських лідерів. Усі присутні, окрім брата Ігора, бачили вісь Машини уперше.

— Є ще одна формальність, брате, — звернувся до Пітера Великий Майстер.

— Слухаю, Суверене, — насторожився Костиганов.

— За давніми правилами, доступ до Машини відкритий лише братам тридцять третього градуса. Ти лише у тридцятому. Гадаю,

наш вельмишановний брат Командор вирішить цю проблему тут і зараз. Ми одностайно вважаємо тебе достойним підвищення, оминаючи градуси тридцять перший і тридцять другий, які брат передасть тобі комунікативно, разом із найвищим. На коліна, лицаре!

Костиганов став на коліна перед Командором.

— Суверенною верховною владою, мені дорученою, — почав Командор, — підіймаю, приймаю і затверджую Лицаря Кадоша Пітера, мандрівника з гори Хередом¹, у правах і ступені Інспектора-інквізитора тридцять першого градуса. Віднині його закликаю до Судової палати Ордену для розрізнення, оцінювання і зважування.

— Свідчимо! — сказали Великий Майстер і брат Ігор.

— Підіймаю, приймаю і втаємничую члена Судової палати Інквізитора Пітера у ступінь Князя Королівського Секрету тридцять другого градуса! Нехай на Таблиці лицарського стану цього градуса буде відмічено та уславлено його ім'я! Dictis, non armis!²

— Свідчимо! — пролунало вдруге.

— Виводжу до порядку наслідування істинної влади Ордену, визнаю і короную Князя Пітера ступенем і мітрою Верховного Державного Генерального Інспектора тридцять третього і останнього градуса.

— Свідчимо, визнаємо і славимо! — підтвердили легітимність посвяти Великий Майстер і брат Ігор.

---

¹ *Хередом* — легендарна гора, яка згадується у Старому Завіті. Символічно — місце, де збираються для здійснення ритуалів регулярні і визнані масони тридцятого градуса.

² *Словом, а не зброєю!* — перше гасло лицарського стану масонських Князів і Володарів тридцять другого градуса.

— Вітаємо тебе, Фрідріху, — сказав Командор. — Підведися, брате. Тепер ти можеш йти з нами до Мащини.

Він набрав на кодовому замку неспалимої шафи сім чисел, і вона повільно від'їхала вбік. У стіні відкрилася низька ніша, закрита сталевими сейфовими дверима. Брат Ігор і командор одночасно притиснули долоні до скляної пластини, вмурованої у стіну поряд із нішею. Пластиною пробігло зелене світло сканера, і невидимий механізм підняв сталеву плиту. Низько схилившись, вільні муляри увійшли до броньованої кімнати. Плита за ними безгучно повернулася на місце. Спалахнуло яскраве біле світло, і Костиганов побачив Машину. Подібна до величезного астрономічного інструмента, вона стояла на невисокому постаменті, застеленому витертим чорним оксамитом.

Вони довго-довго стояли мовчки. Так довго, як можна стояти лише перед тим, що викликає смуток нездійснення. Спочатку кожний з них думав про своє, але невдовзі чи то настрої цього дивного місця, чи то магія стародавнього витвору змусили їх мислити майже синхронно. Тут, у таємній каплиці-схованці, у присутності неперевершеного шедевра попередників, їх відвідали невеселі думки. Всі вони подумки визнали, що теперішнім адептам Королівського Мистецтва ніколи не втнути чогось і віддалено подібного до Мащини. Що вміння і знання неухильно втрачаються, що містичне творче полум'я, яке яскраво палало в серцях творців Мащин, згасло в теперішніх адептах і ледь жевріє, немов рідкі пурпурові вуглики у згасаючому вогнищі. Ці

---

¹ Тридцять третій градус Шотландського статуту був заснований у травні 1786 року королем Пруссії Фрідріхом II Великим. На честь цього монарха-масона у вільномулярських містеріях носій тридцять третього градуса уособлює короля Фрідріха і до нього звертаються за цим ім'ям.

присмеркові думки невідворотно затягували їхнє мислення у безнадію. У щось таке, з чого не було виходу. Тому вони вийшли із заціпеніння і розпочали те, за чим, власне, й прийшли до броньованої кімнати.

Вони розпочали Ритуал Пробудження Машини Проклять.

Брат Ігор розкрутив циліндр, дістав із нього пергаментне кільце і поклав його на тьмяне дерев'яне коло з отвором посередині. Він знову скрутив циліндр і вставив його в отвір, лотосом догори. Тепер, коли очі Пітера призвичаїлись до сліпучо-білого світла, він побачив, що дерев'яні кола, які оточували вісь, містили металеві, скляні і кам'яні вставки. Деякі з них були зроблені у вигляді літер давньоєврейської абетки, деякі утворювали геометрично правильні скупчення кружечків, квадратиків і трикутників. Брат Ігор видобув з кишені папірця, подивився в нього і повернув пергаментне кільце так, що зображення Лева розташувалося напроти золотої літери «алеф» на внутрішньому кільці.

Згадавши оповідання про *Artes Magnae*, Пітер очікував, що після суміщення символів відбудеться щось неймовірне. Що кола почнуть самовільно обертатися, підшукуючи комбінації смертоносних кабалістичних формул. Але нічого такого не сталося. Машина залишалася нерухомою.

Верховний Командор також дістав листок і почав читати з нього:

— Раперах, елої маен бенахе маат.

— Коах коан, коах кхумен, — підхопив брат Ігор. — Амун елойї, Усіре елойї, Іісіс елоймат, Непре елоймат даахе!¹

¹ Масони виголошують «Моління з долин Синів Міцраїму», фонетика якого близька до фонетики кемі-семітських жрецьких діалектів XIII ст. до н. е.

Його голос звучав глухо і зловісно. Багато століть тому слова цього закляття вже блукали поміж печерних брил і мурів підземних святилищ. Тепер їх пробудили в надрах капліці-сейфа, і слова здивовано ковзали сталевими стінами.

Проголосивши усі належні формули, брат Ігор повернув зовнішнє кільце Машини таким чином, що знак потрійного сплетеного трикутника опинився на одній лінії з Левом, «алефом» і віссю. Костиганову здалося, що у броньованій капліці пролунав короткий вібруючий звук. Ніби десь далеко за межами кімнати обірвалася сталева струна. Він крадькома подивився на братів, але ті не виказали ані тривоги, ані здивування.

«Певно, щось учулося», — вирішив Пітер.

Він заплющив стомлені яскравим світлом очі і не побачив, як перезирнулися Командор і Великий Майстер.

Машина прокинулася. Але що робити далі, вони не знали. Окрім Ритуалу Пробудження, інші тексти, пов'язані з Машинами, до двадцять першого століття не дійшли.

Саме цієї миті в обсерваторії прокинувся Грінченко. Кілька секунд він намагався зрозуміти, які це вороги посадили його у блискучу скляну піраміду. Потім, усе згадавши, він присів на розкладачці і побачив, що з люка в підлозі вистромлюється голова брата Олександра.

— Доброго дня, — привітав Лавр старого доглядача.

— Уже вечір, — відповів знайомий скрипливий голос. — А що ви тут робите, пане, дозвольте вас запитати?

— Я тут з дозволу Пітера Венцелевича.

— Пітер Венцелевич, прошу зауважити, перебуває тут з мого дозволу, — повідомив брат Олександр.

«От старий буркотун! — подумки посміхнувся Лавр. — Зрештою завжди буде так, що весь світ тримається лише на ньому і залежить від його рішень. Така вже порода».

— А де він сам? — поцікавився доглядач, обмацуючи поглядом розвішаний на стільцях одяг Грінченка.

— Не відаю.

— Як прийде, передайте йому, що я його шукаю.

— Обов'язково.

— А він нічого вам не сказав? — брат Олександр підозріло зміряв Лавра з ніг до голови. Той згадав, що в нього на майці залишилися сліди Мармуриної помади.

— Нічого. А мав щось сказати?

— Якщо не сказав, то, значить, не сказав, — підбив підсумок доглядач і зійшов сходами на другий поверх.

«Якась безглузда розмова, — знизав плечима Лавр. — Цікаво, а старий знає про Генератор?»

Розділ 39

— І що ж там таке вночі відбулось? — шеф дивився, як Олег Маркович сьорбає гарячий чай з величезної супової чашки. — Ти часом ніяких розмов там не чув?

Старший технік з видимою нехиттю відірвався від своєї кварти. Підбите око робило його обличчя ще гротескнішим, аніж завжди. Але шок від полону вже минув. У здоровому оці воскрес і бадьоро себе почував веселий скепсис старого вченого.

— Вони мене тримали у якійсь смердючій коморі, де стояв здоровенний холодильник. Він так гудів, що я нічого не чув, що там діялося за дверима. В мене досі весь одяг смердить. Тьху! Я підозрюю, вони у тому холодильнику кістки для псів тримають, — Олег Маркович з розпачливим звуком ковтнув чаю. — За тиждень тепер не відмиюсь... Але, коли мене виводили до Сулими, я чув, як один із його людей розмовляв по стільниковому. Він сказав приблизно таке: «Не тринди, вона крута дівка, і нам усім буде добре».

— Це він про Поліну таке казав?

— Напевне. Скоріш за все про неї.

— А когось із людей Ерікана ти в «Ратлоні» бачив?

— А як ви собі уявляєте, я міг би відрізнити людей Ерікана від людей Сулими? За якими ознаками? Щось я не думаю, що у них на чолі татуйовані пентаграми або ікла, як у вовкулаків.

— За якими ознаками? Ну, вони все ж таки члени секти. Фанатики... Можливо, за одягом, поведінкою, манерою розмовляти.

— Ті, кого я там бачив, були звичайнісінькими ратлонівськими биками. Здоровенні накачані хлопці, спортсмени. З відповідними манерами і лексикою, — старший технік помацав синець під оком. — Жерців і жриць я там не помітив, вибачайте. А чого це вас так цікавить?

— Бачиш, Олеже Марковичу, я от все думаю: чому Агамов помер якраз тої ночі? В момент прийняття рішення щодо компромату? Ця його смерть якась неправильна. Він не дурень був, цей Мансурович, повинен був передбачити гіпнотичну атаку Ерікана. Він бачив, як той вбиває на відстані? Бачив. Інстинкт самозахисту був у нього розвинутим? Був. Інакше б не переміг Баркаса, не став олігархом. Він давно мав звикнути все прораховувати на кілька ходів уперед. Особливо щодо найближчого оточення. А тут так лоханувся. Дав можливість магу безперешкодно здійснити ритуал. Отримав команду на самознищення, написав віршик і чемно самознищився. Двічі по два — чотири. Занадто все просто... Він що, не запустив до оточення Ерікана жоднісінького «крота»? Жодного довбаного дятла не підсадив, який би йому тихо стукнув: маг готується до ритуалу, маг на тебе смерть нацкаловує?

— Ну, про те, як воно там насправді було, нам з вами, Іване Ваграновичу, вже ніколи не довідатись.

— Може, й так... А може, й ні, — директор надів окуляри і набрав номер у стільниковому: — Леоне Федоровичу, ви казали, що у вас в прокуратурі є добрі приятелі... Ні, мені потрібна лише інформація. Трошки специфічна інформація. Сулименко казав мені, що Агамов перед тим, як пократяти собі кишки, буцімто написав вірша у японському стилі... Так. Якщо він не збрехав, я хотів би отримати копію цього вірша. Не проблема? Буду вам дуже вдячний. Так. До зв'язку.

— Захопилися суїцидальною поезією самураїв, Іване Ваграновичу? — хмикнув Олег Маркович, допиваючи чай. — Дуже корисне читиво. Допомогає подолати депресію, повернути смак до життя.

— Смак до життя я, слава Богу, ще не втратив, — запевнив старшого техніка шеф. — Просто мене навідала одна думка. Я можу помилятись, але перевірити її не завадить.

Як виявилось, Леон Федорович не перебільшував, коли казав шефові, що добути текст передсмертної записки Агамова для нього не становить проблеми. Вже за годину він скинув на директорську скриньку чотири рядки:

*В селищі Радін всі у чорному.
Плаче, плаче донька Дим'ярита,
Яку називали Хасаною, доки Асманак
Не загинув, як Абойрам.*

Виславши вірша, юрист передзвонив. Директор мовчки вислухав його повідомлення, подякував і наказав черговому розбудити старшого техніка. Коли заспаний Олег Маркович увійшов до кабінету, шеф поклав перед ним віддрукований на принтері вірш:

— Хто би зміг це розшифрувати?

— Розшифрувати? Ау! — позіхнув технік і помотав головою. — Підняли, розбудити забули... А це що, отой вірш? Швидко Леон порішав питання, молодець... Хасана! Отакої... Ви ж казали, що Агамов написав щось японське.

— Так казав Сулима.

— «Так казав Сулима!» — з багатозначною інтонацією повторив Олег Маркович. — Звучить приблизно як «Так казав Заратустра». А насправді, прости Господи... Висновок, Іване Ваграновичу, простий: Олександр Андрійович — щоб він здох! — нічого не тямить у поезії. Я, зрозуміло, не літературознавець, але, як на мене, Японії тут і близько не стояло...

— У вас, Олеже Марковичу, багато знайомих серед учених. Треба знайти спеціаліста-сходознавця.

— Напевне, ви маєте рацію, Іване Ваграновичу. Імена східні. «Хасана», «Асманак». Якись легендарні герої, епічні персонажі... А цей «Дим'ярит»? Гм...

— Ми з вами тут нічого не вдіємо, — визнав шеф. — У нас із вами мізки на таке не заточені. Я вже тут, грішним ділом, спробував погратись у криптолога, прогнав по «Гуглю» ці імена. Там такого понавискакувало, що сам чорт ногу зламає. Потрібен спеціаліст.

Він ще раз перечитав вірш, про щось поміркував і запитав:

— А що, Агамов був мусульманином?

— Не знаю, — знизав плечима Олег Маркович. — Коли ще я працював у «Ратлоні», ходили чутки, що він чи то прийняв іслам, чи то збирається прийняти. Батько його був мусульманином, напевно обрізав сина... А ісламом Володимир Мансурович завжди цікавився. Мечеть побудував, мав рідкісні видання Корану. Взагалі, він в історії був начитаним. Цитував східних поетів.

— А за манерою спілкуватись я б цього не сказав, — хмикнув директор. — Він зі мною розмовляв, як нарваний бичара з Басарабки.

— Ну ні, базарним бичарою Володимир Мансурович точно не був, — упевнено заперечив старший технік. — Зі мною він завжди дуже коректно розмовляв. І з іншими теж. Я за сім років від нього жодного матюка не чув. Та й Кіра Семенівна ніколи за жлоба не вийшла б. Вона ж узагалі була такою аристократкою, що навіть з шоферами на «ви» і з перепрошеннями. Голосу ніколи не підвищувала. Рівень був ще той... А ви, Іване Ваграновичу, точно із самим Агамовим розмовляли, не з кимось іншим?

— Я розмовляв з людиною, яка назвалась Агамовим, якій я дзвонив до офісу, коли передавав код доступу, і яка потім дзвонила з офісу Агамова мені, — директор вставив до ноутбука флешку. — Є записи розмов. Ану, Олеже Марковичу, послухайте.

З динаміка вирвався хрипкий голос.

— Він?

— Та начебто він... — Олег Маркович дослухав записи до кінця. — Голос схожий. Але манера розмови... Ніколи не чув, щоби він так бикував. Зовсім не його це манера... Зрештою, голос можна зімітувати. Навіть технічно це нескладно. Є спеціальні аналогові фільтри, які змінюють голос. Та що я вам буду розповідати, ви й самі все це знаєте.

— Тоді можемо припустити, що мені дзвонив не Агамов, а імітатор, — чи то запитав, чи то ствердив директор. — Значить, він покінчив із собою раніше. Або його змусили це зробити.

— Думаєте, що вірша він написав для тих, хто зрозуміє і за нього помститься? Це його малява така? Послання?

— Можливо. Навіть більш ніж можливо. Наше завдання зараз — зрозуміти послання Агамова. А для цього потрібно фахового сходознавця.

— Зараз уже ніч, — зауважив старший технік. — Я, Іване Ваграновичу, людей уночі піднімати не буду. Давайте так: я зранку подзвоню до Академії наук, з'ясую, хто у них там працює по Сходу. Є відділення арабістики, там повинні бути спеціалісти. Але це все не раніше дев'ятої ранку.

— А в мене, до речі, теж є один сходознавець, — раптом сказав директор. — Він, щоправда, не в Академії працює, але Схід знає. Він Схід шкурою своєю вивчив. Ми з ним колись разом починали служити, але... У полон потрапив, іслам прийняв, одружився на хоразійці, шість років жив у Пакистані, потім у Середній Азії... Він Коран знає, як Леон Кримінальний кодекс. Напам'ять. І головне: щоби його підняти, не треба чекати ранку. Він від зайвої копійки не відмовиться. От зараз я йому і зателефоную.

Розділ 40

З броньованої кімнати Пітер виніс більше запитань, аніж відповідей. В оповіданні про Artes Magnae його автор помістив у центрі Машини порожнечу. Реальна Машина мала вісь. Кола були зроблені не з дорогоцінних матеріалів, а з дерева і пергаменту. А ще поряд із символом «алеф» на «діамантовому» кільці Машини він зауважив знаки, відомі йому з ритуалу тридцятого граду-са, — подвійну «Н» — знак святої гори Хередом і стилізований язичок полум'я в ромбіку — пароль п'ятого ступеня посвячувальної Драбини Патріарха Еноха. Ці знаки, на його думку, вказували, що, окрім осьового циліндру із лотосом, Машина повинна була мати п'ять обертових кіл, як зазначено було в оповіданні. Насправді ж вона мала лише чотири.

«А де ж іще одне, власне «дерев'яне», кільце?» — питав себе Костиганов, який зі свого містичного досвіду виніс фундаментальне переконання: у світі символів немає нічого ані випадко-

вого, ані другорядного. Він не наслідився запитати про кількість кіл в інших хранителів. Навіть у середовищі маленьких орденських братств могла існувати ієрархія дозволених знань і допусків. Коли хранителі розійшлися до своїх кабінетів і справ, Пітер зайшов до храмової бібліотеки і довго роздивлявся алхімічні таблиці Фламея, Валентина і Агріпи. Там він знайшов подібні до побачених на колах комбінації символів. Але в кожному із джерел мистилися відмінні від інших трактування цих комбінацій. Нарешті він стомився роздивлятися символіку барочних гравюр і рушив до обсерваторії.

Але не встиг Пітер увійти до скляної піраміди, як ожив мобільник. Дзвонив Командор.

«Щось забув?» — здивувався Костиганов, дав знак Грінченку зачекати, зійшов на другий поверх і активував з'єднання:

— Слухаю вас, Суверене.

— У нас гості, Пітере.

— Хто?

— На лісовому кордоні охорона зупинила джипи. В одному з них Поліна Агамова. Хоче про щось з нами поговорити.

— Поговорити? З ким саме?

— З Великим Майстром і зі мною. Але ми вирішили, що тобі теж треба її послухати.

— А не завелика честь для відставної фотомоделі?

— Вона найімовірніша спадкоємиця олігарха. І вона сама до нас приїхала, а це вже про щось свідчить. Але... — Командор зробив багатозначну паузу. — Якщо ти, брате, вважаєш таку зустріч нижчою за твою гідність ...

— Де ви тепер? — не став відмовлятися Костиганов. Сама Поліна мало його цікавила. Але, подумав він, удова олігарха може щось розповісти про чаклуна. Жінки не вмють тримати язика за зубами.

— От і добре, — схвалив його рішення Командор. — Ми чекаємо тебе на стоянці.

— Уже йду. — Пітер ще раз піднявся до обсерваторії і вибачився перед Лавром: — Відпочинь ще годинку. Начальство викликає. Алярм.

— Як я тебе розумію, — ввічливо посміхнувся старший оперативник.

У нічній темряві лісове роздоріжжя виглядало таємничо і навіть зловісно. Біля альтанки, немов лаковані броньовики, громадились величезні американські джипи. Хто знаходився в них, роздивитися було неможливо. Охоронці Храму розташувалися ближче до дерев. Костиганов про себе відзначив, що вони тримають зброю напоготові.

Поліна Агамова, одягнена у блискуче темно-сіре комбі, чекала на господарів Храму в альтанці. Вона курила «слімку», встромлену до бурштинового мундштука. Біля Поліни примостилась дівчина модельної зовнішності, довгі ноги якої щільно обтягували смугасті чорно-білі шкіряні штани. Чорна майка і куца, сліпучо-біла курточка доповнювали її контрастний прикид. На перший погляд, дівчина виглядала одного віку з юною вдовою. Але, підійшовши ближче, Пітер зрозумів, що брюнетка років на п'ять старша за Поліну. Золотисте волосся Агамової вигідно відтіняло засмагу на обличчі, точену лінію підборіддя та ювенільну свіжість чуттєвих губ колишньої фотомоделі. Навпаки, зачіска воронячого кольору підкреслювала стомлену матову блідість шкіри її супутниці. Дві дівчини доповнювали одна одну, як ніч доповнює день. Поліна у цій парі була «днем». Яскравим, сонячним, безтурботним. Менш за все вона була схожа на невітшну вдову, яка щойно втратила чоловіка. Але на комірі її комбінезона Пітер побачив вузьку стрічку з чорного крепу.

— Які ви всі загадкові! — розсміялася спадкоємиця агамовських мільйонів, коли вільні муляри увійшли до альтанки. — А ви справді мормони?

— Масони, — виправила її супутниця. Її настрої, здавалось, контрастував з Полініним так само, як і зовнішність.

— Максим, — відрекомендувався Великий Майстер. Пітер і Командор у свою чергу назвали себе.

— Поліна, — білявка простягнула обвішану перснями руку для цілунків і потискань. — А це, — вона посміхнулась у бік брюнетки, — моя подруга Олеся. Вона в мене радниця. Про масонів усі книжки прочитала.

— Начитана, значить, дівчина. — Командор стримано вклонився в бік Олесі. — А яка красуня!

— Вам чорненькі подобаються? — спалахнули величезні зелені очі Агамової. — Так це ж дуже доречно! Олеся страшенно западає на солідних чоловіків. Маєте шанс.

— Жодного шансу, — просичала радниця.

— Лесю!

— Вибачте, Поліно Юріівно.

— Ви, я так розумію, хотіли з нами поспілкуватись? — повернув до головного русла Великий Майстер.

— Так, Максе, є одна тема. — Поліна відкинула золотисте пасмо, яке впало їй на око і згрупувала м'язи рухливого обличчя в сумну гримасу. — Мій чоловік... Мій покійний чоловік Володимир, так би мовити, зачепив вашу організацію... Я б хотіла, щоб усі ці конфлікти залишились у минулому. Я приїхала з миром.

— Але, чарівні леді, давайте-но перед розмовою приділимо трошки уваги безпеці, — Костиганов дістав з кишені сканер і наблизився до жінок. — Я лише перевірю наявність «жучків».

— Нам вас теж треба перевірити? — поцікавилась Олеся.

— Якщо вважаєте за потрібне, — чемно посміхнувся чорнявці Пітер. — Лише нагадаю, що не ми ваші, а ви наші гості. І, до речі, накажіть вашим людям від'їхати метрів на тридцять.

— Ви вважаєте, що з тридцяти метрів нас буде неможливо прослухати? — Олеся підвелася, підставляючи сканерові розвинуті груди.

— Я увімкнув «глушилку».

— Та ж ви просто агент нуль-нуль-сім! — гламурна посмішка осяяла обличчя Поліни, коли сканер наблизився до її тіла. — А ця штука, — вона показала очима на сканер, — не радіоактивна?

— Ні, — заспокоїв білявку Великий Майстер, — цей пристрій зовсім нешкідливий. А машинки ви все ж таки відженіть до лісу. Не ображайтесь.

Тонкі, як нитки, брови Агамової граційно ворухнулися на знак згоди. Вона дістала тоненький золотий телефон і промурчала в нього наказ охоронцям. Джипи від'їхали.

— «Жучків» немає, — доповів Костиганов, ховаючи сканер. — От тепер ми можемо спокійно розмовляти.

— Я приїхала з миром, — повторила Поліна.

— Люди вашого чоловіка вчинили жорстокі вбивства, — нагадав Пітер.

— А ваші люди наїхали на бізнес Поліни Юріївни в Австрії, — відбила претензію Олеся. — Ми там за одну добу втратили двісті тисяч євро. Й це не рахуючи здешевлення акцій і втрачених на стадії підготовки угод.

— Ми співчуваємо, — сказав Великий Майстер. — Але це не до нас питання.

— Не до нас, — погодився Командор, який відверто роздивлявся розкішні форми Поліни.

— Я би хотіла це все залишити в минулому, — наголосила нова повелителька імперії Агамова. — Щоби ніхто нікому не виставляв ніяких пред'яв. Роз'їхались і забули.

— А ви, Поліно Юрїівно, вільні приймати такі рішення? — знову втрутився Костиганов.

— Чи вільна я приймати рішення? — не зрозуміла запитання білявка (або зробила вигляд, що не зрозуміла). — Ви маєте на увазі підтвердження заповіту? Там усе законно. Я головна спадкоємиця Володимира й опікунша його сина. Право підпису в мене. Рішення у всіх справах тепер приймаю я.

— І на містичному рівні теж? — не вгавав Пітер. Ці глянцеві створіння його нервували: «Брешуть, чортові маріонетки, їхній хазяїн хоче виграти час для контрнаступу».

— Що це значить? — звернулася Поліна до своєї гламурної радниці.

— Я теж не розумію, — та примружила очі і спитала в Пітера: — Навіщо, як-вас-там-не-пам'ятаю, ви задаєте оці ваші гнилі запитання? Кажіть прямо: ми будемо домовлятися чи ви бажаєте продовжити воювати з нами?

— Ні-ні, війни ми не хочемо, — випередив Костиганова Великий Майстер. — Це не відповідає нашим фундаментальним принципам. Ми готові закрити цей конфлікт, якщо ви віддасте правоохоронцям кілершу, яка вбила сім'ю Вороненків, і компенсуєте моральні та матеріальні збитки всім потерпілим. У першу чергу, родинам Корецьких і Скоченків...

— ...А ваші партнери, Максе, завтра відкличуть позови до наших закордонних фірм, — закінчила за нього Олеся.

— Нехай буде так, — після хвилинного мовчання погодився Великий Майстер. — Наші юристи зв'яжуться з вашим юридичним управлінням завтра після обіду.

Командор кивнув на знак підтримки цього рішення. Пітер промовчав. Він уже майже почав насолоджуватись тими хвилями ненависті, які линули від Олесі.

— Тоді мир? — заклична посмішка Поліни була такою досконалою, що могла звабити населення цілого чоловічого монастиря.

— Мир, — майже одночасно видихнули Командор і Великий Майстер.

Нічні сузір'я вже мерехтіли над призмою обсерваторії, коли Дашковський по стільниковому повідомив Лавра, що система «Периметр» встановлена й успішно пройшла попередні випробування.

— Директор в курсі? — поцікавився Лавр.

— Авжеж. Це він наказав подзвонити вам.

— Напевне, він також розпорядився щодо ваших подальших дій.

— Він сказав, що у тому випадку, якщо моя присутність у Храмі ще потрібна вам, Лавре Станіславовичу, я маю тут залишитись. Я вам потрібний?

— Ні, дякую, В'ячеславе Мироновичу, залишатись не треба. Ви можете їхати відпочивати.

— А ви?

— Я ще маю тут одну справу.

— А як у вас із транспортом?

— Мене обіцяли підкинути до міста.

— Тоді до побачення.

— І вам усього доброго. — Лавр подивився у сутінки за скляними стінами. На в'їзній брамі вже запалили прожектори. Костиганов затримувався, а він навіть не знав, де тут вмикач, яким запалюється освітлення. Грінченко вже вирішив залишити темну піраміду і пройти коридорами Храму, коли почув кроки. Хтось піднімався сходами.

— Мусульмани люблять такі головоломки, — оцінив прощальний вірш Агамова добродій, якого звали Руслан. Він приїхав на прохання шефа і тепер зайняв одне з крісел директорського кабінету. Олегу Марковичу він здався непереконливим. Одноліток шефа, він виглядав років на десять старшим, мав одутле обличчя людини, яка зловживає алкоголем.

«Може, він і знав колись Коран напам'ять, але що він тепер знає, одному Аллаху відомо», — вирішив старший технік.

— А ви, кажуть, прийняли іслам? — поцікавився в новоприбулого Олег Маркович.

— Колись прийняв, еге ж. — Руслан повідомив про це так, як зазвичай кажуть про давні і згаслі події.

— І Коран добре вивчили?

— Його неможливо ані добре вивчити, ані вичерпати. Він є безкінечністю і вічним пробудженням світів.

— Поетично... Але ж є люди, які знають його напам'ять.

— Знають. Це їхній напрям, але це не фарз.

— Що таке «фарз»?

— Те, без чого не можна обійтись.

— Я десь читав, що в ісламі прийнято напружувати себе в ім'я Бога.

— У сурі про янголів сказано, що серед обраних числяться не лише ті, які випереджають¹.

— Руслане, ти не ведися на провокації Марковича, — втрутився у богословську суперечку шеф. — Маркович у нас відомо-

¹ Руслан має на увазі аят 29 сури «Янголи»: «Потім Ми дали Писання у спадок обраним рабам Нашим; серед них і ті, котрі несправедливі до себе, є помірковані, а є й ті, котрі випереджають благими діяннями за волею Аллаха; це є велика милість!»

мий діставальщик. Краще скажи мені, чи ти щось у тому вірші зрозумів?

— Цей вірш не мусульманський, не релігійний, — визначив Руслан. — Тут потрібно добре знати не Коран, і не шаріат, а, скоріше, східну літературу. Арабську, іранську. Це, Іване, не до мене. Але я можу допомогти. Я запитаю племінника, він у мене хлопець мудрий, знає мови. Захистив кандидатську з історії. У нього навіть посольства замовляють консультації.

— Це нам підходить, — погодився директор. — Давай запитуй його вже. Тобі телефоном зручніше, чи як?

— По скайпу. Він зараз у Малайзії, там у них уже вечір, він тепер має бути біля комп'ютера.

Небіж Руслана насправду виявився фахівцем. Він відразу пояснив значення назви селища та імена «Хасана» і «Асманак». Виявилось, що у селищі Радін у сімсот вісімдесят п'ятому році за християнським літочисленням помер халіф аль-Махді, Хасаною звали його улюблену і найвірнішу наложницю. Асманак називався син і спадкоємець хана Кучума. Для того, аби з'ясувати, що Дим'ярит — це ім'я одного з казкових володарів джинів, знадобилося відвідати кілька мережових енциклопедій. Хто такий Абойрам, племінник Руслана з'ясувати не зміг.

— А що це за «донька Дим'ярита»? — запитав ученого Олег Маркович.

— Зачекайте, — знавець східної літератури знову пірнув у переплетення енциклопедичних лабіринтів і за кілька хвилин повідомив: — В одній із казок з циклу «Тисячі і одної ночі» згадується донька царя Дим'ярита іфритка Маймуна.

— Іфритка?

— Демониця. Іфрити — це одне із племен демонів в арабській міфології¹.

— З Маймуною зрозуміло. А що то був за халіф Махді?

— Аль-Махді, халіф у 775—785-х роках, син халіфа аль-Мансура... — почав читати енциклопедичну статтю небіж Руслана.

Але директор зупинив його:

— Стоп. Усе ясно: цей халіф — син Мансура, як і наш покійний джентльмен. Тобто Мансурович. Це він про свою смерть написав: «У селищі Радін всі у чорному». Хитро закрутив. «Донька Дим'ярита» — це, напевне, мається на увазі Поліна, яку називали «Хасаною», тобто порівнювали з вірною і люблячою жінкою, а вона, значить, виявилась «Маймуною». Тобто «демоницею». Сукою виявилась. А він типу не знав... Ага. А сталося це непередбачене Мансуровичем перетворення, як я зрозумів, тоді, коли перестав жити якийсь добродій на ім'я Асманак. Я вже здогадуюсь, хто він, але що значить «як Абойрам»? Що спільного в нього з демоницею? Це важливо. Тут він щось зашифрував. Залишив важливу інформацію.

— Абойрам — це, скоріше за все, єврейське ім'я, — припустив небіж Руслана, який чув розмову. — Треба, напевне, шукати десь у Старому Завіті, у Талмуді...

— У масонських легендах, — підказав Олег Маркович.

— Ти пошукай, племяш, пошукай, — попрохав небіжа Руслан. — Їм насправді треба, вони вбивцю шукають. Вони правильні пацани, наші. Знайди їм того гробаного Абойрама. Як в гості прийдеш, дядько Руслан тобі віддячить. Ти мене знаєш.

— Та ж не проблема, — погодився той. — Але мені потрібно десь півгодини. Не всі бази даних коректно впорядко-

---

¹ Маються на увазі персонажі «Повісті про Камар-аз-Замана і царівну Будур».

вані, написання імен на різних ресурсах може різнитись. За-чекаєте?

— Безперечно. Чекаємо на лінії, — запевнив директор. — Завдання нелегке, ми розуміємо.

— Бачили, який в мене племяш! — Руслан підняв догори па-лець. — Учена людина!

— Ти відпочинь, чоловіче, розслабся, — Олег Маркович ді-став з кишені пласку металеву фляжку і поставив її на стіл перед колишнім комбатантом. — Я тебе зрозумів. Ти не з тих, хто ви-переджує. Ну нічого, не смертельно. А небіж у тебе просто геніальний.

Племіннику Руслана знадобилось аж сорок три хвилини для того, щоби розшифрувати останнє ім'я.

— Абойрам, Аваїраман або Абоїрам, залежно від прочитан-ня — ім'я персонажа давньої масонської легенди. Історію його смерті розповідають новопосвяченим у дев'ятому градусі. Цей персонаж — зрадник-підмайстер, який підступно вбив Майстра Хірама...

— Зрадник? — перепитав директор.

— Так. Його ім'я прокляте. Тому його заборонено вимовляти масонам нижчих градусів. У третьому і четвертому градусах його називають умовним ім'ям Юбело. За легендою, Абойрама вбива-ють у печері...

— Дякую, ви нам дуже допомогли, — Іван Вагранович вийшов зі скайпу. — Ось воно! — на обличчі директора засяяла широка посмішка. — Син Кучума Асманак — це Ерікан. Я відразу здогадав-ся. У тому досьє, яке передав для нас джентльмен на мотоциклі, було написано, що зеки вважали його нащадком Кучума. Значить, Асма-нак — це чаклун. Його вбивають як зрадника, ім'я якого забороне-но вимовляти. Ерікан — теж несправжнє ім'я. Все збігається.

— Чаклуни! Джентльмени! Весело ви живете, пани-детективи, — пробубонів Руслан, який уже допив віскі з фляжки Олега Марковича, дійшов до бару й заповзвся зменшувати коньячні запаси господаря кабінету.

— Вбито в печері... — промурмотів старший технік.

— Якщо чаклун мертвий, тоді все стає на свої місця, — сказав директор і звернувся до Руслана: — І тобі дякую, Руслане. Ось триста доларів за консультацію. Заробив.

— А п'ять соток слабо дати?

— Довго пити будеш, печінка може не витримати.

— Піклуєшся за моє здоров'я?

— Не сподівайся. Якщо тобі твоє здоров'я до одного місця, то мені тим більш. Але й критичного передозу тобі не бажаю. Зайдеш за три дні. Якщо побачу, що ти у нормі, то додам іще двісті. Лади?

— Ну, якщо так, — розвів руками колишній спецназівець. — Нехай буде... І за триста спасибі тобі, Іване. Такий ти щедрий, як халіф Махді, — у посмішці Руслана вдячності було мало. — Я піду?

— Так, можеш йти. Черговому скажи, що я наказав завести тебе до хати. До побачення, — директор зачекав, коли за Русланом зачиняються двері, і підсумував:

— Все стає на свої місця. Ерікан мертвий.

— Що стає на місця?

— Все. Смерть Агамова. Пропозиція обміну тебе на гарантії. Гнилий базар Сулими. Слова ратлонівця, які ти чув. Ми ж думали, що Поліна лялька. А вона не лялька. Вона відьма. Вона — новий лідер секти.

— А може, це не вона, а хтось біля неї? Можливо, там у них з'явився новий лідер, який керує Поліною.

— У мене чуйка, — директор і собі налив коньяку, випив, гучно видихнув. — Поліна і є тим новим лідером.

— Так вона ж пацанка.

— А ще, зауваж, справжня блондинка.

— Так, блондинка.

— І ця біла пухнаста «звізда» порнофільмів змусила — без допомоги Ерікана, прошу зауважити, змусила — свого чоловіка вкоротити собі життя. Олеже Марковичу, ця Поліна не така проста, як здається.

— Це лише припущення. Чаклун, між іншим, ще може бути живим. Паралізованим, пораненим, хворим. З одного темного вірша я б, Іване Ваграновичу, не став виводити цілу версію. Ми ж не знаємо, у якому стані Агамов написав цього вірша. Він був або в екзальтації, або у глибокій депресії. А в такому стані людина не завжди адекватна. А якщо ім'я «Маймуна» вказує не на демонічну природу Поліни, а лише на те, що вона зрадниця, тварюка? Може, це лише таке емоційне порівняння, а не характеристика її здібностей? І до чого тут цар джинів?

— Отож-бо й воно! — директор клацнув кришкою лептопа. — Я щойно теж про це подумав. Донька царя джинів! А хто у Поліни Юріївни папахен? Ми знаємо? Ні, ми не знаємо. А треба дізнатись, Олеже Марковичу... Ану давай подзвонимо Костиганову. Цікаво, чи цей джентльмен знає про молоду вдовицю щось таке, чого не знаємо ми?

Поки шеф і старший технік обмінювалися припущеннями щодо демонічної суті Поліни Агамової, Мармура приходила до тями. Вона намагалася згадати, що саме з нею трапилось, але пам'ятала лише дикий спалах бажання і ненависті. Двох ядучих, немов отрута, почуттів, туго сплетених в одну лихоманку. Після цього спалаху вона не пам'ятала вже нічого. Ані чужої волі,

яка опанувала її свідомість, ані своїх дій. Вона виринула з темного провалля вже в ліжку. Усе її тіло боліло, кожна спроба підвести голову закінчувалась приступом нудоти і запамароченням.

До кімнати відпочинку завітав Кабарда.

— Як ся маєш, красуне? — Микола Семенович присів на край дивана.

— Нудить.

— То мине. Лікар каже, що ти швидко видужаєш.

— А де Лавр Станіславович?

— Він на завданні.

— З ним усе гаразд?

— Не хвилюйся, з Лавром Станіславовичем усе в повному порядку. Скоро приїде. А ти ніяких голосів не чуєш?

— Яких голосів?

— Ну, таких, які ніби говорять у голові. Щось тобі кажуть, наказують.

— Я не шизонута, — обурилась дівчина.

— Ти не шизонута, я ж не про те, — Кабарда підіткнув края ковдри, якою була накрита Мармура. — Не холодно тобі, ні?

— Ні. Так що то ви питали про якісь «голоси»?

— Ти не хвилюйся, тобі не можна. Розумієш, ти кілька хвилин була під зовнішнім впливом. Щось типу гіпнозу.

— А хто мене гіпнотизував? Тут нікого не було.

— Це робилось на відстані.

— Не гоніть.

— Я не гоню. Є такі технології. Єн-ел-пе називаються.

— Западло, — Мармура заплющила очі. — За таке вбивати треба.

— Ти справді нічого не пам'ятаєш?

— Ні, — дівчина підозріло подивилась на Кабарду. — А що я такого виробляла?

— Нічого страшного.

— Не брешіть. Я на людей кидалась?

— Ти вела себе як лунатик. Не розуміла, що робиш.

— Хоч не голою?

— Ні, — посміхнувся Кабарда. — В одязі. Тебе побачив наш черговий і зупинив. Потім викликали лікаря. Він дав тобі заспокійливе.

— Тепер мене покладуть у дурку?

— Ні, Наталко, не покладуть. Призначать тобі таблетки. Про всяк випадок. Для профілактики.

— Ага, таблетки для дуриків.

— Та ні. Не для дуриків. Я теж такі таблетки п'ю, щоби підтримати мозок. Робота в нас така: нерви, недосипання. Такі ліки називаються коригуючими препаратами.

— Ви батькам не казали?

— Ні. І не будемо нікому казати. Це ми називаємо «внутрішніми подіями». Про них ми нікому не розповідаєм. Та й тобі треба про це забути. Воно не повториться. Ти тут відпочинеш ще кілька днів, доки не видужаєш. Добре?

— Ви так кажете, ніби я можу відмовитись.

— Ти ж вільна людина, хоча ще не повнолітня. На все, що з тобою роблять, потрібна твоя згода. Ну й, зрозуміло, згода твоїх батьків.

— А ви батьків питали?

— Питали. А ти не проти?

— Ні, не проти, — Мармура задумалася. — Це що ж, виходить, так було, ніби я довбана рукавичка, а хтось запхав в мене руку і я робила, що він хотів?

— Ну, не зовсім так...

— За таке, дядько Миколо, треба бошки відривати, на шматки різати. Якись деградоси залазять людині в голову, і вона стає гробаним зомбі... — Мармура черговий раз спробувала підвестися. — Голова крутиться. От падло! Ні, ну я без плану прозреваю. Це ж такий безпределний попадос, що повіситись можна. Хто це робив? Ота сволота, яка за мною бігала? Це вона?

— Ми зараз шукаємо тих, хто виробляє такі речі. Ми їх знайдемо і покараємо.

— Їх треба знайти і бошки їм повідкручувати.

— Знайдемо, Наталочко. Знайдемо і відкрутимо. Для того ми й існуємо... Їсти хочеш?

— Яке там «їсти». Хреново мені. Голова як баняк.

— Скоро прийде лікар, дасть тобі снодійне. Тобі тепер треба багато спати.

— Але коли приїде Лавр, ви мене розбудите, добре?

— Розбудимо.

— Точно?

— Обіцяю. Ану, дитино, приміряй оце, — Кабарда дістав з кишені срібний хрестик на ланцюжку і надів його на Мармуру. — Це оберіг. Я колись на флоті служив, водолазом. Цей хрестик знайшов біля затоплої баржі. Може, це не я, а він мене знайшов. Він правильний. Він мене від різних лихих людей захищав, і таки добре захищав. І тобі він допоможе.

— А ви як без нього?

— Так я ж тобі його не назавжди даю. Ми тих людей упіймаємо, і тобі вже захист не буде потрібний.

— Захист завжди потрібний.

— Лавр тобі золотий хрестик купить. Красивий, з вензелями.

— Не купить, — надулася Мармура. — Я тепер психічна, мене в клітці треба тримати і таблетками годувати.

— Купить, купить, — Кабарда виглянув у вікно, провів поглядом Руслана, який саме минав КПП, і додав: — Але ти йому скажи, щоби дуже дорогого не купував. Знаєш, як у пісні співають: «Чем дороже покупки, тем дешевле судьба».

Розділ 42

Космічній Мавні, на відміну від Таракана, не потрібно було вичитати плани і схеми резиденції «Ока Півночі». Вона могла із зав'язаними очима знайти там кожне приміщення, кожне вікно і кожний вимикач. Свого часу вона півтора року пропрацювала на чорній кухні, де готували їжу учням і охоронцям, потім відшліфувала колінами, сідницями і п'ятами кожний сантиметр підлоги медитаційного і тренувального залів. Нарешті, вона потрапила до внутрішніх приміщень вілли, де пройшла повний курс науки, вступну частину якої їй виклали санітари у психлікарні.

Вона знала, що майже посередині найдовшого із чотирьох парканів, що оточували резиденцію, є місце, яке не потрапляє до поля зору жодної з відеокамер. Вона перестрибнула через двометровий паркан так само легко, як перестрибувала через канави, коли переслідувала Мрамору. Ховаючись за господарською будівлею, вона дісталась декоративного пагорба в саду за віллою. Пагорб теж знаходився за межами зон спостереження. Про це свого часу потурбувалася Жриця Карна, яка вподобала розважати Вчителя на зеленому килимі доглянутої м'якої трави. Тут, у заглибині грішного пагорба, Космічна Мавна й вирішила чекати на законну здобич.

«Хоча ні, — вирішила вона, — сьогодні я не мисливиця. Сьогодні я хірург. У плоті світу виникла ракова пухлина. І саме мені, дівчині, яка забула своє ім'я, Сили Акуна і Авеги доручили вирізати

цю пухлину. Вирвати, поки вона не поглинула вільні і правильні клітини світового тіла».

Дзвінок відірвав Івара від вдячних принад Руни. Після її тіла металевий корпус стільникового здався йому холодним, немов крижина з глибин дантового пекла. Дзвонив Адар.

— У нас на пульті сигнал, — повідомив він. — Спрацював датчик руху біля паркана. Я відправив туди людей, але вони нікого не знайшли. Зараз пустимо по сліду собак.

— Може, якась тварина?

— Якраз у тому місці нульова зона відеонагляду. Одна-єдина на весь периметр.

«Це Мавпа, — зрозумів Івар. — Тільки вона може знати про нульову зону. Прийшла коза до воза. Мститися прийшла, вбивати прийшла. Але кого Мавпа обрала собі за мішень, залежить від того, що вона знає про останні події».

— Я зараз буду, — сказав він Адарові. — Розбудіть учнів. Нехай стережуть іззовні, за муром. Туди теж треба відправити кількох охоронців з вівчарками. Зробимо зовнішній кордон. Мавпа не повинна втекти.

— Не втече, — завірив жерця Адар. — Сила Акуна з нами. Все зробимо. Ти сам передзвониш Карні?

— Навіщо?

— Вона казала, що хоче розважитись, коли ми знайдемо обізяну.

— Тобі казала, ти й дзвони, — Івар вимкнув стільниковий і потягнувся до одягу.

— І де ж та ваша Мавпа? — Руна дивилась на нього, і крильця її точеного носика роззлощено тріпотіли.

— Тут.

— Навіть так? І як вона сюди потрапила?

— Через паркан перелізла.

— Тоді ви всі ідіоти, — підсумувала Руна і зіскочила з ліжка. — Ганяєте за нею по трьох областях, а вона собі сюди лізе! Ти ж міг би всі ці дні сидіти тут і чекати на неї. Отака у вас мудра стратегія... Доведеться-таки мені позичити вібратор.

— Потерпи ще кілька годин. Я віддам Мавпу Карні, і ми з тобою завалимось у ліжко на дві доби. Навіть на три. І весь цей час ми присвяtimo Яблучній Камасутрі. Я обіцяю.

— А нащо та вбивця Карні? — Руна накинула халат, і медвяне світло її досконалого тіла згасло.

Івар подумки закликав на допомогу сили Акуна і відповів:

— Для її розваг. Пам'ятаєш, що вона зробила з Гадарою?

— Колись такі речі повилазять їй боком.

— Карні? — Івар невесело посміхнувся. — Поки що вилазило боком усім, окрім неї. Вона ж улюблениця Богині. Втілення краси й успіху.

Таракана зацікавила розмова Адара з Іваром.

«Ось ти і став у нагоді, — сказав він далекобійному приладові нічного бачення, начепленому на ствол снайперської гвинтівки. — Там у них щось затівається. Щось таке дуже цікаве. От і Карну викликають. Може, й балдей вилізе? Тут ми і зробимо йому щастя».

Він погладив гвинтівку. Холодний метал сьогодні не заспокоював. Навпаки. На закинутому елеваторі проти ночі стало зимно, а він не прихопив із собою светра. Західний циклон знов ніс дощі і прохолоду.

«Так і нирки застудити можна», — подумав кілер, ліг на живіт і направив приціл гвинтівки на резиденцію. Разом з прицілом у бік резиденції розвернувся й ствол.

Почувши кроки, Лавр спочатку вирішив, що повернувся Пітер. Але кроки були надто обережними. Той, хто піднімався до обсерваторії, певно, сподівався, що його наближення не почують. Лавр приготував пістолет і відступив у тінь, яку відкидала «тарілка» супутникової антени. У присмерковій темряві, яка заповзла до обсерваторії, ця тінь створювала озерце непроглядного мороку. Лавр не відчув від невідомого віяння «вітру смерті». Той або не був підготовленим воїном, або, навпаки, належав до тих професіоналів найвищого класу, які вміли маскуватись навіть на рівнях тонких енергій. Якби другий варіант виявився правдивим, шансів вижити у Лавра практично не було.

За кілька секунд він відчув, що невідомий уже в піраміді. Лавр про всяк випадок вирішив не мудрувати і кинув на підлогу блокнот. На його щастя, невідомий повівся на цю простеньку розводку. Звук пострілу був тихішим за падіння блокнота. «Глушник!» — зрозумів старший оперативник, слухаючи, з яким веселим дзвоном сипляться уламки розбитого скла. Супротивник виявився аматором. Тому старший оперативник почав діяти за найпростішою схемою. Він присів і двічі вистрілив у верхню частину невиразного погруддя, яке підносилося над вхідним люком. Піраміда посилила звук, і Лаврові заклало вуха. Ці постріли, подумав він, мали б підняти на ноги всю околицю. Невідомий заточився і ніби приліг на підлогу поряд із люком.

Лавр обережно підійшов до нападника, ногою вибив з його руки зброю. Потім підсвітив ворога кишеньковим ліхтариком. Обличчя нападника закривала шапка-маска. Лавр присів, зірвав її і побачив мертве й ображене обличчя брата Олександра. Куля пройшла крізь шию. Судячи з усього, вона розстрожила хребет,

і смерть наступила миттєво. Це можна було назвати везінням, адже з-під широкого коміру спецівки доглядача виглядав край бронезилета. Брат Олександр явно не вважав супротивника легкою здобиччю.

«Кріт» номер два, — майже не здивувався старший оперативник. — На кого ж ти полював, старий буркотуне? На Пітера чи на мене?»

Раптом у піраміді спалахнуло синювате світло. Напевне, вирішив Грінченко, воно вмикалось десь на другому поверсі.

— Піднімайтесь, небезпеки вже немає! — крикнув Лавр і побачив, як одягнений у камуфляж охоронець наставляє на нього масивний пістолет. — Спокійно, солдате! Всі свої!

— Руки за голову! — голос в охоронця зривався від хвилювання. — Зброю на підлогу!

«Звідки вони таких пацанів назбирали? — Лавр кинув пістолет до люка. — Він теж масон? Учень, напевне, шнурок їхній...»

— Ти хто? — спитав охоронець.

— Кінь в пальто. Поклич Костиганова.

— Стій де стоїш! — заверещав охоронець, бачачи, що Лавр хоче відступити від люка. — Руки за голову! Не рухатись!

Труп доглядача заважав охоронцеві зайти до обсерваторії, але він чи то не наважувався доторкнутись до мертвого тіла, чи то боявся не втримати на прицілі Грінченка. Він так і стояв на сходах, тримаючи пістолет обома руками. Лаврові стало смішно.

Дурна ситуація тривала кілька нестерпних хвилин.

— Що там у тебе? — нарешті почув він голос Костиганова.

— Жмур, — полегшено видихнув Лавр. — Ваш доглядач.

Він уперше почув, як уміє матюкатися брат Пітер.

— Ти бійця вашого забери, — порадив Грінченко Костиганову. — А то цей грізний вояк ще пальне в мене здуру.

— Відбій! — наказав Пітер, але охоронець не зрозумів, що той звертається до нього.

— Тобі старший каже: відбій! — пояснив охоронцеві Лавр. — Заснув? Опустити ствол і дай старшому пройти.

До «вояка» нарешті дійшло. Він позадкував, і якби не Пітер, то, скоріше за все, впав би зі сходів. Костиганов з допомогою охоронця спустив тіло брата Олександра на другий поверх. Як вони не намагалися вберегти одяг від крові, в кінці операції обидва виглядали як персонажі фільму про вампірів. Тим часом до сходів підійшли ще три брати у камуфляжних строях. Вони мовчки дивилися на тіло доглядача. Пітер зауважив, що на чотирьох обличчях братів-охоронців застигло відбиття одної групи емоцій — їм було вкрай незручно, дуже цікаво і трішечки радісно від того, що саме їм довелося побачити рідкісне видовище. Так високопоставлені гості на дипломатичному прийомі дивляться на колегу, який, перебравши алкоголь, намагається при всіх зняти штани.

— Бачиш, — Лавр зійшов униз, розстібнув спецівку на трупі і показав Пітерові броню. — Ваш старенький братан вирішив погратись у кілера. Якась пошесть.

— І це ще не всі сюрпризи, — «втішив» його Костиганов, коли вони відійшли від групи охоронців. — Щойно до мене телефонував твій шеф. У нього є цікава версія щодо змін у таборі опонентів.

— Спочатку треба з цим розібратись, — Лавр кивнув на труп.

— Розберемось. — Пітер набрав на мобільному номер Командора і коротко доповів про те, що сталося в обсерваторії. — ...Ось вам і «прийшла з миром», Суверене, — закінчив він свою розповідь.

Лавр, у свою чергу, зателефонував директорові. Той сприйняв повідомлення на диво спокійно. Лише сказав:

— Шкода, що ти того «крота» завалив на смерть. Але вже як вийшло — так вийшло. Я накажу Дашковському повернутися до Храму. І ще: треба перевірити приміщення, де мешкав «кріт». Ретельно перевірити. Може, там і знайдеться щось цікаве.

Нічого цікавого для розслідування у тій кімнатці, де жив брат Олександр, не знайшлося. Але в самому масонському побуті Лавр відкрив для себе дещо варте огляду. У доглядачевій шафі виявилася ціла колекція вільномулярських фартухів, нагрудних стрічок, орденів, значків і медалей. Лавра вразили різноманітність, незвичний вигляд і висока ювелірна якість цих відзнак. На підвіконні стояли чашки і попільнички з масонською символікою. На стіні висів написаний олійними фарбами портрет покійного у фартусі з хрестом і трояндою.

— Вісімнадцятий градус, — пояснив Костиганов, побачивши, що Лавр роздивляється портрет. — Покійний брат мав ступінь Лицаря Розенкрейцера.

— Покійний «кріт».

— Від цього він не перестав бути нашим братом. Ми ж поки що не знаємо, що саме змусило його так вчинити.

— Що тут «знати», — знизав плечима Лавр. — Дідок вас зрадив.

— Це ще треба встановити, колего, — зауважив Пітер. — Він міг діяти під магічним контролем. Згадай Наталію. А доки ми всього не в'яснили, Олександр залишається нашим братом, упокоєним на Вічному Сході.

— Красива формула. Я досі думав що застрелив «крота». А виявляється, що насправді я «упокоїв брата на Вічному Сході». Чого тільки не втнеш, не відаючи всіх тонких наявностей суцього. Давні китайські філософи знайшли б у цьому всьому багато повчального і вартого роздумів.

— Ніхто не ставить під сумнів того, що ти мав підстави для самооборони.

— Я не про те... Я про інерцію мислення. Про догму, яка не хоче відступити перед очевидними фактами.

— Це не догма.

— А що ж тоді?

— Зрозумій, Лавре, він був у братстві багато років. Одним із перших у новітній Україні на початку дев'яностих прийшов до Світла. Багато зробив для Ордену, зокрема був прорабом під час будівництва двох храмів — цього і Карпатського. Працював практично безоплатно. Це лише те позитивне, що я про нього знаю, а ми з ним особисто знайомими не були. І тут таке... Є про що подумати.

— Думайте.

— Принаймні у нас є для цього час.

— Час — поняття відносне.

— Як сказати.

— А упокоєний на Вічному Сході знав, де захований отой ваш Генератор?

— Ні.

— Він шукав тебе, коли ти поніс кудись циліндр. Я так думаю, що ти тоді ходив до Генератора?

— Коли саме він мене шукав?

— Було десь пів на сьому.

— Угу, — Костиганов замислився, ніби щось згадуючи. — Він нічого тоді не казав?

— Сказав, що ти мешкаєш в обсерваторії з його дозволу, і попрохав, аби я передав тобі, що він тебе шукає. В мене, Пітере, є ще одне запитання. Можна?

— Звісно.

— Якщо Олександр будував цей Храм, невже він не знав, де знаходяться секретні схованки? Він мав би знати план будівлі краще за всіх.

— Він не мав права знати. Але, зрозуміло, міг здогадуватись і бачити плани. Взагалі, Лавре, мені важко щось про це сказати: Храм будували в ті роки, коли мене не було в Україні.

— Може, він образився, що його не включили в число посвячених у таємницю Генератора?

— Надто вже дитяча мотивація, — не погодився з припущенням Лавра Пітер. — Він за ступенем посвяти не повинен був мати доступу до одної з найглибших таємниць Ордену. Я думаю, він мало що знав про Генератор.

— Це якщо йому не розповів хтось іззовні. І додатково не мотивував його ще чимось.

— Гадаю, спочатку треба вивчити його минуле, — припустив Костиганов. — Коли він став братом, йому було вже років сорок. Він, наскільки мені відомо, завжди цікавився езотерикою. Він прийшов до братства, шукаючи метафізичні істини. Кажуть, що гроші його мало цікавили. Тут багато білих плям. Треба все перевірити. В першу чергу, ми перевіримо, чи не перехрещувались його шляхи із засновником тутешньої Червоної Гілки або з кимось із їхніх.

— Що таке «Червона Гілка»?

— Самоназва Еріканової секти.

— А чому саме така назва?

— На честь давнього ірландського містичного ордену.

— Ірландського? Ерікан — учень сибірських шаманів. До чого тут Ірландія?

— Бог його зна. Я, коли про це дізнався, теж про це запитав. Напевне, такі в жерців понти. Може, шаману подобалось вважати себе адептом славетної Традиції, а не учнем лісовиків... До

нього в останні роки приїжджали якісь маги із Заходу. Про ці візити навіть у газетах щось писали. Ті приїжджі могли його висвятити у друїди¹.

— А якщо це не лише понти?

— Тоді не знаю. Я ж кажу — треба думати, збирати інфу. Навіщо гадати...

— Шкода, Пітере, що ти раніше мені не сказав про оту Червону Гілку. Такі дрібниці іноді виявляються важливими. У досьє Ерікана, яке ти нам дав, його секта називалась «Око Півночі». Ця назва не входила у протиріччя з історією його походження. А ось назва «Червона Гілка» суперечить їй.

— У тебе суто детективне мислення, Лавре, — розсміявся Костиганов. — Ти знаєш, мені це подобається. Але послухай, що я тобі скажу: «Око Півночі» — це назва жрецького осередку, ковену. «Червона Гілка» — назва Традиції, себто певної укоріненої у далекому минулому системи передання магічної влади. До Традиції, яку ще іноді називають «Колом», може належати кілька окремих ковенів. Не бачу тут жодного протиріччя.

— Але подумай сам: де Україна, де Сибір і де Ірландія?

— Можливо, ти й маєш рацію, — після довгої паузи погодився Костиганов. — Але я не думаю, що ці загадки все ще актуальні. От, скажімо, твій премудрий шеф вважає, що Ерікан мертвий. І наводить на користь цієї версії деякі аргументи.

— Які саме?

— Передсмертну записку Агамова. Олігарх нібито замаскував її під прощальний вірш у східній традиції. Там йдеться про те, що чаклуна вже немає на цьому світі.

— А ти що про це думаєш?

¹ Друїди — жерці давніх кельтів. Орден Червоної Гілки виводить свою Традицію від друїдів.

- Думаю, що така версія має право на існування.
- А хто ж тоді керує сектою?
- Твій шеф вважає, що Поліна.
- Моделька?

— Іван Вагранович припускає, що вона може виявитись могутньою відьмою. Важко, зрозуміло, це собі уявити, але чого тільки не було під сонцем... Якщо він правий, значить, вона — Старша жриця ковену «Око Півночі» з Традиції Червоної Гілки. У повноцінних магічних ковенах має бути двоє лідерів — чоловічої і жіночої статі. Чаклун і відьма. Солодка парочка. Принаймні в останні сорок тисяч років було саме так. До речі, якщо Старший жрець гине, не залишивши спадкоємця, то Старша жриця легко піднімає до свого рівня будь-кого з молодших жерців. Але в разі, якщо Старша помирає, не народивши доньки, ковен може занепасти. Старша жриця — це така собі «матка ковену», його магічний центр. Вона володіє магією землі і крові, вона царює на оргіях.

— Он воно як... На оргіях, кажеш, царює... А що тобі відомо про Поліну?

— Її подруга казала мені, що вона в дитинстві полюбляла морських свинок. Була милою і скромною дитиною з небагатої родини. А потім, у п'ятнадцять чи шістнадцять років, раптом дозріла, зустріла якогось спонсора-товстопузика і стартувала до країни гламуру... Я, до речі, бачив її сьогодні.

- Де?
- Приїжджала сюди. Сказала, що «приїхала з миром».
- І ви пустили її до Храму?
- Ні, ще цього нам не вистачало. На кордоні поговорили.
- Помирились?
- Угу.
- І яке твоє враження від удови олігарха?

— Не знаю, — знизав плечима Пітер. — Ніяке. Пупсик для сексуальних розваг. Якщо твій шеф має рацію, то вона — велика акторка. Майже геніальна. Там, між іншим, була її радниця, Олесею називається. Так вона, скажу тобі, більше схожа на висвячену жрицю з ковену, аніж Поліна.

— А тих жриць десь виховують, готують?

— У ковені Тага, до якого, за нашими даними, у минулому належав Ерікан, є щось подібне до жрецької школи. Вона знаходиться десь у Середній Азії. Там навчають різних шаманських штук, залежно від здібностей і, так би мовити, «природної спеціалізації». Але наймогутніші жриці спадкують свої вміння по материнській лінії. Через кров. Верховні жриці давнього світу були лише спадковими.

— Щось, десь... — Лавр провів пальцями по золоченому багету на портреті брата Олександра. — Треба перевірити, чим займаються матері Поліни й Олесі.

— Відьми можуть бути посудомийками або професорами лінгвістики. Або ким завгодно. Відьмацтво здатне набувати вельми латентних форм. І немає жодних детекторів, якими б можна було відрізнити Верховну жрицю від звичайної бабки, яка зливає на віск.

— Тоді треба почати з того, аби з'ясувати, звідки вилізла ота «Гілка». Хто там мав зв'язки з Ірландією.

— Будемо з'ясувати, — пообіцяв Костиганов. Особливого ентузіазму в його голосі Лавр не помітив.

Двері відчинились, і до кімнатки увійшов Корецький. Журналіст був одягнений у камуфляжну форму, на поясі в нього висіла кобура.

— Ви вже тут все обшукали? — спитав він.

— Доброго вечора, Романе Олександровичу, — привітався Лавр. — Давно не бачились.

— Вечір добрий, — Корецький був не в настрої. — Якщо ви тут закінчили, йдемо до підвалу. На тілі старого знайшли специфічне татуювання. Вам варто на це подивитись.

Лавр зауважив, що Корецький не назвав покійного доглядача «братом».

Розділ 44

Вона відчула облаву ще до того, як бійці Адара почали виводити з вольєра вівчарок. Космічна Мавпа зрозуміла, що десь прокопалась. Охоронці знали, що вона тут, у резиденції «Ока Півночі». Також про це знала Карна. Тепер Старша сюди не приїде. Принаймні до того часу, поки молодші жерці не розіпнуть відступницю на мрамуровій плиті жертовника. Треба тікати, вирішила вона. Голоси і гавкіт псів, які вона почула з боку господарської будівлі, спрацювали немов спусковий механізм для її м'язів. Вона залишила укриття на нагорбі і побігла туди, де, за її розрахунками, її появи не очікували. До в'їзної брами.

Вона оминула віллу з боку басейну і вибігла на відкритий простір біля будинку для учнів. У будинку горіли всі вікна, п'ять молодших учнів скупчилися біля дверей. На Мавпу вони не звернули уваги, прийнявши її за охоронницю. Але біля брами, знала вона, таке не пройде. Головне, щоб Адар відіслав на полювання всіх псів.

Майданчик біля брами виявився яскраво освітленим. Вона дістала обидві волини — свою і Людмили. Її вчили стріляти з обох рук в «македонському» стилі, але у справжньому бою вона ніколи ще такого не практикувала.

«Псів у вольєрі немає, — погляд Мавпи швидко оббіг клітки і бокси. — Всіх повели до периметра. Невже пощастить? — знайома холодна хвиля пробігла її хребтом. — Бережи мене, сила Авеги!»

Вона зняла волини із запобіжників і націлила на ворогів. Побачила здивований погляд найближчого з охоронців і почала стріляти. У здивованого охоронця, у бійця, що стояв біля брами, у високого бійця, в якому вона встигла впізнати жерця Івара.

У перші секунди бою вона мала перевагу раптовості. Івар упав із простреленою головою, ще двох охоронців було вбито або поранено — в неї не було часу оцінювати ефективність попадань. Потім упав ще один, який вибіг на постріли з псячого боксу. Але ті бійці, які знаходились у буді, швидко оговталися. Брама, що почала було відчинятись, пропускаючи до резиденції якесь авто, зупинила свій рух. Мавпа кинулась до неї, дострілюючи патрони. Оббита бляхою буда гриміла під кулями, як барабан. Мавпа вже протиснулася до щілини між висувною панеллю і рамою, коли відчула в нозі вибух болю. Больовий імпульс пройшов хребтом і вдарив у мозок, немов важка дубина. У Мавпи потьмяніло в очах. «Кінець!» — пробилася крізь біль вересклива думка. Один із охоронців ризикнув зайняти відкриту позицію поряд з вольєром і тепер стріляв прицільно, не кваплячись. Другий його постріл влучив Мавпі нижче лопатки.

Тіло кілерши впало на асфальт уже за периметром резиденції. З джипа, що стояв за брамою, вийшли Поліна й Олеся.

— Обережно, Поліно Юрїївно, вона ще може кусатись, — поряд із удовою виник охоронець-ратлонівець.

— Вона ще жива? — здивувалася білявка.

— Уже своє відкусала, грьобана обізяна, — оцінила ситуацію Олеся. — Здохлятина.

Поліна підійшла до кілерши, присіла. Обличчя юної вдови стало хижим, вилиці виразно окреслились, а верхня губа витягнулась і відкрила лінію бездоганно рівних зубів. Здавалось, Поліна принюхується до впольованої здобичі. Потім вона підвелась, обсмикнула спідницю і засміялась.

— Як ти сказала? Здохлятина? — білявка обернулась до Олесі, прислухалась. — Це якась із наших собачок так гавкає? Треба цю здохлятину віддати нашим собачкам.

Радниця вже хотіла відповісти, що не чує жодного гавкату, але раптом побачила щось зовсім неймовірне: на тому місці, де у Поліни щойно була голова, розпухла хмарка з дрібних шматків кістки, мозку і крові. Бризки обляпали Олесю з ніг до голови.

— Лягай! Снайпер! — закричав ратлонівець і збив Олесю з ніг.

Таракан так і не зміг второпати, що саме примусило його натиснути на гачок. Він через приціл спостерігав за невдалим проривом Космічної Мавпи, потім за тим, як із джипа вийшли дві молоді жінки модельної зовнішності, в одній з яких він упізнав Агамову. А потім щось дуже м'яко торкнулось його свідомості. На мить він провалився у тепле видіння, де над пишними синіми деревами світило біле південне сонце. Там, у тому видінні, панувала неймовірна ясність, дзиччали комахи і заливчасто гавкав пес.

«Це якась із наших собачок так гавкає?» — почув він поряд із собою низький приємний жіночий голос. Цей голос нагадав йому одну давню ніч, коли після вдалої акції він поїхав до заміського готелю і замовив до номера елітну путану. В неї був такий самий низький голос, вона мала розкішне тіло і вміла доставити чоловікові насолоду. Голос і тіло тої путани він пам'ятав, але ніяк не міг пригадати її обличчя.

Видіння згасло, і палець кілера, перетворившись на самотійну істоту, натиснув на гачок.

Потім він ще кілька секунд заціпеніло дивився, як падає обезголовлене тіло Поліни, як охоронець збиває з ніг і притис-

кає до асфальту супутницю удови, як з брами вискакують бійці Адара. Нарешті інстинкт самозбереження переміг шокове заціпеніння, і Таракан залишив позицію, кинувши гвинтівку. Він заледве згадав, що треба прихопити смартфон і прилад нічного бачення.

З верхівки елеватора до його підніжжя вели відкриті металеві сходи. Кілер спускався швидко, міркуючи, скільки часу знадобиться охоронцям резиденції, щоби зрозуміти, звідки стріляли, й дістатись до позиції. Виходило, що хвилини три-чотири, не більше.

«Треба поспішати, думати будемо потім», — сказав собі Таракан і перестрибнув через три сходинки. Остання з них раптом тріснула, металевий прут провис. Кілер провалився в діру, але встиг зачепитись рукою за поручень.

«Дідько! — подумав він. — Сьогодні якась невдала ніч».

Він підтягнувся, щоби повернутись на сходи. Але поручень відповів на його рух загрозливим рипінням. Під вагою тіла зношений метал почав вигинатись. Потім Таракан почув характерне тріщання. Він завмер, намагаючись не провокувати подальшого руйнування конструкції. На мить здалося, що метал витримає. Але це лише так здалося. За кілька секунд кілер разом зі шматком поручня з двадцятиметрової висоти впав на зруйнований транспортер. Якби на ньому ще залишилась брезентова стрічка, то вона, можливо, врятувала би Тараканові життя. Але стрічку з транспортера давно вкрали, і кілер впав на ребрасту металеву конструкцію, котра переламала йому ноги, пробила легені і пошкодила шию. Він прожив ще кілька хвилин і навіть не втратив свідомості. Налякані його падінням кажани пронеслися над ним, ніби пекельний ескорт.

Коли Адар зі своїми бійцями увірвався до елеватора, Таракан уже був мертвий. Напевне, перед смертю він уздрів щось жахли-

ве, тому що його волосся нагло змінило колір, і тепер мало хто із його знайомих зміг би впізнати в цій мертвій сивій людині теплого і жвавого інспектора газконтори.

Розділ 45

Пес ізнов завітав до Мармуриноного сну. Він уже не був таким страшним і лютим, як колись. Навпаки, дівчині здалося, що пес добрий, ситий і задоволений своїм псячим життям. Він гордо йшов берегом річки поряд з Мармурою. Берег був високий, а річка весело блищала під променями ранкового сонця. Все навколо було таким чітким і прозорим, що дівчина зрозуміла: це несправжній світ. Лише декорація, створена для того, щоби когось або чомусь було зручно здаватися собакою.

— Ти вже не будеш кидатись на мене? — спитала Мармура і зовсім не здивувалася, почувши у своїй голові звуки людської мови.

— Ні, — сказало щось.

— Якщо це ти зараз розмовляєш зі мною, — Мармура обережно погладила пса, — то назви своє ім'я.

— Яке саме?

— Справжнє. Ти ж насправді не пес.

— Ти теж насправді не випускниця загальноосвітньої школи. У світі дуже мало речей, які насправді є тим, чим вони здаються.

— Але я *насправді* випускниця школи.

— Насправді ти є непробудженою аватарою жриці. Ти не відчуваєш своєї справжньої суті, але це відчувають істоти, яких ви називаєте енергетичними вампірами. Вони полкують за твоєю енергією. Твоя енергія рідкісна і смачна.

— Ви про Бекі? — вона й сама не зчулась, як почала звертатися до сутності на «ви».

— Про те, що знайшло тимчасовий притулок у її тілі.

— Так вона мене не кохає?

— Кохання — це одна із тих речей, які не є тим, чим здаються.

— Це ви так вважаєте, а я все одно вірю в кохання, — заявила Мармура і зупинилась. На річку набігла тінь, а пес немов побільшав.

Він також зупинився. Репліку дівчини він залишив без коментаря. Але його очі кольору байхового чаю дивилися на Мармуру з іронічним докором. Вона ніколи й не підозрювала, що чотириногі хвостаті істоти можуть дивитися з іронічним докором.

— Якщо я жриця, то хто ж тоді ви?

— Я — сутність, яку викликали для обумовлених дій.

— Хто викликав?

— Його звали Майстром Верасом. Його тіло давно повернулось у землю.

— Він був чаклуном?

— Можна й так сказати.

— Так ви ніби джин? Вас можна викликати, якщо потерти лампу?

— Ні, лампа тут ні до чого. І я не виконую бажань.

— А що ви робите?

— Зараз я з тобою розмовляю. Вірніше, із тою частиною твоєї особистості, яка пов'язана з еством жриці.

— З частиною?

— Якби в тобі не спало ество спадкової жриці, я б не зміг розмовляти з тобою.

— А та жриця колись прокинеться?

— Мені це невідомо.

— А що треба зробити, щоби вона прокинулась?

— Розбудити її.

— Як?

— Це за межами моїх знань.

— А що ще ви вмієте робити?

— Захищати складне від простого, обране від стихійного, живе від мертвого, порядок від хаосу.

— Мене ви теж захищаєте?

— Так. І тебе теж.

— Від кого?

— Від мертвих.

— Я не розумію.

— Є мертві, які здаються живими. Замасковані і надзвичайно бадьорі мертвяки.

— Зомбі?

— Вони не зомбі. Вони гралась із силами Темряви і програли їм свої тіла і свою волю. Вони не вірили, що у сил Темряви не можна виграти. Вони дивились і не бачили. Вони читали і не розуміли прочитаного. Вони вважали себе майстрами, а насправді були ніким. Сили не домовляються з людьми, вони самі встановлюють правила.

— Та ципа, що за мною ганялась...

— Вона діяла не з власної волі. В цьому житті вам уже не зустрінись.

— Слава Богу! — щиро зраділа дівчина, а потім злякалась. Може, цей собаковидний джин натякає, що це їй, Мармурі, вже недовго лишилось ходити цим світом.

— Я скоро помру? — вона не хотіла цього запитувати, але питання вилізло з неї, немов набивка з тріснутого іграшкового ведмедика.

— Ніхто не знає майбутнього.

— Але ж ви сказали, що нам з тою дівкою в цьому житті не зустрітись. Якщо ви не знаєте майбутнього, то як ви про це дізналися?

— Майбутнє кожного — це ніби стежки в лісі. Зараз ти йдеш одною стежкою, але якщо заглянути на день уперед, там уже три дівчини йдуть трьома різними стежками, а через рік — триста тисяч Мармур йдуть трьомастами тисячами стежками. Кожного разу, роблячи вибір «робити — не робити», тиобираєш одну стежку з тисяч можливих. Але доки ти цього вибору не зробила, вони всі можливі. Усі триста тисяч варіантів твого життя. Так от, на жодній з мільйона мільйонів твоїх можливих стежок я не бачу зустрічі з тією жінкою.

— А мою смерть ви там бачите?

— На деяких із твоїх можливих стежок чигає небезпека.

— На мене ще хтось полює?

— Ні.

— А що ж тоді, КАМАЗ переїде?

— Ти маєш запам'ятати: джерело зла не знайдено.

— Запам'ятала. І що?

— Коли тебе повідомлять, що зло переможено і небезпека минула, ти маєш сказати: джерело зла не знайдено.

— Кому сказати? Лавру?

— Ти мене почула; — промовив голос ледь чутно, ніби здалеку. Потім вона побачила, що біля неї немає пса, а на місці річки виникло шосе. Воно було порожнім, дуже рівним, сіро-сталевим. Потім Мармура почула звук двигунів. Повз неї з великою швидкістю промчали джипи — три чорних і один білий. Туга хвиля повітря вдарила Мармурі в обличчя, і вона прокинулася.

«Триста тисяч стежок!» — жажнулася вона, перш ніж повернутись до того світу, який її навчили вважати реальним.

Недалеко від дивана, на якому вона лежала, стояв директор агентства і мовчки дивився на неї. Він був без краватки, і розстебнутий комір видавав несвіжість його білої сорочки. До того Мармура бачила директора лише одного разу, під час обміну циліндра на гроші. Тоді він їй здався дуже суворим і навіть величним. Тепер вона бачила його іншим поглядом, немов у неї відкрився інший зір. Біля дивана стояла не надто здорова людина, стомлена недосипанням, зайвою вагою і багаторічним тягарем відповідальності. Дихання директора було шумним, а запах дезодоранту підозріло різким.

— Джерело зла не знайдено, — повідомила його Мармура і відчула, що червоніє. — Це пес напругав мене передати. Що воно не знайдено, передати. Мені такий чорний пес наснився, — пояснила вона і ще більше почервоніла.

«Я таки здуріла, — подумала дівчина. — Несу якусь пургу».

— Твій пес має рацію, — погодився директор. — Джерело не знайдено.

Мармура спочатку вирішила, що товстун знущується з неї, але зустріла його погляд і зрозуміла: шнягу про псяче попередження шеф її нареченого сприйняв без тіні іронії.

Розділ 46

— Ось що ми знайшли на його тілі, — сказав Корецький, відкидаючи церату з доглядачевого трупа. — Дивіться самі.

На плечі того, хто за життя був доглядачем Храму, було помітно татуювання блакитного кольору: шестипелюстковий лотос, достеменно такий, як на торці циліндра, а під ним серп з ручкою, як на радянському гербі.

— Це не ваша символіка? — спитав Лавр.

— Ні, — заперечно похитав головою Костиганов і звернувся до Корецького: — А вам, брате, знайома ця символіка?

— Зображення квітки збігається із зображенням на одному з фашистських орденів, — відповів Корецький. — Ним нагороджували бійців східних етнічних формувань у складі вермахту і військ СС. У довіднику написано, що ідея дизайну цієї нагороди належить керівникові гітлерівської орденської канцелярії доктору Доелю. А про серп я нічого не знаю.

— Золотий серп — це кельтський символ, ритуальний інструмент і відзнака жерця-друїда, — пояснив Командор, який щойно увійшов до підвального приміщення Храму. — Я думаю, що це символіка Червоної Гілки.

— Потрібна консультація спеціаліста з кельтської історії або з ірландської міфології, — сказав Костиганов. — Хто знає такого спеціаліста?

— Зараз я перешлю цей малюнок ірландським братам, — Командор сфотографував татуювання своїм смартфоном, — і попрошу їхнього Командора якнайскоріше знайти знавця древніх знаків. Наш брат Ігор теж знається на таких речах. Він невдовзі має сюди підійти.

— Якщо це дійсно жрецька відзнака, то треба з'ясувати, де він отримав посвяту в жерці, — порадив Лавр.

— От ви б і зайняли цим питанням, Лавре Станіславовичу, — запропонував старшому оперативникові Командор. — А тобі, брате, — звернувся він до Костиганова, — доведеться зараз поїхати до резиденції «Ока Півночі».

— Навіщо?

— Там годину тому вбито Поліну Агамову. Стріляв снайпер, — Командор багатозначно подивився на новоспеченого хранителя Мащини.

«Невже Таракан? — промайнуло в Пітеровій голові. — Але чому він стріляв в Агамову? Хтось його перекупив?»

— Кілера впіймали? — спитав він уголос.

— Кілер мертвий. А подробиці ти сам з'ясуєш на місці. Я домовився з прокуратурою, вони тобі не перешкоджатимуть. — Командор дістав з кишені і передав Костиганову темно-синю книжечку-посвідчення. — Це документ на твоє ім'я.

Пітер розкрив книжечку. Там, поряд із його фото, проштампованим гербовою печаткою, було написано:

«Костиганов Петро Венцелевич. Радник міністра внутрішніх справ».

— Чому «Петро»?

— Щоб у дурнів менше запитань виникало. Треба вже їхати, брате, поки ті самозвані жерці не оговтались. Там була стрілянина, загинули їхні лідери. Зараз вони в шоці, але скоро в них може з'явиться новий лідер. Влада не терпить порожнечі. Треба використати момент, поки в мурашнику немає королеви.

— Уже їду. — Костиганов потиснув Лаврові руку і залишив приміщення.

— Я вас не затримаю, — сказав Грінченкові Командор. — Якщо дізнаєтесь про щось цікаве, повідомляйте Пітеру. Я бачу, у вас з ним співпраця налагодилась.

— А розслідування? — Лавр кивнув на тіло доглядача.

— Ми не викликатимемо міліції. У покійного не було ані родичів, ані друзів за межами Храму. Ми самі його поховаємо.

— Це неправильно.

— Можливо. Але, повірте мені, так буде краще для всіх. У першу чергу, для вас, Лавре Станіславовичу. Ви ж, я думаю, уявляєте, скільки вам доведеться давати пояснень і свідчень?

— Але з десятків людей знає, що застрелено людину.

— З десяток *братів*, — виправив Лавра Командор. — Вони всі мовчатимуть. І зовсім не тому, що симпатизують вашій персоні. Ви ж, сподіваюсь, мене розумієте?

— Розумію.

— Проблему вичерпано?

— Це все одно неправильно.

— Правильно, неправильно... — поморщився Командор. — Усе залежить від точки зору. Великий Майстер щойно розмовляв з вашим шефом. Він погодився з нашим баченням ситуації. Тому ставимо на цьому крапку: проблему вичерпано... Між іншим, ваш директор сказав, що ви призначені старшим у справі Ерікана і його секти. Це правда?

— Так.

— Ну, тоді сам Бог велів, щоби ви покопирсалися у минулому покійного Олександра Михайловича. Прізвище його було Вазлюк, народився він десь на заході України. За паспортом він був сорок дев'ятого року народження.

— Я маю їхати на Західну Україну?

— Я можу домовитись про відрядження з вашим директором. Ми дамо вам пристойну машину з шофером, гроші на готелі та оперативні витрати. За п'ять годин будете у Львові. Тамтешні наші друзі за той час, доки ви їхатимете, уточнили би місце народження Вазлюка і скерували би вас точніше.

— Я сам запитаю в Івана Ваграновича, — Лавр набрав номер директора.

Номер був зайнятим. Він набрав інший і почув шефів бас:

— Слухаю!

Лавр переповів пропозицію Великого Майстра. Хвилину директор мовчав, потім сказав:

— Ні. Ти мені тут потрібний. Нехай до Львова їде Дашковський.

— А що робити мені?

— Вертайся на базу.

— А Генератор?

— З ним, я думаю, поки що почекаємо. Масонський Майстер такої ж думки. Ситуація знову змінилась. Треба все уважно обміркувати.

Резиденція, коли туди прибув Костиганов, аж ніяк не нагадувала осиротілий мурашник. Біля брами ще працювали криміналісти, але охорона на вході вже відновила свою пильність. Посвідчення Пітера ретельно перевірили і лише після консультацій по стільниковому допустили на територію.

Він не став затримуватись біля вольєра, де на асфальті крейдою накреслили контури мертвих тіл, а відразу рушив до вілли. Всі вікна головної будівлі були освітлені, на автомобільному майданчику стояли «волги», джипи і мікробус «фольксваген» із затіненими вікнами, який, скоріше за все, мав постійну прописку в гаражі поважної спецслужби. На вході до вілли посвідчення радника міністра перевірили охоронці з емблемами «Ратлону» на рукавах. Під їхніми підозрілими поглядами Костиганов увійшов до розкішного лобію з підсвіченим фонтаном, важкими бронзовими люстрами і мармуровою підлогою. Широкі сходи вели на верхні поверхи. Стіни прикрашала яскрава мозаїка з драконами, човнами і персонажами скандинавської міфології. Маленькі галогенові лампи підсвічували ці мозаїки, і відблиски від кольорової смальти змагалися з відблисками від фонтанних струменів.

Тут майже нікого не було. Лише в дальньому кінці лобію, на довгому шкіряному дивані, сиділа смаглява дівчина в білих джин-

сах і блакитній футболці з написом: «Spittin' Kittens»¹. Вона привітно посміхнулась Пітерові. Щось у цій дівчині змусило Костиганова відповісти їй такою самою усмішкою і присісти поруч із нею на диван.

— Петро, — відрекомендувався він тою формою імені, яку записали до його посвідчення.

— Руна, — назвалася смаглявка і додала, манірно розглядаючи пещені пальці з довгими гелевими нігтями: — Ви знаєте, Петре, що ваше ім'я не відповідає вашій зовнішності?

— Невже?

— Вам скоріше пасувало б Едуард або ж Рудольф.

— Це ви мені робите комплімент?

— Майже, — вона раптом припинила роздивлятися власні нігті, наблизила своє обличчя до Пітерового і прошепотіла: — Насправді — ви надзвичайно цікавий чоловік. У вас є вроджена елегантність.

— Рідко доводиться чути компліменти від такої витонченої красуні. Дякую.

— А я вам дякую за «витончену». Тут, — вона обвела лобіо виразним поглядом, — цього ніхто не розуміє.

— Чесно кажучи, я й не сподівався, що зустріну тут *таку* дівчину.

— Ага, — посміхнулась Руна, — ви сподівалися зустріти тут фанатиків у бридких халамидах і з мантрами на вустах. Я маю рацію?

— Ви провидиця.

— Трошки є, — погодилась Руна. — А ви один із слідчих?

— Беріть вище, Руночко. Я — радник міністра внутрішніх справ.

¹ Кошенята, які шиплять (англ.).

— Правда? — Її брови злетіли до мілірованих пасм на чілці. Здивування робило її беззахиснішою, а від того чарівнішою. — Ви не брешете?

— Я ніколи не брешу дівчатам із зовнішністю богинь, — Пітер розкрив перед чарівним носиком Руни своє посвідчення. — Можете в тому переконатись.

Та уважно порівняла фото на посвідченні з обличчям Костиганова. В її очах раптом промайнуло щось рішуче.

— А я не помилилась, — розсміялась Руна. — Я ніколи не помиляюсь. Хоча ви й Петро, зате Венцелевич! Я відразу відчула у вас щось європейське. Давайте поїдемо звідси. Тут смердить трупами.

— Але я спочатку повинен тут все роздивитися. Зранку міністр вимагатиме від мене доповіді.

— Тоді я вам зараз усе швиденько покажу і розповім, а потім ми з вами поїдемо в нічний клуб, — запропонувала дівчина. — Вам буде про що доповісти міністрові, повірте мені.

— Мені, Руночко, подобається ваш спосіб мислення. Я згодний.

— А ви коли-небудь бачили справжній жертovníк? — Руна зробила великі очі.

— А тут є жертovníк?

— Йдіть за мною. — Руна підвелась і за руку повела Пітера на сходи. — Ваш міністр припухне, коли ви йому почнете доповідати.

— А у вас не буде неприємностей?

— У мене? — зупинилась Руна.

— Я знаю, у вас тут є одна така прикра особа. Олесю звати. Вона вас не сваритиме?

— Вона зараз на допиті аж із чотирма слідчими. На третьому поверсі, у своїх апартаментах. І ще довго там буде. Вона ж була поряд із Траною, коли ту застрелив снайпер.

— Із Траною?

— При посвяченні ми змінюємо звичайні імена на священні. Я колись була Тамарою, а тепер — Руна...

— А Поліна Агамова стала Траною?

— Ага, — дівчина вибігла сходами на другий поверх і пома-нила Пітера граційним порухом чарівної голівки: — Йдіть за мною.

— Олеся — теж священне ім'я?

— Ні, це її «мирське» ім'я. А священне в неї — Карна.

Вони увійшли до просторої кімнати, стіни якої прикрашала старовинна зброя. Перехрещені під щитами списи і бойові сокири, мечі і шлеми. Зі стелі на товстих ланцюгах звисали світильники, стилізовані під масляні лампи. Посередині кімнати стояв масивний дубовий стіл. Біля нього, немов підсвинки навколо льохи, купчилися такі самі масивні табурети. І лише з одного боку столу височіли два справжніх трони, з високими бильцями і червоними подушками на сидіннях.

— Лицарська зала Червоної Гілки, — пояснила Руна. — Тут збираються жерці і воїни.

— А на троні сидить Ерікан?

— Сидів, — уточнила Руна.

— А що з ним сталося?

— Він залишив нас.

— Помер?

— Я не знаю. Івар сказав мені, що він нас залишив.

— А хто тепер замість нього?

— Трана не встигла вибрати собі пару.

— А тепер Старшою буде Карна?

— Вона і була нею.

— А хіба не Полі... Себто хіба не Трана?

— Наш клан був перезрілим і готувався до розділення на два самостійних клани, — пояснила Руна. — Він уже розділився на дві гілки — старшу і молодшу. В кожній з гілок була своя старша пара. Старшою гілкою керували Ерікан і Трана, а молодшою — Дрон і Карна. Ми з Іваром були третьою жрецькою парою старшої гілки.

— З Іваром?

— Він був жерцем. Його вбила Мавпа.

— ?..

— Та відступниця, яка сьогодні увірвалась до замку і повбила наших. Івар теж загинув. Тепер я без пари, — вона кинула на Пітера хитрий погляд. — Майже як сирота.

— Ти кохала Івара? Вибач, якщо...

— Не вибачайся, — Руна перейшла на шепіт, немов боялась, що їх підслухають. — Це класно, що ми вже на «ти». Ти такий милий... А Івар... Івар був добрим до мене. Я подобалась йому, це він наполіг, щоби мене висвятили у жриці без випробувального терміну. Але я його не кохала.

— А навіщо ж було сюди приходити? Ти ж не фанатичка.

— Я із жрецької родини.

— Як це?

— У моему роді всі жінки були екстрасенсами.

— Відьмами?

— Не відьмами, а екстрасенсами. Людей лікували. Мені запропонували висвятитись, і я погодилась. Висвячена жриця — це ж круто. А тепер... Івара вбили. Трану вбили.

— І що буде?

— Не знаю. Я не хочу тут залишатись, мені лячно, — раптом визнала Руна і всім тілом притиснулась до Пітера. — Ми поїдемо звідси, правда?

— Я обіцяю, — Пітер узяв до своєї руки вузьку долоню Руни. — Ми заберемося звідси, як тільки я усе зрозумію.

— Що ти хочеш зрозуміти?

— Наприклад, хто вбив Ерікана?

— Ти зараз дурницю сказав, — Руна ще щільніше обвилась навколо Костиганова, її тіло було міцним і гарячим. — Не кажи більше такого. Він був Учителем, ніхто б не посмів підняти на нього руку, — шепотіла вона. — Окрім того, він мав захист. Таку печатку, яка робила його невразливим. Його багато разів намагались убити. А він кожного разу залишався живим.

— А що ти чула про смерть Агамова? — Пітер вивільнився з обіймів жриці старшої гілки.

— Кажуть, що його вбили масони, — шепотіння Руни стало ледве чутним. — Але нікому про це не кажи.

— Масони?

— Так казав Івар. Я думаю, що Трану теж вбили масони. Вони і відступниці наказали прийти сюди і вбивати. Масони тут усіх повбивають, вони страшні люди. Керують усіма політиками, і твоїм міністром вони теж керують. Вони вбиватимуть ще й ще. Треба звідси тікати.

— Ти обіцяла показати мені жертovníк.

— Йдемо, — Руна, не відпускаючи руки Пітера, повела його до сусідньої кімнати, меншої і задрапованої червоною матерією. Підлогу кімнати вкривали чорні поліровані плити, а по кутах стояли високі металеві підсвічники. На стелі було намальовано голу світловолосу жінку. В одній руці вона тримала гілку з червоним листям, а в другій — золотий серп. На грудях жінки висіла пектораль із зображенням усміхненого сонця і двох оленів. Навколо жіночої фігури художник розмістив рунічні написи. Деякі руни в них були червоного кольору.

У центрі кімнати, на чотирикутному дерев'яному постаменті лежала суцільна плита чорного мармуру, довжиною близько двох метрів і товщиною сантиметрів з двадцять. У постамент були вмонтовані залізні кільця і зажими. Вид у плити був моторошний — мармур у різних напрямках пересікали подряпини, як на дошці для краєння м'яса. Костиганову навіть здалося, що він відчуває специфічний солодкуватий запах.

— Тут приносять жертви? — спитав Пітер.

Руна мовчки кивнула.

— Людей?

— Я бачила лише жертвопринесення тварин. Баранів.

— Значить, ти могла чогось не бачити?

Дівчина знову притиснулася до Пітера. Йому здалося, що вона плаче.

— Гаразд, — вирішив він. — Ми їдемо звідси. Чи ти ще щось хотіла мені показати?

Руна заперечно похитала головою.

Уже за півгодини вони сиділи в окремій кабінці нічного клубу. Руна замовила морозиво і лікер, а Пітер — віскі.

— Тобі вже краще? — запитав він у дівчини.

— Мені добре, пане раднику. Дуже добре, — Руна грайливо відкинулася на диванчику, і Костиганов відчув, як вона оголеною ступнею пестить його ногу вище коліна.

— Постривай, нам ще треба скласти доповідь міністрові.

— Розкажеш йому про жертovníк.

— Цього мало. Його цікавитиме структура вашого клану, характеристики його керівників. Наприклад, хто такий Дрон?

— Я його лише двічі бачила. Товстенький такий дядька. В окулярах.

— Він коханець Олесі-Карни?

— Вони — старша пара молодшої гілки. Вони мусять бути коханцями.

— Сексуальні ритуали?

— Це не головне. Вони є ключовою парою клану. Ключовим сектором Кола. Головною ланкою енергетичного ланцюга. Для того, щоби ланцюг працював, старша пара має перебувати в найтіснішому контакті. Такий контакт називається «йау». Всі інші жрецькі пари також перебувають у йау. Ми ніби зливаємось в одне нероздільне ціле. Відчуваємо одне одного як своє продовження. Це особливе відчуття. Його не передати словами. В служінні жриці є багато такого, про що неможливо розповісти. Ти бачив зображення жриці над нашим жертвником? Це зображення священної цариці ритуалу. Я лише тричі була царицею на літньому ритуалі. Виходила до Кола з серпом і гілкою. Коли ти керуєш ритуалом, крізь тебе ніби проходить електричний струм. Навіть не струм, а щось таке подібне до блискавки. Тільки блискавка миттєва, а це триває годинами. Триває і триває. Ти ніби світишся зсередини. Таке відчуття, що ти є тою струною, на якій тримається увесь Всесвіт. Це — божественне відчуття. Його немає із чим порівняти. Це приємніше, аніж оргазм. Це і є істинне йау.

— Класно ви претесь у тому вашому клані.

— Ми не «премось», пане раднику, ми служимо Богині.

— А яке в Дрона цивільне ім'я?

— Я не знаю. Я ж кажу тобі: він з'являвся у нас рідко. Вони з Карною живуть у місті. Вони багаті, в них будинки, машини.

— А до Трани хто був у парі з Еріканом?

— Так Карна й була. А до неї Омела.

— А де Омела тепер?

— Про таке у нас не запитують.

— Залишила вас?

— Так.

— А чому?

— Не знаю.

— А Карну, виходить, старий віддав Дронові.

— Він їх благословив ім'ям Богині. Вони згодом мали очолити новий клан.

— А собі він узяв Трану.

— Вона його вибрала. Жриця обирає собі пару.

— Навіть Вчителя?

— Завжди обирає жриця. Такою є воля Богині.

— Так Трані ж було років вісімнадцять, а йому вже йшов восьмий десяток.

— Це не важливо, — посміхнулась Руна. — Головне, що через нього у світ приходила сила Акуна. Щедрий гарячий потік сили. Що таке прагнення плоті порівняно із джерелом Акуна!

— Ти теж спала з Еріканом?

— Звісно. Я ж була жрицею його гілки.

— І як?

— Що «і як»?

— Яким він був у ліжку?

— Могутнім.

— Чудеса без віагри! — розсміявся Пітер. — Незламна сила старечої плоті.

— Сила Акуна, — виправила Пітера Руна. — Вона все може. Вона навіть може зробити людину безсмертною.

— Акуна — це богиня така?

— Акун — це хранитель джерела. Він слуга Богині. На Заході його ще називають Міміром. Голос крові підказує жриці, хто з чоловіків може стати достойним руслом для потоку сили. Тому обирає не жрець, а жриця.

— А про мене твій голос крові нічого не каже?

— Каже, — посміхнулась Руна. — Я відразу відчула в тобі потенційного жерця. Як тільки ти наблизився до мене там, у Домі Вчителя.

— Ти мені теж відразу сподобалась. У тебе дуже гарні очі.

— З нас би вийшла сильна жрецька пара, — заявила Руна, і Пітер не відчув в її голосі ані фальші, ані іронії.

Розділ 48

Лавр прокинувся далеко після полудня. Вперше за останні дні він відчув, що виспався. На оперативному стільниковому він знайшов виклики — один від Кабарди і аж три від Костиганова. Пітерові виклики були зовсім свіжими — останній з них було зафіксовано за двадцять хвилин до пробудження старшого оперативника.

«Пітер щось накопав», — зрозумів Лавр і передзвонив Костиганову.

— Подивися свою скриньку, — порадив той і відключився. Лавру здалось, що Пітер не сам. Що якась дівчина поряд з масоном щебече в мобільник.

Лавр активував лептоп і подивився отриману пошту. Лист від Костиганова містив прикріплений файл. Там знайшлась табличка:

КОВЕН (КЛАН) «ОКО ПІВНОЧІ»

(керівна група жерців)

Старша гілка

Молодша гілка

1 пара

Поліна (Трана) † й Ерікан †   Олеся (Карна) і Дрон(!!!)

2 пара

Ратанара й Емайн

Болга й Адар

3 пара

Руна й Івар †

(???) і Бран

«Вау! — оцінив Лавр. — Пітер накопав крутої інфи! Тепер уже можна робити системний аналіз подій, які відбувались у ковені в останні дні».

Але перш ніж нести табличку до шефа, він зв'язався з Кабардою.

— Не забувай про Наталку, — нагадав йому Микола Семенович. — Ти сьогодні з нею вже був?

— Три хвилини як прокинувся.

— Зайди до неї обов'язково. З нею вчора шеф спілкувався.

— Шеф?

— Так. І вийшов від неї у глибокій задумі. Це тобі, Лавре Станіславовичу, інформація для роздумів.

Лавр подякував, одягнувся, прийняв душ і рушив у напрямі кімнати відпочинку. Там він застав Мармуру з Беконті. Його поява, судячи з усього, завадила дівчатам закінчити емоційну розмову. Зашмаркана розчервоніла Беконті вибігла з кімнати.

— Відбувся процес розлучення? — спитав Лавр після вітального поцілунку.

— То не твоя справа, — відрізала Мармура. — Ми собі розберемось, що відбулось, а що не відбулось. Беконті — моя найкраща корефанка, і крапка. Ясно? Їй тут дуже самотньо й тоскно, ваші мордovorоти її навіть у двір не випускають.

— Це ж заради безпеки.

— Хочете, щоби в неї дах поїхав?

— Шеф обіцяв її батькові, що його доньці тут нічого не загрожуватиме. Війна ще триває.

— Ага, знаю. Джерело зла ще не знайдено.

— Джерело зла?

— Мені тут наснився такий прикольний песик. Він умів розмовляти і сказав мені, щоб я усім повідомила, що джерело зла не

знайдено. А ще він сказав, що десь у мені спить-хропить не пробужена жриця. Отак.

— Це тобі після гіпнозу кошмари сняться.

— А воно справді не знайдено?

— Справді.

— Значить, не кошмар. Песик правильний. І, між іншим, твій шеф сприйняв цю шнягу дуже серйозно.

— А що ще повідомив тобі правильний песик?

— Що ми з тобою одружимося. Що в нас будуть красиві і розумні діти. Хлопчик і дівчинка. — Мармура підвелася з ліжка, притиснула свої губи до губ Лавра і спробувала просунути йому до рота свого язика.

Лавр не прийняв її гри. Він відсторонився і присів у крісло.

— Щось не так? — Мармура виглядала розчарованою.

— Усе так. Просто я трохи перепрацював.

— Давай я тебе розслаблю, — вона зробила рух, ніби хотіла скинути халат.

— Не зараз, кицько.

— Не хвилюйся, я тобі допоможу.

— Не в цьому річ, — Лавр поклав голову на бильце крісла і заплющив очі. — Мені зараз треба розгадати одну загадку. Треба сконцентруватись для мозкового штурму. А потім ми розслабимось.

— Ти зануда, — підсумувала Мармура.

* * *

Директора Лавр знайшов у його кабінеті.

«І коли ж він встигає спати», — подивувався Лавр, спостерігаючи, як шеф спустошує величезну тарілку з бутербродами і запиває їх кавою.

Директор привітав Лавра кивком голови, подивився роздруковану таблицю і ще раз кивнув.

— Пітер? — спитав він після того, коли черговий бутерброд пірнув до його стравоходу.

— Він. Копає, як роторний екскаватор.

— Знайшов джерело, молодець, — погодився товстун. — Напевне, якусь тамтешню тьолочку. В нього на такі справи нюрка заточена. Бог мордою не образив.

— Але тепер усе прояснюється, Іване Ваграновичу. В них там внутрішній конфлікт.

— Молодша генерація знищує старшу?

— Так.

— І знищує її руками масонів?

— Гадаю, що саме так і є.

— Нам, Лавре Станіславовичу, вже кілька разів здавалось, що все прояснилось, — нагадав директор. — Спочатку ми, спираючись — до речі! — на інфу того ж геніального Костиганова, вирішили, що діє чорний маг Ерікан. Потім нам здалося, що джерело зла — Поліна Агамова. А тепер у нас нові кандидати в дияволи — лідери молодшої гілки. Хто буде завтра?

— Але ми повинні відпрацювати й цю версію.

— Уперед, відпрацьовуй, — погодився шеф. — Вам, молодим, і карти в руки. А я от ще поміркую... — Він ще раз подивився на таблицю. — Пітер поставив біля Дрона три знаки оклику. Хто такий Дрон?

— Не знаю. Напевне, і Пітер не знає. Якби знав, то написав би друге ім'я Дрона.

— А ти знаєш, що та кілерша вижила?

— Та, яка постріляла жерців?

— Ага. Живуча, зараза.

— А снайпер?

— Той мертвий. Його вже ідентифікували. Такий собі кілер-фрілансер. У легальному житті працював у газконторі інспектором.

— Зручне прикриття.

— Хтось його найняв.

— Масони?

— Чому б і ні?

— Але Поліна запропонувала їм мир.

— І потім активувала «крота» у Храмі?

— Тут щось не в'яжеться. «Кріт» напав на мене практично одночасно з пострілом снайпера. Масони б не встигли так швидко відреагувати на порушення миру... Цей напад «крота» взагалі нелогічний. Навіщо йому було мене вбивати?

— От і я також міркую: навіщо?

— Його вигідніше було тримати як інформатора, аніж спалювати на такій справі.

— А якщо його ніхто не посилав? Якщо він сам поліз під кулі?

— Задля чого?

— Від безнадії, Лавре. Від повної безнадії. Вони з Еріканом планували здобути Генератор. Молодим жерцям той Генератор до одного місця, вони почали ділити владу і гроші. Так само їм до одного місця старий жрець-«кріт», колись засланий до масонів. Вони, скоріше за все, й не знали про нього. А тепер уяви собі його ситуацію: Поліна ні з того ні з сього приїжджає до Храму з мирною пропозицією. Духовний лідер мертвий. Його місія, багаторічна місія «крота», втрачає сенс. Шмарката білявка зі своїми козачками руйнує блискучу і далекосяжну комбінацію, яку старі жерці розробляли і вибудовували ціле десятиліття. Є від чого здуріти.

— Він хотів продовження війни?

— Це лише моя версія. Для точної відповіді бажано було б з'ясувати, хто ж він насправді.

— Гадаєте, що він не Вазлюк Олександр Михайлович?

— Малоймовірно.

— А хто?

— Дід Пихто, — невесело посміхнувся шеф. — Навіть якщо ми дізнаємося його справжнє ім'я, воно нам, швидше за все, нічого конкретного не дасть. Світ таємних сект величезний і дуже заплутаний. Там сам чорт ногу зломить. Скажімо так: я в тому світі не орієнтуюсь і не маю жодного бажання туди лізти. І тобі не раджу.

— Дашковський вже у Львові?

— Уже поїхав у якесь гірське містечко, звідки нібито родом той Вазлюк.

— У Карпатах, я чув, збереглися жрецькі клани. Інквізиція туди не добралась.

— Лиши вже мене з тими жерцями, Лавре, прошу тебе! — раптом вибухнув товстун. — Мене вже тіпає від самого слова «жрець»! Які вони жерці?! Жерці і волхви всі повиздыхали тисячу років тому! Аферисти, балдеї — ось вони хто. Здоїли Агамова, потім вбили, а тепер будуть ще когось доїти. Знайдуть собі ідіотів, без хліба не лишаться, не бійся.

— Та мені вони теж... — Лавр підвівся. — Дозвольте йти!

— Куди?

— Відпрацьовувати нову версію Костиганова. Я ж поки що старший по темі «Маг».

— Ну йди, йди, старший по темі, — вулкан припинив виверження. — Як там твоя наречена?

— Видужує, Іване Ваграновичу.

— От і добре. Закінчуй із тими чортовими магами, масонами та іншою чортівнею. Займемось, нарешті, вже чимось корисним. Охоронні системи будемо встановлювати, тебе одружимо. Он Миколі Семеновичу вже не терпиться випити на твоєму весіллі.

Розділ 49

Руна виявилась однією з тих наскрізно позитивних дівчат, які швидко і безболісно освоюються в нових життєвих обставинах. За кілька годин вона перетворила готельний номер Пітера на гламурне гніздечко заможної закоханої пари. Костиганов ніколи б не подумав, що безпосередньо до номера можна замовити таку кількість галантерейних виробів, причандалів для безпечного сексу та м'яких засобів. Але всі витрати повністю окупились вже у перші години їхнього інтимного спілкування. Такої ніжної, завзятої, вигадливої і вдячної коханки у Костиганова ще не було, хоча він ніколи не скаржився на відсутність жіночої уваги.

У перервах між акробатичними вправами, масажами і водними процедурами Руна продовжувала знайомити Пітера з внутрішнім життям ковену «Око Півночі». Коли вона на півтори години заснула, Костиганов склав і відправив Лавру і Командорові схему керівної верхівки ковену. Зв'язок з Інтернетом глючило, лист довелось писати тричі. Він заледве встиг. Після відпочинку Руна відновила сексуальний марафон.

Вона займала позицію «вершниці», коли Пітер спитав у неї, чи не зустрічала вона серед жерців старого сивого добродія років шістдесяті, схильного до повчань і буркотіння.

— Всякі в нас були — уах! — і старі теж — уах! — відповіла Руна в паузах між верховою їздою. — А ти б намалював того

ста... — уах! — ...рого. Я б тобі відповіла — уах! — бачила я його чи ні...

— Я ж не художник.

— Уяви собі, я теж, але — уах! — людину малюю так, що всі впізнають.

— Невже?

— Не зупиняйся!

— Намалюєш портрет Дрона? — спитав він після кількох хвилин, до яких умістилося півсотні «уахів».

— А що мені за це буде? — вдоволені і спітніла Руна намагалась зібрати своє розтріпане волосся у хвіст. Виходило це в неї погано.

— А що ти хочеш?

— Я хочу, — вона на мить задумалась. — Плаття від Готьє. А ще торбинку «Гуччі». Зі срібним замочком.

— Замьотано. Але ти вже сідай і малюй.

— А ти покажеш мій малюнок своєму міністрові?

— Самому президенту.

— Добре, — вона спритно зістрибнула з Пітера. — Але ж тут немає чим малювати...

— Це не проблема, — Пітер потягнувся до телефону. — Це ми зараз виправимо...

За годину він сидів і тупо дивився на малюнок Руни. Він відразу упізнав Дрона, тут жриця не збрехала.

«Це ж треба! І хто б міг подумати...» — Пітер витер пухнастим рушником спітніле обличчя, прислухався, як миється у ванній кімнаті дівчина. Потім набрав номер Командора:

— У мене інформація надзвичайної ваги. Ні, не телефоном. Приїжджайте туди, де ми з вами зустрілись уперше... За дві години... Так.

У цій частині ресторану денне світло падало зі стелі, пройшовши крізь складну систему призм і склопакетів. Від того воно ставало зеленкуватим. Обличчя Командора в цьому світлі виглядало хворим. Він довго дивився на малюнок Руни, потім відклав його і відпив вина.

— Дякую, брате, — сказав він.

— За що? — Костиганов теж пригубив вино. Терпкий смак лягав на його настрій легко і безконфліктно.

— За довіру. Ти міг би припустити, що я теж беру участь у його комбінації.

— Чесно кажучи, я подумав про це і вирішив, що така розкладка неможлива.

— Чому?

— Ви б, Суверене, ніколи не погодились на роль шістки. А трон у Лицарській залі ковену лише один. Принаймні той трон, котрий призначено для чоловічої дупи.

— Ага, — Командор похитав головою, немов погоджуючись із логікою Костиганова. — Ну Тіма, ну й сволота.

— Він уже не Тіма, він старший жрець Дрон.

— Напевне, це в нього родинне, — припустив Командор. — Його дід за Сталіна працював під Вишинським, батько був заступником генерального прокурора. Той ще був служитель закону. Леонтій Закусило. Чув про такого?

— Ні, не чув. А чого ж тоді Тимофій Леонтійович зрадив династичну традицію і подався до адвокатури?

— Часи змінились. Тепер адвокати бувають крутішими за прокурорів. Та й прокурорського куражу в ньому немає. Я б йому поставив такий діагноз: вроджений дефіцит суворості плюс патологічна схильність до дрібних інтриганських композицій. Ти ж, брате, його бачив.

— Бачив... Ім'я Дрон йому якраз підходить. Цікаво, це Ерікан його так охрестив?

— Хитрий був чаклун. Але наш Тіма його перехитрив.

— Навіть якась там захисна печатка не допомогла, — погодився Пітер. — Але я думаю, що вбивав не він. Вбивала Карна. Дрон комбінатор, але для вбивці у нього кишка затонка.

— До речі, про Карну. Ми про цю даму вже дещо дізналися, — повідомив Командор. — Вона — може, ти й помітив — зацікавила мене після отих «мирних перемовин» у лісі. Коваленко Олесья Антонівна, вісімдесятого року народження, має дві закінчені вищі освіти — психологічну і юридичну. Працює в юридичному управлінні компанії Агамова, спеціалізується на експертизі контрактів. А далі, дорогий брате, вже цікавіше. Матінка Олесі Антонівни — відома, розрекламована в газетах сільська знахарка. Її «брендове ім'я» — Баба Коваленчиха. До неї за консультацією, за корекцією карми та за іншими окультними справами їздять солідні люди. У нас є списочок клієнтів. Два нардепи, лідер парламентської партії, два ректори університетів і тому подібне. Непоганий рівень, правда? Живе Коваленчиха у Вінницькій області. Заможна жіночка. Купила доньці будинок під Києвом. Сама знахарка також має капітальну хату і декілька земельних ділянок за місцем проживання. Судячи з усього, всі ці маєтності придбані на прибутки від знахарського бізнесу. Батько Олесі Антонівни помер невдовзі після її народження. В тому селі, де живе стара відьма, кажуть, що Антона Івановича до могили спровадила законна дружина. Дістав він, кажуть, Бабу Коваленчиху частими запоями.

— Значить, Карна також спадкова жриця, — Костиганов згорнув малюнок і поклав до кишені. — Я не здивований, Суверене. Зовсім не здивований. Уся верхівка «Ока Півночі» — спадкові. Доньки чаклунок і ворожбиток. Золоті дітки української відьмо-

кратії. Матуся Руни також займається так званою «народною медициною». Нашіптує над хворими органами, знімає з них прокляття і пристріти.

— Ти з нею знайомий?

— Ні, — похитав головою Пітер. — Не мав такого задоволення.

— Руна легко пішла на контакт?

— Відносно легко. Вона ще дуже молода і дуже перелякана.

Боїться, аж труситься.

— Карни?

— Ні, Суверене, вона боїться не Карни. Вона нас боїться.

— ?..

— Їй сказали, що жерців їхнього ковену повбивали масони.

— Ну, ми завжди у всьому винні, — посміхнувся Командор. — Але, попри всі її фобії, Руна може стати нам у пригоді.

— Я теж такої думки.

Подальшій розмові про Руну завадив офіціант. Він приніс ескалопи й овочеву закуску. Віддавши належне ніжному м'ясу, броколі й авокадо, Командор провадив далі:

— Ти це, брате, вірно підмітив про відьмократію. За нашими даними, в Україні почався активний процес відродження чаклунських ковенів. Подейкують, що десь на Тибеті вже висвятили Верховну жрицю для ковенів України. Уявляєш? Ще кілька років, і вони почнуть ставити під контроль наших політиків першої лінії.

— Гадаю, вже почали.

— І нам, дорогий брате, не варто ігнорувати ці тенденції.

— Що ви маєте на увазі, Суверене?

— Для початку нам треба мати своїх людей у жрецькому середовищі.

— «Кротів»?

— Так.

— На мене не розраховуйте.

— Ми ще про це поговоримо, брате. — Командор підніс келих, немов хотів проголосити тост, але випив вино мовчки.

— Що робитимемо з Дроном? — спитав Костиганов після довгої паузи.

— Віддамо йому Машину Проклять.

— Це буде розумним кроком?

— Гадаю, що так. Нехай пограється з вищими силами, — не добре виширився Командор.

— А як ми потім повернемо Машину?

— Це вже мої проблеми.

— Вам видніше, Суверене, — погодився Пітер, перед тим ретельно розжувавши шматок ескалопа. — А м'ясо вони все ж таки трішечки пересмажили.

Розділ 50

Велика Асамблея Іоаннітських лож почалась рівно опівдні в день літнього сонцестояння. Великий Майстер провів церемонію, в котрій взяли участь більше тридцяти делегацій з усіх країн світу. Поки брати в Залі Асамблей тесали символічний камінь, їхні жінки та подруги готували святкову агапу для кількох сотень гостей Храму. Кулінарні аромати у приміщеннях Храму героїчно змагались із запахами індійських благовоній і, зрештою, перемогли. Запах насиченого прянощами смаженого м'яса дістався навіть обсерваторії.

У перерві між ритуалом і святковою агапою, коли більшість братів уже підтягнулась до дверей трапезної, Командор підійшов до брата Тіми.

— Як настрій? — Суверен тричі обняв адвоката.

— Святковий, — на обличчі брата Тіми розквітла привітна посмішка.

— До тебе, брате, в мене є пропозиція.

— Слухаю тебе, брате.

— Ти вже, напевне, чув про Вазлюка?

— Так. Жахлива історія.

— Ми з'ясували деякі цікаві факти з його біографії. Він народився в родині, віддавна пов'язаний з угорською лінією Червоної Гілки.

— Це перевірена інформація?

— Так, ми провели розслідування в тому містечку, де народився Вазлюк. Здається, воно називається Міжгір'ям. Мати Вазлюка, угорка за походженням, була онучкою мага, окультиста і заклинателя духів Ондора Ревуса. Цей добродій ще наприкінці дев'ятнадцятого століття заснував у Трансільванії відгалуження ордену Червоної Гілки. Зібрання жреців відбувались у його будинку, де маг обладнав жертвник. Помер Ревус перед Першою світовою війною. Про його наступників невідомо нічого, окрім кількох імен. Судячи з особливостей того татуювання, яке ми знайшли на тілі Вазлюка, його предок, скоріше за все, отримав жрецьке посвячення в Мюнхені, в орденському храмі під назвою «Зірка Друїдів». Ритуали в цьому храмі регулярно проводились до тисяча дев'ясот дванадцятого року, а потім ще кілька років за нацистських часів. Між іншим, і німецьке і угорське відгалуження ордену сповідували виразну антимазонську ідеологію. Вони, до того ж, допомагали нацистам виявляти і знищувати масонів.

— Так ось звідки у нас це вчення, — похитав головою адвокат. — Брат Олександр мав неабиякий родовід.

— Так, брате, неабиякий. Саме Вазлюк, за нашими даними, передав вчення Еріканові, і той створив синтетичне вчення «Око Півночі», у якому перемішав практики сибірських шаманів з кельтською традицією Гілки.

— Небезпечна суміш, — оцінив брат Тіма. — До речі, ти знаєш, брате, що у кілера, який вбив Поліну Агамову, люди Сулименка знайшли смартфон? Вони, я думаю, тепер пробивають локації анонімних дзвінків.

— Дякую за інформацію, брате.

— Та нема за що. Ти мені, я тобі... А де, до речі, наш спільний знайомий брат Пітер?

— Напевне, повернувся на батьківщину. Я чув, у нього там проблеми з бізнесом.

— Якщо будеш з ним зв'язуватись, передавай від мене вітання.

— Обов'язково. Так ось яка в мене до тебе справа, брате, — Командор відвів адвоката у дальній кут храмового передпокою. — Ми стурбовані тим, що «кріт» Червоної Гілки виявився у самому Храмі. Тут стає небезпечно. Після свята брати роз'їдуться, і ми вже не зможемо забезпечити Машині належного захисту. Ми вирішили просити тебе, брате, тимчасово взяти Машину на зберігання. Якщо для цього тобі потрібна буде фінансова допомога, то...

— На зберігання? — здивувався брат Тіма. — Я що, по-вашому, самогубець? Я ж не живу в неприступному замку.

— Твій будинок, брате, захищений і надійно охороняється, це не тільки мені відомо. Зможеш найняти за наші гроші додаткових бійців. Операцію з перевезення Машини проведемо таємно, утрюх. Ти, я і брат Ігор. Жодного витоку назовні.

— Жодного витоку? Сумнівно, брате, сумнівно... У разі чого я не зможу воювати з такими супротивниками, як Ерікан і Сулименко... Ні, брате, це неможливо.

- Ерікан мертвий.
- Звідки таке відомо?
- У нас є джерело в «Ратлоні».
- А там звідки знають?
- Сулименко знає.

— Це що, Сулименко у вас тепер за «джерело»? — розсміявся адвокат. — Ні, брате, я на таке не підпишусь. Вибач. Я не настільки авантюрна людина.

— Це було лише прохання, — знизав плечима Командор. — Ти мав право відмовитись.

Уже після урочистої агапи адвокат сам підійшов до Командора.

— Я тут поміркував, брате, — почав Тіма. — Може, я в змозі порадити, де було б за краще тимчасово сховати Машину. Не в моєму будинку, зрозуміло... Але я знаю одне таке місце, де це можна було б організувати.

— Що за місце? — зацікавився Командор.

— Ти ж знаєш, що мій старший брат — підприємець. Він шампінйони вирощує і все таке. Так от, нещодавно він викупив територію колишньої військової бази. Там є спецприміщення, де за часів Союзу зберігали атомні бомби. Такі капітальні підземні бункери. Потрійні двері з бетону і сталі. Брат уже організував охорону. Якщо її підсилити досвідченими бійцями, там можна надійно зберігати Машину.

— А можна буде подивитися цей бункер?

— Нема проблем, брате. Хоч завтра.

— Дякую тобі, дорогий брате, — Командор обійняв Тіму. — Ти нам дуже допоміг. Ти справжній і мужній син удови.

Епілог. Три тижні по тому

Відомого київського адвоката Тимофія Закусила та його наречену Олесю Коваленко поховали на Байковому кладовищі. Після траурної церемонії Пітер і Руна вирішили пройтись алеями знаменитого цвинтаря. Біля групи пам'ятників видатним науковцям вони зустріли Лавра з Мармурою.

— Добридень! — привітався Пітер. — А я щось вас там не бачив, — він кивнув у напрямі сектора, де щойно знайшла свій останній притулок старша жрецька пара ковену «Око Півночі».

— Ми близько не підходили, там стільки народу поназбиралося, що й не проштовхнешся, — пояснив Лавр. — Ваших, до речі, там було багато.

— А як ти «наших» упізнаєш?

— Так це ж не складно. У них у всіх краватки із символікою, значки... Там, напевне, сотні півтори ваших тусувалось. Загальний сходняк?

— Така традиція. У Тимофія Леонтіювича в нашій організації був досить високий ранг, — пояснив Костиганов і посміхнувся Мармурі: — А вас як звати, юна леді?

— Наталія, — Мармура твердо і впевнено зустріла оцінюючий погляд Пітера. В її очах стрибали веселі бісики. Вона знала, що добре виглядає. Що їй пасує вузьке чорне плаття на бретельках.

— Мене називайте Пітером. А це — Тамара, — відрекомендував він Руна, яка аж сяяла привітністю і яскравою красою.

— Дуже приємно, — Руна приязно посміхнулась Мармурі і запропонувала: — Наташо, давайте ми з вами відійдемо, попліткуємо про своє. Бо я так розумію, чоловікам треба поспілкуватись.

— Ти така здогадлива, — підтримав її ініціативу Пітер.

— Ти ж сам кажеш, що я донька відьми, — багатозначна по-смішка Руни викликала б заздрість не в одній з професійних акторок.

Коли дівчата відійшли, Лавр спитав:

— Це і є твоя Руна?

— Вона.

— Розкішна дама. Вітаю.

— Твоя теж нівроку. Молода та рання... Ти був знайомий з адвокатом, чи просто так гуляєш?

— Моя мати колись працювала в Генеральній прокуратурі під керівництвом його батька. Майже десять років вони разом працювали. Леонтій Максимович у ті часи бував у нас в гостях. Величний був старий, сивий, доглянутий. Дорогі італійські костюми носив, шовкові краватки, перстень з діамантом... До речі, Пітере, а тобі відомі якісь подробиці? Як воно там сталося із Тимофієм Леонтійовичем?

— Вони загинули в автокатастрофі. BMW пана Закусила на великій швидкості зіткнулось з КраЗом. Зі здоровенним таким самоскидом. Той ішов зустрічною, а «беха» раптом вискочила на зустрічну прямо перед ним. Шофер самоскиду нічого не встиг зробити. Трасова експертиза це підтвердила. Вони загинули миттєво, двигун проїхав салоном, усе там на фарш перетовк. У ДАІ кажуть, що адвокат або заснув за кермом, або в нього стався серцевий напад. Така основна версія слідства. І, здається, інших версій не передбачається.

— Ти вважаєш, що це випадковість? — Лавр уважно подивився на Пітера.

— Я не знаю, Лавре, що саме вважати випадковістю, а що закономірністю. Це, так би мовити, питання філософське і залежить переважно від світогляду і способу мислення. А якщо ти мене

питаєш, чи не доклались ми до цієї аварії, то я тобі відповім: ні, не доклались, жодним боком.

— Питань більше не маю. Отже, джерело зла знешкоджене без зовнішнього втручання. Нехай так і буде. Слава Богу... Може, закликаємо наших дам?

— Я не проти. Я навіть не проти випити з вами по келиху свіжого бочкового за упокій душі новопреставленого Тимофія Закусила.

— Брата, упокоєного на Вічному Сході?

— Ні, просто Тимофія Закусила.

— Чи жерця Дрона?

— А ти звідки знаєш?

— У нас є свої джерела, Пітере.

— І це правильно, — підсумував Костиганов. — Знання, Лавре, це та ще сила.

Коли Мармура з Руною відійшли «попліткувати про своє», жриця без вступу запитала:

— Ти посвячена?

— Що? — не зрозуміла Мармура.

— Я відчуваю в тобі родову прихильність Богині, — Руна ніжно доторкнулась до оголеного плеча дівчини. — Тебе вже посвятили у жриці?

— Звідки ти знаєш про родову прихильність? — погляд Мармури пройшов обличчям Руни, затримався на її чуттєвих губах і ковзнув нижче, туди, де у відкритому декольте гордо мешкали груди жриці. Зграбні, великі, рівномірно вкриті латунною засмагою.

— Я відчуваю спадкових жриць, — Руна оцінила Мармурин погляд і ледь помітно кивнула. — Я сама спадкова.

— Мені казали, що жриця в мені спить. Що їй ще треба розбудити.

— Є особливий ритуал пробудження. Він називається Ритуалом Ведмедиці. Мені доручені його слова і дії.

— І що з того?

— Я проведу Ритуал Ведмедиці і висвячу тебе у жриці. Якщо ти, звісно, не проти отримати силу Акуна через моє тіло, — Руна поправила перекручену бретельку на плечі Мармури. — Ти ж не проти?

— Я не знаю.

— Подумай. Ти дуже гарна, Наташо, — Руна склала губи, ніби для поцілунку. — І ти правильно робиш, що не одягаєш під це плаття білизни.

— Добре, я подумаю, — Мармура хитро примружилась. — Ти теж гарна кицька.

Ані Грінченко з Костигановим, ані їхні подружки не зауважили, що за ними спостерігають. Командор і брат Ігор стояли на перехресті алей і дивились, як обидві пари з'єднались у єдину компанію і рушили до виходу з кладовища. Напевне, Пітер розповідав компанії щось веселе, тому що Лавр і дівчата голосно засміялись. На них почали звертати увагу.

«Сміх відганяє могильні тіні», — згадав Командор рядок з давньої шотландської поеми.

— Так ти кажеш, що ця Руна перспективна дівчина? — запитав у нього брат Ігор.

— Знаючі люди кажуть, що за кілька років вона може стати Старшою у своєму ковені. Вона харизматичніша і розумніша за своїх конкуренток.

— А що ще кажуть ті знаючі люди?

— Що ми на правильному шляху, брате, — Командор поплескав брата Ігоря по плечу. — Нас чекають великі, але вдячні справи.

— Сподіваюсь... Ти вже розповів Пітерові про наші плани?

— Так, у нас з ним відбулась попередня розмова. Але він і чути не хоче про висвячення в жерці. Каже, що органічно не сприймає поганства.

— Сьогодні не сприймає, а завтра, може, й сприйме, — сказав брат Ігор тоном людини, яка бачила не одну корінну трансформацію людських переконань. — Це ж лише питання часу. Якщо я не помиляюсь, жриця Руна має засоби для того, щоби переконувати чоловіків.

— Ще б пак! — хмикнув Командор. — Така сексі! З таким тілом можна переконати навіть журі на «Міс Всесвіту».

— Тіло... — промовив собі під ніс брат Ігор. — І чому це все знов і знов впирається у тіло?

* * *

Пес прийшов до неї і сів біля ніг.

— Привіт, собацюро!

— І тобі привіт, Космічна Мавпо.

— Це ти мене врятував?

— Така в тебе карма.

— Я ж, здається, вже казала тобі, що не вірю в карму.

— Від твоїх переконань нічого не залежить. Так само, як і від переконань інших людей. Хто має побачити Алькор, той його побачить.

— Знову ти про своє. Подобається діставати напівмертву жінку?

— Я прийшов попрощатись.

— Усе так погано?

— Ні, навпаки. Ти на шляху до одужання. За кілька годин ти вийдеш з коми.

— З коми до тюрми?

— Твоя донька буде щасливішою за тебе.

— Вона народиться в тюремній лікарні. У гръобаній тюремній дірі. А потім інтернат і сирітське життя. Як і в мене. Все по новому колу.

— У неї буде більше можливостей. Ти віддала частину родового боргу.

— Я не вбила ту суку. Не помстилась за Головастика.

— Тіло Карни мертво. Планам її Богині не судилося збутись. Частково завдяки тобі.

— Ну й добре, що не збулось. А ти ще кажеш, що від мене нічого не залежить. Значить, таки залежить... Прощавай, собацюро!

— Прощавай і ти, Космічна Мавпо.

Івано-Франківськ, 2010 рік

ЄШКІЛЄВ

Володимир Львович

ПОБАЧИТИ АЛЬКОР

Роман

Головний редактор *Н. Є. Фоміна*
Відповідальна за випуск *Г. С. Таран*
Художній редактор *Б. П. Бублик*
Комп'ютерна верстка: *О. В. Підлісна*
Коректор *Л. І. Вакуленко*

Підписано до друку 21.03.11. Формат 70x108 ¹/₃₂.
Умов. друк. арк. 14,00. Облік.-вид. арк. 13,08.
Тираж 1500 прим. Замовлення № 1-179.

ТОВ «Видавництво Фоліо»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 3194 від 22.05.2008 р.

61002, Харків, вул. Чубаря, 11
Електронна адреса:
www.folio.com.ua
E-mail: realization@folio.com.ua
Інтернет-магазин
www.bookpost.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»
61002, Харків, вул. Чубаря, 11
Свідоцтво про реєстрацію
ДК № 3194 від 22.05.2008 р.

Книжки видавництва «Фоліо» ви можете придбати:

склад-магазин у м. Києві
вул. Трьохсвятительська, 4
(044) 279-25-48
e-mail: foliokiev@kv.ukrtel.net

відділ роботи з роздрібною торгівлею

м. Харків, вул. Чубаря, 11
(057) 706-25-13
e-mail: market@folio.com.ua

гуртова торгівля:

ТОВ «Аргумент-Принт»
61005, м. Харків, пл. Повстання, 7/8
(057) 7149-173, 7149-386
e-mail: topman2@argprint.com.ua,
info@argprint.com.ua

Інтернет-магазин «Фоліо»

www.bookpost.com.ua

Книга поштою

Книжковий клуб «Фоліо»
м. Харків, 61052, а/с 46
(057) 715-61-19 з 9.00 до 18.00
e-mail: club@folio.com.ua
Висилається безкоштовний каталог.

ТОВ «Видавництво Фоліо»

61002, м. Харків, вул. Чубаря, 11
(057) 700-44-29
e-mail: foliosp@kharkov.ukrpack.net
www.folio.com.ua

представництво в Києві

м. Київ, вул. Трьохсвятительська, 4
(044) 279-25-48
e-mail: foliokiev@kv.ukrtel.net

МАГАЗИНИ ВИДАВНИЦТВА «ФОЛІО»

м. Київ

«Книги Фоліо»
ТЦ «Глобус» – 2 лінія
8-068-348-50-41

«Книги Фоліо»
магазин-склад
вул. Трьохсвятительська, 4
(044) 278-82-64

Книжковий ринок
«Петрівка»
Центральний ряд, місце 25

«Книгарня #1»
пр. Московський, 10
(біля виходу М Петрівка)

м. Львів

«Книги Фоліо»
вул. Коперніка, 3, (032) 244-55-17

м. Харків

«Університетський будинок книги»
пл. Свободи, 6, (057) 705-20-66

«Книги Фоліо»
пр-т Леніна, 60
(057) 340-12-16

Книжковий ринок «Райський уголок»
6-й ряд, місце 4